

Dòng Sông Ly Biệt

Contents

Dòng Sông Ly Biệt	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	14
5. Chương 5: Chương 5	18
6. Chương 6: Chương 6	22
7. Chương 7: Chương 7	26
8. Chương 8: Chương 8	29
9. Chương 9: Chương 9	33
10. Chương 10: Chương 10	38
11. Chương 11: Chương 11	43
12. Chương 12: Chương 12	48
13. Chương 13: Chương 13	54
14. Chương 14: Chương 14	58
15. Chương 15: Chương 15	64
16. Chương 16: Chương 16	68
17. Chương 17: Chương 17	72
18. Chương 18: Chương 18	77
19. Chương 19: Chương 19	82
20. Chương 20: Chương 20	87
21. Chương 21: Chương 21	93
22. Chương 22: Chương 22	98
23. Chương 23: Chương 23	102
24. Chương 24: Chương 24	106
25. Chương 25: Chương 25	110
26. Chương 26: Chương 26	114
27. Chương 27: Chương 27	119
28. Chương 28: Chương 28	124
29. Chương 29: Chương 29	129
30. Chương 30: Chương 30	135

Dòng Sông Ly Biệt

Giới thiệu

Mọi người chắc hẳn đã xem qua bộ phim dòng sông ly biệt hay là bộ phim tân dòng sông ly biệt. Ha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-song-ly-biet>

1. Chương 1: Chương 1

Nhìn vào kính, chải sơ lại mái tóc, cột thêm chiếc nơ xanh, đánh tí phấn hồng lên má, mẹ bảo tôi trang điểm trông có vẻ thùy mị hơn. Lúc này tôi cần phải để cho người ta có cảm giác như vậy. Hôm nay là ngày đi tìm việc thứ năm rồi. Nói là tìm việc cũng không đúng lắm, vì gặp việc gì tôi cũng nhảy vào thử thời vận cả. Cầm một xấp giấy báo cắt rời trên tay chạy ngược chạy xuôi, lên xe buýt, xuống xe, dầm mưa... tới đâu tôi cũng chỉ gặp sự từ chối khéo. Hôm nay chắc cũng thế. Hiểu như vậy nhưng lúc nào tôi cũng hết sức tự gây lấy niềm tin. Mục rao vặt của tờ báo hôm nay có đăng mấy chỗ cần người. Thứ nhất là phòng khám bệnh tư cần y tá, thứ hai là một tờ báo mà tôi chưa hề nghe nói tới cần một thư ký tòa soạn, thứ ba là một công ty cần gấp một số thiếu nữ trẻ đẹp chưa chồng.

Tôi đã sửa soạn xong xuôi, mẹ tôi từ ngoài bước vào với chiếc dù trên tay, gương mặt tái xanh của người không quên mím nụ cười gượng gạo:

- Y Bình, mẹ vừa sang thăm thím Trinh mượn được chiếc dù cho con đây, từ đây con khỏi phải dầm mưa nữa rồi, dầm mưa mãi bệnh thì khổ... Giày của con cũng vá xong, ông thợ đầu ngõ tốt quá, ông ấy bảo trả tiền sau cũng được.

Tôi nhìn mẹ, hôm nay trông người thật xanh xao. Tôi hỏi:

- Mẹ, mẹ không khỏe trong người à?

Mẹ tôi gượng cười, nụ cười trông thật tội nghiệp:

- Không, không sao cả con.

Tôi đoán, có lẽ chứng bệnh nhức đầu của người lại làm tình làm tội người. Mẹ ngồi xuống tấm da hổ lột trước giường của người. Tấm da hổ này mang tận từ nước ngoài về. Lúc đầu gia đình tôi có đến bảy tấm, nhưng bây giờ còn lại một tấm độc nhất này thôi. Mẹ thường ngồi trên tấm da này may vá. Trong những tháng lạnh, khi áo không đủ ấm, người thường vo tròn trong đó. Trong căn nhà nhỏ hai gian của chúng tôi, một chút phú quý, một chút vàng son của thời xa xưa còn lại là nó.

- Mẹ ơi, có lẽ con phải đến Phương Du mượn ít tiền, trưa nay nếu không thấy con về thì chắc tối con mới về được, mẹ đừng lo ngại.

Phương Du là bạn học của tôi.

Mẹ nhìn tôi một lúc mới hỏi:

- Sở mượn tiền rồi không trả nổi thì cũng khổ.

- Chuyện đó tính sau, bây giờ mượn được thì tốt rồi Phải chi lúc trước đậu xong tốt nghiệp phổ thông con đi học thêm đánh máy, tốc ký thì hay biết mấy, bây giờ chỉ còn có cái bằng tốt nghiệp ai cũng coi không ra gì cả.

Mang dù ra cửa, xỏ giày vô, tôi nhìn bầu trời u ám bên ngoài Những hạt mưa bụi bay đầy sân. Mẹ bước theo, đưa tôi ra khỏi cổng xong người khép cửa lại, không quên dặn dò:

- Nhớ về sớm ghen con!

Tôi quay sang nhìn mẹ, rồi bước nhanh. Nên đến nơi nào trước đây Phải rồi, ta đến phòng khám bệnh trước. Xem nào Nằm trong hẻm đường Nam Lộ. Để tiết kiệm bốn ngàn bạc còn lại trong túi, tôi không ngồi cả xe buýt. Khi tìm ra con đường, tôi đi gần suốt buổi mà vẫn không tìm thấy con hẻm ở đâu

Cuối cùng rồi cũng tìm ra Con hẻm vừa hẹp vừa tối lại đầy bùn, quanh gần sáu, bảy khúc quẹo, bùn lầy đầy giày tôi mới tìm ra địa chỉ. Đây là một ngôi nhà gỗ rách nát, có gác, cửa vào có chiếc bảng xiêu vẹo với nét chữ nguệch ngoạc:

PHÒNG KHÁM BỆNH NGOÀI GIỜ

Bác sĩ Phước Anh đã từng du học ở Nhật phụ trách.

Chuyên trị: Hoa liễu, di tinh, mộng tinh, mào gà, bất lực...

Bên cạnh tấm bảng còn có dán mảnh giấy màu đỏ trên đấy có nét chữ con nghịch đây:

CẦN MỘT Y TÁ, CHỊU CỤC GIỎI, CÓ TÍNH NHÂN NẠI, KHÔNG CẦN ĐIỀU KIỆN HỌC VẤN.

Nhìn gian nhà với tấm bảng, tôi chợt rùng mình. Không đủ can đảm để bước tới gõ cửa, tôi lập tức quay đầu lại bước ra ngõ, cơ hội tìm việc làm trong ngày đầu tiên đã mất. Vứt mảnh tin vặt kia vào sọt rác, tôi nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ rồi

Còn hai nơi để đến, trước nhất là tòa soạn tờ báo ở đường Hai Bà Trưng. Tôi lại thả bộ đến nơi, lại phải quẹo thêm năm, sáu khúc quanh mới tới được địa chỉ. Trước cửa tòa soạn tôi thấy đề "Tòa Soạn Báo".

Nói thật hồi nào tới giờ tôi chưa hề nghe tên một tờ báo nào có tên như thế. Nhưng nhìn những chữ viết trên bảng tôi thấy vững tâm. Biết đâu đây là một tờ báo mới

Vuốt lại tóc, áo quần cho ngay ngắn xong, tôi tiến tới gõ cửa, cửa chỉ khép hờ, nhìn vào trong tôi thấy một gian phòng rộng khoảng ba thước vuông. Một chiếc bàn to, một chiếc ghế bành cho học trò ngồi đã chiếm hơn phân nửa diện tích gian phòng... Trên chiếc bàn rộng, một gã đàn ông khoảng trên ba mươi tuổi mặc áo pull, miệng ngậm ống vớ xem báo Nghe tiếng gõ cửa, gã ngẩng đầu lên hỏi:

- Cô tìm ai

- Dạ thưa, ở đây có phải đang cần một thư ký tòa soạn không ạ?

Gã đàn ông vội vã đứng dậy

- Vâng. Mời cô vào đây

Tôi bước vào, gã hướng mắt phía trước bàn học trò với cây bút và mảnh giấy trên tay:

- Cô ngồi đây và viết cho tôi một bản lý lịch.

Hồi đó tới giờ tôi chưa hề làm một việc như vậy, lúng túng cầm bút lên ghi vội tên, tuổi tác, trình độ học vấn của mình lên giấy Không đến năm phút tôi đã viết xong, gã cầm lên xem một lúc rồi gật đầu nói:

- Được rồi Cô thích làm việc văn nghệ không?

- Cũng thích.

Thật ra thì tôi thích âm nhạc và hội họa hơn. Gã im lặng một chút rồi kéo học tử ra mấy quyển tạp chí:

- Ở đây chúng ta ra loại tạp san này nhiều nhất, cô có thể ngồi đấy xem.

Tôi tiếp lấy giở vài trang ra xem.

Gã đàn ông nhìn tôi cười nói:

- Chúng ta ở đây xuất bản loại tạp chí này là chánh, nếu cô Bình thấy thích, cô có thể viết thêm càng hay. Riêng về công việc ở đây thì rất nhẹ, cô chỉ có nhiệm vụ thu thập mấy mẩu tin, mẩu truyện trên các báo khác. Nói trắng ra thì văn chương ở đời này nhiều lắm rồi, chúng ta chỉ cần chép lại rồi thêm mắm thêm muối, đổi tên nhân vật, tên sách là được một tác phẩm mới của chúng ta. Cô có biết không, truyện này đây tôi đã trích ra từ một tạp chí cũ rách đây trên hai mươi năm, còn mấy bức tranh phụ bản trong báo, tôi đã mượn tạm của các báo Hồng Kông và ngoại quốc. Tóm lại, công việc chính của chúng ta là sưu tầm. Còn nếu cô thấy có khả năng viết thì cứ viết. Truyện của chúng ta không cần phải cao, phải hay lắm, chỉ cần lắm lý hấp dẫn là được rồi. Bây giờ độc giả chỉ thích những loại như thế, thành ra cô xem tạp chí chúng ta bán cũng đâu kém ai.

Gã đàn ông nói một hơi, hình như hắn rất kiêu hãnh với cái nghề đạo văn, đạo ảnh của thiên hạ. Hèn gì mà ngay từ đầu tôi đã có cảm giác đã nhìn thấy mấy bức tranh ấy ở đâu rồi! Thật chẳng sai! Tôi chúa ghét những hạng làm văn nghệ kiểu lem nhem này. Đứng dậy, tôi muốn đi khỏi đây ngay, trong khi gã đàn ông vẫn lải nhải:

- Tạp chí của chúng ta vì còn phôi thai nên tạm thời mỗi tháng chỉ ra có bốn kỳ, và lương của cô là một trăm ngàn đồng.

Tôi cắt ngang:

- Cảm ơn ông, nhưng tôi thấy công việc ở đây không thích hợp lắm với tôi, vậy phiền ông tìm người khác.

Nói xong, tôi bước nhanh ra cửa tòa soạn “tạp chí vĩ đại nhất nước”. Gã đàn ông có vẻ ngạc nhiên, hắn đứng dậy trở mắt nhìn theo. Ra khỏi hẻm, tôi ném mấy mảnh rao vặt vào thùng rác, thở dài. Ba hy vọng đã văng mất hết hai, bây giờ chỉ còn hy vọng ở công ty còn lại. Nhìn vào đồng hồ, đã gần một giờ rồi, tôi ghé vào một quán ăn nhỏ ăn một tô mì hết một ngàn, như thế cũng tạm xong bữa cơm trưa. Tôi nhảy lên xe buýt đi tìm hy vọng.

Đây là tòa building thật lớn, bên dưới dùng làm trụ sở một hãng buôn. Tìm mãi không thấy tấm biển công ty đâu, do dự một lúc, tôi bước vào hỏi cô bán hàng, cô này lập tức gật đầu xác nhận và đưa tay chỉ tôi lên lầu. Khung cảnh sang trọng trước mặt làm tôi choáng mắt. Bộ sa lon đẹp, những màn cửa bằng nhung thả dài theo mấy khung cửa sổ, ngoài ra còn có mấy kệ sách đánh vec-ni thật bóng. Trong phòng khi tôi bước vào đã có sẵn bảy, tám cô phấn son lộng lẫy. Cạnh cửa ra vào có một ông thư ký thật trẻ. Thấy tôi, ông ta hỏi:

- Cô dự tuyển à?

- Vâng.

- Thế thì điền tên vào đây.

Ông ta đưa cho tôi một tấm giấy lớn, bên trên có in những hàng chữ tên họ, tuổi tác, quê quán... Tôi điền vào đầy đủ, ông ta nhận lại phiếu, đặt lên chồng giấy bên cạnh, rồi chỉ ghế trước mặt:

- Cô ngồi đợi đi, ông giám đốc sẽ hỏi thêm một vài điều.

Hỏi một vài điều. Có lẽ ông ta muốn nói là khẩu vấn chăng? Tôi ngồi xuống ghế, yên lặng ngắm nghía các cô cùng đến dự tuyển như tôi. Người nào cũng đẹp hết, dù có một số son phấn lòe loẹt nhưng cũng không đến nỗi nào. Đợi khoảng hai tiếng đồng hồ, gian phòng thêm sáu, bảy người nữa. Đến bốn giờ hơn ông giám đốc mới đến.

Người đàn ông được gọi là giám đốc, hơi lùn và mập, ông ta trình trọng trong bộ vét-tông. Người thư ký đứng lên cung kính chào, đoạn trao phiếu lý lịch của chúng tôi cho ông ta. Ông giám đốc ngồi xuống, dáng dấp hoàn toàn của một thương gia hạng nặng. Đưa mắt quan sát những người trong phòng một vòng, đôi mắt bén của ông ta khiến cho tất cả các cô đều phải thay đổi dáng dấp ngồi, đôi mắt dừng lại trước mặt tôi một lúc ông ta chỉ tôi nói:

- Cô đến đây! Còn mấy người khác đợi tí.

Tôi không hiểu tại sao hắn không gọi theo thứ tự mà lại gọi tôi trước. Ông giám đốc bước tới chiếc bàn lớn ngồi xuống, gã có vẻ chăm chú theo dõi dáng đi của tôi khi tôi bước tới. Rồi ánh mắt lại đưa lên ngắm nghía

khuôn mặt tôi và hỏi:

- Cô tên gì?

- Dạ, Lục Y Bình.

ông ta lục đồng phiếu ban này, tìm ra phiếu lý lịch của tôi:

- Có phải phiếu này không?

- Vâng.

ông ta gật đầu có vẻ vừa ý, lại nhìn tôi, rồi ra lệnh:

- Cởi chiếc áo ngắn bên ngoài xem.

Tôi ngạc nhiên. ông ta định làm trò gì đây? Nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn cởi áo khoác ra, bên trong còn lại chiếc áo thun đen. ông ta nhìn tôi một lúc, rồi vạch bút chì đỏ lên phiếu, nhìn tôi cười nói:

- Cô Bình, chúng tôi thu nhận cô, tuần sau cô đến đây dự một khóa huấn luyện cấp tốc một tuần lễ. Riêng về lương hưởng cô đừng lo, mỗi tháng ít nhất cô cũng được hai ba trăm ngàn trở lên.

Tôi ngạc nhiên. Thế này là mình được tuyển dụng rồi à? Không cần phải thi cử gì cả, mỗi tháng lại được hai, ba trăm ngàn, nghề gì vậy? Yên lặng một lúc tôi hỏi:

- ông có thể cho tôi biết công việc tôi sẽ nhận là công việc gì?

- Cô không hiểu à?

- Đọc báo thấy đề là tuyển nhân viên.

- Vâng, thì đề tuyển nữ nhân viên. Thật ra thì khoảng đầu năm âm lịch vũ trường “Trời Xanh” của chúng tôi sẽ khai trương nên...

Tôi rùng mình:

- Thì ra mấy ông tuyển vũ nữ.

ông ta cười:

- Vâng. Cô đừng tưởng nghề vũ nữ là cái nghề hèn mọn. Sự thật ra công việc của nó sạch sẽ và thanh cao hơn là...

Tôi gật đầu, cắt ngang:

- Vâng, nhưng tôi không thích làm nghề đó, xin lỗi ông.

Tôi quay người định bước ra cửa, ông giám đốc gọi giật lại:

- Khoan, đợi một tí cô Bình.

ông ta ngấm ngấm tôi một lúc:

- Cô có thể suy nghĩ thật kỹ, chúng tôi ở đây lúc nào cũng sẵn sàng tuyển dụng cô, cô cũng có thể mượn trước hai trăm ngàn, sau đó mỗi tháng trả dần cũng được. Về nhà suy nghĩ kỹ đi, nếu cô đổi ý cứ đến đây, tên cô sẽ được giữ kỹ, khi nào cô đến chúng tôi cũng nhận ngay lập tức.

- Cám ơn ông.

Tôi bước xuống cầu thang. Mượn trước hai trăm ngàn? Nhất rồi! Có lẽ ông giám đốc đã nhìn ra cái ao ước “có tiền” của tôi, nhưng dù cần tiền thật, tôi cũng không thể làm vũ nữ được! Xuống tới dưới ra khỏi tiệm buôn, tôi đứng bên lề đường nhìn người qua lại tấp nập với những tấm biển giá trong dịp tết mà lòng buồn bã. Vâng, tết sắp đến rồi, chủ nhà đang đòi tiền mà gạo trong nhà lại cạn, tôi làm sao có thể trở về tay không được? Suốt một ngày lang thang không kết quả, bây giờ phải làm sao đây?

2. Chương 2: Chương 2

Thế rồi cái ngày đáng ghét ấy lại đến. Cơm tối xong, tôi ngồi tựa lưng bên khung cửa ngắm mưa đang đầy trời Ngoài hiên, những sợi dây điện đọng nước lỏng lách trong như những chuỗi ngọc trắng toát. Nước tuôn theo tàu lá chuối đổ xuống vũng bùn bên nhà, trong khi trời vẫn mưa ào ào một cách vô duyên. Vạn vật mang nét buồn ủ rũ. Hàng cột điện dang lạnh lùng cao ngạo tỏa ánh sáng vàng vọt xuống một vùng đất bên dưới Tôi thở dài đứng dậy Dù sao thì tôi cũng phải lo cho xong mọi việc.

Mẹ từ trong bếp hỏi vọng ra:

- Bình ơi Con đi chưa

Hình như mẹ vừa rửa bát xong, người đang lau đôi tay ướt nước vào chiếc khăn xanh cột ngang bụng. Tôi lại góc nhà lui cui tìm cây dù đi mưa

- Con đang sửa soạn đi đây mẹ

- Nhớ là đến đó đừng có gây lộn với người ta nghe con. Nói với cha là nhà thiếu tiền nhà hơn hai tháng rồi, không thể khất được nữa

Tôi vẫn chưa tìm ra chiếc dù, đáp vọng vào:

- Vâng, con hiểu rồi, xin mẹ yên tâm, con sẽ dùng mọi cách để mang tiền về ẹ mà!

- Tìm dù hả, hôm trước con bỏ nhà bếp kìa, con không nhớ sao

Nói xong, người chạy đi lấy chiếc dù cho tôi Nhìn ra ngoài mẹ lo ngại dặn dò:

- Nhớ về sớm nghe con. Nếu có tiền thì đi xích lô về. Trời mưa to quá.

Tay cầm dù, tôi bước ra ngạch cửa, xỏ chân vào đôi giày mưa nắng hai mùa Đôi giày duy nhất mà mẹ đã mua cho khi tôi vừa đậu tốt nghiệp. Một năm rưỡi rồi, ông già sửa giày đầu ngõ đã thay đế, và mồm mấy lượt, đến nỗi mỗi lần thấy tôi mang nó ra là ông lại lắc đầu:

- Sao, đôi giày đó nữa à? Hư nát thế này còn sửa cái chỗ nào được nữa

Gần đây, giày lại sút chỉ, mỗi lần mang nó đi trong mưa nhất là qua những vùng lầy lội đất với bùn lại chui vào kêu lép nhép như một điệu khúc buồn. Bây giờ thì tôi chẳng dám mang ra cho ông thợ nữa vì... Vả lại, ở “đằng kia” nhà lót bằng đá mài nên vào nhà phải bỏ giày ra, tôi sẽ cố gắng chùi thật sạch thì đôi chân lấm bùn của tôi chắc chẳng ai trông thấy đâu

Mẹ đưa tôi ra đến cổng, bà đứng trong mưa ngừng trước bước đi của tôi:

- Bình này...

Tôi quay lại, mẹ lại dặn dò lần nữa:

- Nhớ đừng gây gổ với người ta ghen con!

Tôi gật đầu, bước đi được một quãng tôi quay đầu lại, bóng mẹ tựa cửa nhìn theo, tôi thấy yếu đuối và cô độc làm sao! Tôi ra dấu bảo mẹ vào, mẹ mới chịu quay vợ Cánh cửa lớn đã đóng lại Gió có vẻ lớn. Tay kéo cao cổ áo, tay nắm chặt cán dù, tôi tiếp tục bước tới trước.

Từ nhà đến “đằng kia” không xa lắm nhưng không có xe buýt nên tôi lội bộ hơn nửa tiếng mới đến nơi Tháng nào may mắn, xin được tiền thì chỉ cần đi một lần, ngược lại, nếu chẳng may, tôi phải đi ba, bốn lần mới xong.

Trời lạnh thật, gió thổi như cắt vào mặt. Con lộ này tuy tráng nhựa bằng phẳng, nhưng mỗi bước đi đất cát lại theo kẽ hở chui ra chui vào khiến tôi đau điếng. Chân tôi ướt lạnh, cái lạnh từ lòng chân xoáy thẳng lên tim.

Một chiếc xe chạy vượt qua, bắn tung bùn đất, trước khi tôi kịp phản ứng, thì chiếc váy xanh duy nhất của tôi đã lấm đầy Tôi buồn bã vuốt nhẹ mái tóc. Mưa càng lúc càng to, mỗi lỗ một nhỏ trên nóc dù nhỏ nước xuống, tôi phải xoay tròn liên tay, nhưng làm thế nào thì làm, nước vẫn rót trên đầu, trên trán. Mưa càng

to, gió càng lớn, những cơn gió lạnh đầy ác ý, mang đầy bụi nước, tung cả vấy tôi lên. Người ngợm tôi như chuột lột. Tôi cần rằng tính toán số tiền cần cho tháng này để quên cái lạnh. Tôi phải đến người tôi gọi là cha để nài nỉ xin xỏ năm chục ngàn đồng tiền chợ, năm chục ngàn đồng tiền nhà, tất cả là một trăm ngàn đồng. Nếu có thể, tôi sẽ hỏi xin thêm vài chục để may quần áo mùa đông. Còn đôi giày chắc xài không qua khỏi mùa mưa này

Qua một khúc quanh, tôi dừng lại trước cổng màu đỏ chói. Cổng có lẽ mới được sơn lại còn hăng hắc mùi dầu. Hai bên cổng có hai ngọn đèn soi sáng nét chữ vàng trên tấm bảng “Biệt thự Lục Chấn Hoa”. Tôi đưa tay nhận chuông và khẽ ngước tấm bảng kia một cái. Nhà của người đàn ông có tên Lục Chấn Hoa! Tôi cũng họ Lục, nhưng tôi là người ở trong hay ở ngoài nhà này đây

Cửa mở, cô Lan, người làm, nhe hai chiếc răng vàng ánh với đôi mắt cá tàu, tay cầm chiếc dù nghiêng cổ rạp. Hình như cô ta chẳng ưa mấy người khách đến viếng trong cơn mưa này. Lan đưa mắt nhìn tôi từ đầu tới chân, khi bước vào xong, vừa cài cửa lại cô ta vừa hỏi:

- Mưa lớn thế này sao cô chẳng đi xe đến?

Hứ! Có bao giờ đến đây mà tôi được ngồi xe bao giờ đâu. Giọng tôi nghe gắt gỏng lạ:

- Có ông ở nhà không?

- Có.

Lan gật đầu, đi vào! Theo con đường tráng xi măng giữa sân tôi bước vào nhà. Chiếc sân thật rộng, hai bên đường xi măng trồng đầy những đóa hoa lài, cánh hoa trắng nở đầy thoảng hương thơm dịu. Hình như có cả mùi hoa quế nữa thì phải. Mẹ thích nhất loại hoa này, nhưng mà nhà tôi chỉ trồng mấy cây chuối xứ mà thôi.

Tôi khom xuống cởi giày, rồi cẩn thận chà đôi chân lên thảm, xếp dù lại đặt nằm sát tường mới bước vào. Hơi ẩm từ bên trong ủa ra, tôi cảm thấy dễ chịu ngay. Giữa phòng khách, một lò sưởi thật lớn nằm chễm chệ le lười thật dài. Gian phòng ấm cúng làm sao. Nhạc mở thật to, tiếng nhạc kích động ồn ào man dại. Mộng Bình, cô em gái cùng cha khác mẹ của tôi, đang nằm dài trên ghế cạnh đó, cô ta mặc áo thun màu đỏ chói, chiếc quần cao bồi bó sát chân, mái tóc dài tỏa tung trông thật khiêu gợi. Cái đẹp như được đúc khuôn của mẹ nó, một cái đẹp quyến rũ đầy nhục dục. Thấy tôi, Mộng Bình thờ ơ gật đầu, rồi nói vọng ra sau:

- Mẹ ơi, chị Y Bình đến.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế gần đó, cẩn thận kéo chỗ vấy bẩn sang bên, dút đôi chân thật sâu vào bên trong ghế. Tự ái không muốn tôi để cho gia đình này trông thấy sự nghèo nàn của mình. Nhưng Mộng Bình nào có để ý gì đến tôi đâu. Cô ta chỉ lưu ý đến âm nhạc mà thôi. Vuốt lại mái tóc, tôi ngẩng đầu lên quét nhanh một lượt khắp phòng khách, bấy giờ tôi mới phát giác ra trong phòng còn một nhân vật nữa. Kiệt, cậu út mới mười hai tuổi ngồi im lìm như xác chết trên một chiếc xe máy nhỏ mới toanh ở góc nhà. Một chân nó đạp lên bàn đạp, chân kia chống dưới đất, lạnh lùng nhìn tôi. Đôi mắt tinh quái của nó rảo khắp người tôi như dò xét. Đôi chân tôi chắc đâu đâu chẳng nổi nó. Kiệt chẳng chào tôi nên tôi cũng không buồn hỏi đến nó. Năm cha tôi năm mươi tám tuổi Kiệt mới chào đời, nó nhỏ hơn Mộng Bình những bảy tuổi, và là con muộn lại út, nên Kiệt được yêu nhất nhà, nhưng chính nó là thằng bé tôi ghét nhất. Cha tôi thường đặc ý khoe khoang:

- Con của Lục Chấn Hoa bất luận trai hay gái đứa nào cũng đẹp cả!

Câu nói ấy chẳng sai lắm, vì trong đám anh chị em tôi con bà nào cũng đều đẹp cả. Như mẹ tôi, bà có hai đứa con là chị Tâm Bình và tôi. Chị Tâm Bình từ năm mười lăm, mười sáu tuổi đã vang danh khắp nơi về cái đẹp lộng lẫy của chị. Chị là đứa con được cha cưng nhất nhà, bất cứ tiệc tùng, dạ hội nào hay trong những cuộc đua ngựa cha đều cho chị Tâm Bình theo. Ngồi trong xe, chị đội nón rơm vành to trong khi cha lái xe chạy như bay trên đường phố, người hai bên đường phải ngẩn ngơ nhìn. Nhưng chị sống không thọ, năm mười bảy tuổi chị đã lìa đời vì bệnh phổi. Khi đã chết rồi, nghe đâu còn có một sĩ quan trẻ tuổi mỗi ngày đến cắm hoa trên mộ chị. Mãi cho đến ngày chúng tôi dọn nhà đi nơi khác mà người sĩ quan kia vẫn không nguôi niềm si cũ. Câu chuyện thật lãng mạn, nhưng cũng thật cảm động. Từ khi hiểu chuyện đến giờ, tôi vẫn thường mơ ước ngày nào tôi nằm xuống, cũng sẽ có một sĩ quan trẻ đẹp ngày ngày đem hoa đến cho tôi. Lúc chị Tâm Bình mất đi, tôi chỉ mới mười tuổi, có người xoa đầu tôi bảo:

- Con bé này càng lớn càng giống chị nó, gia đình này sắp có giai nhân thứ hai nữa đây

Nhưng tôi hiểu lắm. Làm gì có chuyện đó vì tôi không thể nào so sánh được với chị tôi. Chị tôi đẹp, không phải chỉ ở cái bề ngoài mà tính tình chị rất ôn hòa, dễ thương. Còn tôi, tôi chỉ là đứa con gái ngang bướng, bần gắt.

Trong ký ức tôi, chị Tâm Bình là đứa con gái đẹp nhất. Ngoài chị Tâm Bình, các anh chị khác con của người vợ trước cha tôi cũng đều đẹp, như chị Nhược Bình, Niệm Bình, Hựu Bình, ái Bình. Không hẳn chỉ có bên con gái, mà bên con trai cũng thế, anh Khang tôi đang du học tại Pháp, nghe nói đâu đã lập gia đình với một thiếu nữ tóc vàng và hiện đã có ba con. Riêng đám con của dì Tuyết gồm bốn đứa: lớn nhất là Hảo, tuy không đẹp trai như anh Khang nhưng coi cũng không đến nỗi nào. Kế đến là Như Bình, năm nay hai mươi bốn tuổi, trên trung bình. Rồi đến Mộng Bình, cô bé mười bảy tuổi này đẹp thật, nhưng có điều cái đẹp của nó là đẹp bốc lửa chứ không đẹp thùy mị như chị tôi. Chỉ có cậu út Kiệt là tôi không biết phải diễn tả thế nào. Tuy không xấu lắm, nhưng đôi mắt nhỏ một mí của nó trông thật đều cẳng, nhân trung và cằm lại cụt ngắn, miệng dài và môi dày, lúc nào tôi cũng trông thấy nó đưa lưỡi ra liếm mép như thể muốn che giấu sự thiếu vắng của hai chiếc răng cửa vậy. Nước da nó trắng xanh như người mắc bệnh lao đang đến thời kỳ thứ ba không bằng. Thế nhưng hần nghịch và khó chịu khỏi chê. Trong nhà này nó dựa vào sự yêu thương của cha và dì Tuyết mà làm ông “vua con” một cõi.

Ngoài những người kể trên, cha tôi còn vô số những người con khác mà tôi không biết được tên. Thuở người còn tung hoành ngang dọc, bao nhiêu người con gái đã qua tay người Chính người cũng không hiểu rõ thì tôi làm sao biết được?

Bản nhạc trong máy vừa dứt, tiếp đó là giọng của xướng ngôn viên đài đọc tên một bản nhạc ngoại quốc khác, với danh sách người yêu cầu và người được tặng.. Mộng Bình vẫn tựa đầu lên thành ghế yên lặng lắng nghe. Kiệt đứng ở góc nhà, hình như hắn vừa nghĩ ra một điều gì, hắn liếc về phía bà chị ruột của hắn với nụ cười nghịch ngợm. Tiếp đó, hắn đạp xe tới trước bốp kèn inh ỏi. Mộng Bình ném quyển báo vào Kiệt hét:

- Đồ phá đám! Mày có mang cái xe quỉ quái của mày ra khỏi đây không? Coi chừng tao đập ày chết bây giờ!

Kiệt lè lưỡi trêu chị tay vẫn tiếp tục bốp còi:

- Đồ chị dầy! Bộ không được bạn trai yêu cầu nhạc tặng cho rồi quạu, muốn gây người khác hay sao Hứ! Không biết mắc cỡ, đụng đến tôi là tôi mách cha ngay chứ đừng tưởng bở!

Mộng Bình nhìn em thách thức:

- Mày thử nhấn chuông nữa coi tao có dám đánh mày không?

Mộng Bình nói xong bước xuống lượn tởm báo lên cuốn tròn lại như sẵn sàng để đánh, trong khi Kiệt chẳng có vẻ gì là sợ cả, hắn trợn mắt đưa chót lưỡi ra như định liếm đầu mũi. Tiếc là lưỡi hắn ngắn quá. Tay Kiệt tiếp tục bốp kèn xe inh ỏi. Mộng Bình bước tới đưa cao tờ báo đe:

- Mày nhấn nữa xem!

- Nhấn thì nhấn, ai sợ?

Một tràng tiếng chuông kêu điếc tai, mặt Kiệt đầy vẻ thách thức. Tiếng chuông ngưng bắt, hắn xông về phía Mộng Bình, tay nắm áo, đầu húc thẳng vào bụng chị. Đồng thời hắn cũng không quên rống cổ lên khóc thật to:

- Cha ơi! Mẹ ơi! Ra xem chị Mộng Bình đánh con nè! Ui da! Ui da!

Tiếng khóc của hắn thật lớn, lớn hơn cả tiếng trống trong máy thu thanh, nếu dì Tuyết chẳng chạy nhanh ra dậm tiếng hét có thể làm gian nhà này sụp đổ lắm. Dì Tuyết ôm lấy Kiệt rồi thẳng tay tát vào má Mộng Bình mắng:

- Mày là chị mà chẳng chịu nhường em mà còn đánh lộn với nó nữa, không xấu à? Mày lớn hơn nó tới bảy tuổi mà còn ỷ sức đánh nó, muốn tao gọi cha mày ra để trị mày không?

Mộng Bình bực tức, đứng chống nạnh nói:

- Nhỏ hơn bấy tuổi Nhỏ thì nhỏ chứ? Ai cũng bệnh vặt, chiều chuộng nó. Hôm nay mua cái này, mai mua cái kia cho nó, con xin chiếc áo ba, bốn chục ngàn không cho, còn mua chiếc xe cả trăm ngàn đồng bạc cho nó!

Dì Tuyết hét:

- Câm mồm! Mày còn muốn gì nữa chứ? Muốn tao gọi cha mày ra đập ột trận mới chịu hay sao

Lời hăm dọa của dì Tuyết có vẻ có hiệu quả, nhưng Mộng Bình chưa nguôi cơn bực tức đá mạnh vào chiếc kỷ trà bên cạnh, rồi ngồi phịch xuống ghế, thò tay vặn máy thu thanh thật to, tiếng nhạc tiếng hát muốn vỡ cả phòng. Dì Tuyết bế thằng Kiệt lên, đưa tay xoa đầu nó hỏi:

- Sao con, nó đánh trúng đầu Đau không con?

Kiệt được dịp mếu máo, nhưng trong mắt nó chẳng có một giọt nước mắt. Dì Tuyết quay lưng ra nhìn thấy tôi, bà ngạc nhiên:

- Ủa Đến bao giờ thế? Mẹ cô có mạnh không?

- Mạnh.

Tôi đáp gỏn lộn, rằng cần nhẹ vào môi Dì Tuyết tiếp tục xoa đầu Kiệt, mặc dù chỗ đó đâu có bị đánh, nhưng nó cũng cứ giả vờ rầm rức khóc với đôi mắt tỉnh khô, thỉnh thoảng lại nhìn vào nhà trong thăm dò. Tôi hơi bực mình, hỏi:

- Cha có ở nhà không dì?

Thật tình tôi muốn giải quyết cho xong để mau trở về căn nhà nhỏ bé nhưng ấm cúng của mình hơn là ngồi giữa phòng trống lẻ này Nhà của mẹ con tôi dù nhỏ, không có lò sưởi, không có ghế nệm êm, nhưng có thể đi lại, hít thở không khí tự do Có lẽ mẹ đang nóng lòng đợi tôi ở nhà. Từ khi đến đây xin tiền cha tôi rồi cãi lầy với dì Tuyết trong kỳ hè năm rồi, mỗi lần đi mẹ lại dặn dò cẩn thận. Tội ẹ tôi Cũng vì mẹ mà tôi ráng nhẫn nhịn thế này

Dì Tuyết quay vào trong gọi lớn:

- Anh ơi! Có Y Bình đến nè!

Tuổi của dì xấp xỉ tuổi của mẹ, đã gần năm mươi rồi còn gì, thế mà trông vẫn chưa thấy già. Nếu đứng cạnh mẹ, nhất định người ta sẽ tưởng mẹ lớn hơn dì ít nhất mười hay hai mươi tuổi Con trai lớn của dì Tuyết lớn hơn tôi những năm tuổi chớ nhỏ gì sao, thế mà nước da của dì vẫn mơn mớn chưa thấy nhăn. Dì Tuyết là người biết trang điểm, gương mặt lúc nào cũng có một lớp phấn mỏng màu hồng nhạt, đôi mắt còn long lanh. Một nét trẻ khó kiếm ở những người cùng lứa tuổi dì. Nhưng đó cũng là chuyện hiển nhiên, vì dì Tuyết suốt ngày rảnh rỗi vui chơi đâu có nhỏ lệ suốt ngày như mẹ tôi

Cha từ nhà trong bước ra, người mặc bộ pagiamà màu cà phê với những đường viền màu nâu, miệng vẫn không rời chiếc ống điếu cổ lỗ sĩ mấy mươi năm rồi ông nhìn tôi với cặp mắt dừng dừng, chỉ có đôi mày khẽ chau lại một chút. Dù tôi chẳng mấy ưa người, nhưng vẫn bắt buộc phải đứng lên gật đầu:

- Thưa cha!

Cha khoát tay để tôi ngồi xuống, hình như người nhìn rõ được thái độ miễn cưỡng của tôi nên muốn kéo dài màn kịch. Tiếng nhạc ồn quá, cha tôi quay sang Mộng Bình lớn tiếng quát:

- Tắt máy thu thanh ngay không?

Mộng Bình khó chịu, miệng lẩm bầm cái gì đó rồi cũng tắt máy Gian phòng được trả về với sự yên lặng. Cha ngồi cạnh dì Tuyết, nhìn Kiệt hỏi:

- Chuyện gì nữa thế?

Kiệt nghe hỏi, giả vờ khóc lớn hơn, dì Tuyết nói:

- Đánh lộn với con Mộng Bình đấy!

Cha không nói gì đưa mắt lờm Mộng Bình. Mộng Bình thấy cha nhìn mình vội cúi mặt xuống, không quên lắc nhai:

- Được mua cho cái xe mới là làm phách!

Cha lại ngẩng lên, Mộng Bình im ngay chẳng dám hó hé. Quay sang nhìn tôi, đôi mắt cha vẫn lạnh lùng:

- Cái gì đây Mẹ mày vẫn mạnh chứ?

Cũng còn may, cha vẫn còn nhớ đến mẹ tôi sao

- Mẹ già rồi nên bị nhức đầu luôn.

- Có bệnh sao không trị?

Trị à? Tiền đâu Mỗi tháng lấy một trăm ngàn thôi mà còn như ăn mày nữa là. Tôi yên lặng. Cha kéo dọc tẩu xuống, gạt tro trong ống ra, dì Tuyết vội đỡ lấy ông điều, gạt tro tiếp và cho thuốc mới vào rồi đốt lửa, bà hít một vài hơi cho cháy rồi mới trao lại cho cha Cha hít một hơi dài, ngả người ra, đôi mắt lim dim dễ chịu Tôi mừng thầm, lòng nghĩ rằng mình đến đây thật đúng lúc, hôm nay có lẽ xin được tiền, ngoài số nợ phải trả cho chủ phố và tiền dùng hàng tháng ra, chắc cha sẽ cho thêm một ít tiền nữa!

3. Chương 3: Chương 3

Một chú chó Bi Bi nhỏ từ nhà sau chạy ra, chú ve vẩy chiếc đuôi ngắn xù lông của nó trước mặt mọi người, theo sau là cô chủ Như Bình của nó. Như Bình là con gái lớn của dì Tuyết, lớn hơn tôi bốn tuổi, nhưng thuộc loại phụ nữ an phận. Nếu so với Mộng Bình, Như Bình có vẻ kém sút nhiều, cô ta không đẹp như em gái, không có vẻ sung mãn và thiếu tự tin hơn. Nhiều khi nói chuyện với khách Như Bình cứ lúng túng, thẹn thùng nói chẳng thành câu Cô nàng lại không biết trang điểm và ăn mặc đúng cách nên dáng vẻ trông buồn cười lắm sạo Lấy ví dụ ngay bây giờ, Như Bình đang mặc chiếc áo bông màu hành ta, nhưng lại mặc chiếc quần màu cà, trên cổ lại buộc chiếc khăn quàng sắc sỡ. Từ trong bước ra, trông cô nàng chẳng khác một cô đào cải lương đang làm tuồng. Có điều dù cho Như Bình có bê bối đi nữa, tôi vẫn thích cô ta hơn bất cứ nhân vật nào trong gia đình này, vì Như Bình có được một điều mà hầu như không có một người nào ở gia đình này có được đối với tôi, đó là sự thân mật dễ thương. Thấy tôi, Như Bình cười, rồi khẽ liếc về cha nói:

- Mọi người ở đây hết. Tôi không hay Y Bình đến, vì nãy giờ tôi ngủ trong phòng. Chà, lạnh quá.. Ủa, Y Bình, trời thế này mà vẫn mặc vậy được sao Tôi chắc chịu không nổi đâu, lạnh quá!

Như Bình ngồi xuống cạnh tôi, sau một cái ngáp dài, bàn tay cô ta tình cờ đặt lên chỗ bị dính bản ban nãy:

- Ủa... Đồ của Y Bình ướt hết rồi, vào trong lấy đồ của tôi thay đi!

- Không sao đâu, tôi về ngay mà.

Chú chó Bi Bi vẩy đuôi bước tới, nó cạ mõm nó vào chân tôi, tôi cúi xuống vuốt ve, tắm thân đầy lông mềm nằm ngoan ngoãn giữa hai ống chân tôi, Bi Bi ngược đôi mắt đen nháy lên yên lặng nhìn. Con chó trông thật dễ thương, tôi ao ước phải chi mình có một con chó như vậy để chăm nom.

- Bi Bi! Lại đây!

Nghe tiếng dì Tuyết gọi, Bi Bi thoát khỏi chân tôi chạy đi, dì Tuyết đưa tay sờ bộ lông ấm của nó, đột nhiên nói:

- Coi mày! Mới tắm mà lăn vào đâu để lấm đầy bùn thế này!

Tôi liếc dì Tuyết, lòng chợt dâng lên chút thù hận. Người đàn bà này lúc nào cũng tìm cách để ngạo báng tôi Thật ra tôi khinh bà ta nhiều hơn là ghét. Một thứ đàn bà nhỏ nhen ích kỷ! Nhưng tôi vẫn yên lặng. Cha ngồi gọn trong ghế yên lặng hút thuốc, những làn khói mờ nhạt xuất hiện liên tục từ hai lỗ mũi của

người Chiếc mũi cao và thẳng. Theo lời mẹ thì thuở xưa cha đẹp trai lắm. Nhưng bây giờ người đã gài, tóc và lông mi đã bạc, gương mặt dài ra, nhưng không làm mất đi vẻ bề bệ ngày nào

Cha ngồi trong ghế, mắt hướng về phía tôi và Như Bình. Bất giác tôi cảm thấy hình như người đang tìm kiếm một dấu tích gì trên thân tôi, tôi hơi khó chịu. Tôi đến đây, mục đích duy nhất là làm thế nào kiếm tiền đem về ẹ, chứ không mong mỗi gì khác.

Sau cùng tôi mở miệng:

- Thưa cha, mẹ bảo con đến xin tiền cha tháng này, tiền nhà đã hai tháng rồi chưa trả.

Cha đưa mắt lạnh lùng nhìn tôi, nụ cười thờ ơ hiện trên mép. Có phải người nhạo báng kiếp sống tầm gửi của chúng tôi không? Tôi chưa kịp phản ứng thì người đã quay sang dì Tuyết nói:

- Tuyết, có sẵn tiền bạc chưa

Hỏi xong, ông lại quay sang tôi với đôi mắt tóe lửa:

- Tao nghĩ là nếu không vì đồng tiền, chắc chẳng bao giờ mày đến thăm tao cả.

Tôi cắn nhẹ môi, yên lặng nhìn chằm chằm nhen nhúm trong lòng. ông còn đòi hỏi tôi phải làm sao hơn, khi sự liên hệ giữa ông và mẹ con tôi chỉ là mấy đồng tiền này không hơn không kém? Nếu không vì tiền tôi đến đây làm gì? Ở đây có ai ưa thích tôi đâu mà đến? Tình trạng mẹ con tôi hiện nay là do ai tạo nên?

Dì Tuyết nhếch môi bảo Như Bình:

- Như Bình, mày vô tủ lấy một trăm ngàn ra đây cho tao

Như Bình đứng lên vào trong lấy tiền. Tôi quỳnh lên, số tiền đó quá ít so với những đòi hỏi của chúng tôi. Tôi vội hỏi:

- Thưa cha, tiền nhà hai tháng đã không đóng rồi, kỳ này không đóng nữa không được. Vả lại, trời đã nhuốm lạnh, mẹ và con cần phải mua áo ấm... Tết sắp đến mà mẹ chỉ có độc nhất một chiếc lụa, con cũng cần may thêm một ít. Nếu cha thấy không có gì quá đáng xin cha cho thêm ít nhiều

Tôi nói xong chợt nghĩ đến những lời ăn mày vừa rồi mà mặt bừng đỏ. Cha hỏi, tôi lấy hết can đảm còn thừa trong người ra đáp. Da... khoảng hai trăm ngàn... Dì Tuyết chen vào với nụ cười ngọt ngào:

- Y Bình, có lẽ cô có bạn trai rồi chứ gì?

Tôi hơi ngạc nhiên, không hiểu rõ ý bà ta muốn gì. Dì Tuyết tiếp:

- Có bạn trai mới thích ăn mặc đẹp, chứ con Như Bình đó, suốt năm mặc có chiếc áo bông sập rách rồi mà có đòi may thêm đâu. Đầu năm may áo mới cũng đâu có gì đáng nói, nhưng gia đình nào cũng có cái khổ riêng của nó, ở đây không giống như đằng mẹ cô, chỉ có hai người, muốn tiền có tiền, muốn áo có áo, mà ở đây còn thêm bốn miệng ăn nữa. Con Như Bình lớn nhất nên phải chịu thiệt thòi, may là không có bạn trai nên nó cũng không đòi hỏi gì nhiều, bằng không thì...

Tôi nghĩ đôi khi cái nhìn của ta cũng đủ khiến cho họ ngượng rồi, quả nhiên, dưới mắt của tôi, nụ cười trên môi bà ta biến mất và thay vào đó là nét giận dữ, bức tức. Cái nhìn của tôi đã đạt được kết quả. Tôi quay nhìn cha, người khó chịu ra mặt. Tôi hỏi:

- Thưa cha có được không ạ?

Cha ngẩng đầu lên:

- Bộ mày tưởng mày muốn lấy hai trăm ngàn ngay để ày là dễ lắm à?

Tôi không suy nghĩ gì cả nói ngay:

- Con không nghĩ thế, nhưng con nghĩ cha có thể bỏ ra cả trăm ngàn để mua cho Kiệt chiếc xe đạp mới toanh thì chắc lấy ra hai trăm ẹ con chắc cũng không đến nỗi nào khó khăn lắm!

Vừa nói xong, nhìn đôi mày chau lại của cha tôi biết mình đã đi sai nước cờ lần này kết quả coi bộ không như ý mẹ con tôi mong rồi

- Thế mày tưởng mày có quyền xài tiền tao à? Tao muốn cho ai cái gì là tao cho, không có ai đòi hỏi, kêu ca gì cả.

Gương mặt giận dữ của dì Tuyết trở lại tươi tắn, thằng Kiệt nín khóc hồi nào không rõ. Tôi nuốt ực nước bọt xuống cổ, định chuộc lại lỗi lầm:

- Cha, còn tiền nhà tháng này Không đóng hộ đũa? Không lẽ cha nỡ để ẹ con con phải chịu cảnh bơ vơ

- Nhưng tháng này không có dư tiền, mày cầm đỡ một trăm đi, rồi gần tết tới lấy sau

Tôi nói hấp tấp trong cơn giận:

- Mẹ con với con không thể ngồi đợi đến cận tết được, trừ trường hợp bịt miệng lại nhịn ăn.

Cha cau có:

- Tao không cần biết! Bây giờ tao không có tiền, tao chỉ có một trăm thôi Chỉ có hai mẹ con phải tiện tặn chớ, lấy tiền nhiều quá để làm gì?

Dì Tuyết đột nhiên cười lớn, liếc tôi nói:

- Thế nữ trang của mẹ cô đâu Để dành cho cô lấy chồng à? Mấy năm nay có lẽ mẹ cô để dành được một ít rồi, tôi biết bà ấy mà, bà ấy đâu cần phải làm gì, còn tôi, tôi phải làm hàm mới có nhai

Tôi trừng dì Tuyết, tôi không hiểu tại sao một người như cha lại không thể nhìn ra cái khốn nạn và mất dạy của dì. Cổ gần bao nhiêu cơn bực tức trong lòng xuống, tôi nói:

- Tôi đâu có được phúc lớn như Mộng Bình và Như Bình đâu, nếu nhà còn cái gì đáng giá bán được, có lẽ tôi đã không cần phải đến đây ngửa tay ra xin xỏ thế này

Dì Tuyết vẫn giữ nụ cười nham hiểm:

- Đó xem nó lanh không? Hèn gì mẹ cô chẳng sai cô đến đây đòi nợ. Nói mà tội, chắc khi cha cô không còn tiền ẹ cô, cô dám bảo là bị người ta bỏ bê mẹ con cô lắm à.

Như Bình từ trong bước ra, mang theo xấp giấy bạc trao cho dì Tuyết, rồi đến ngồi bên cạnh tôi Tôi không ghét Như Bình, nhưng hôm nay bỗng nhiên tôi thấy khó chịu làm sao ấy, nhất là khi nhìn thấy chiếc nhẫn hột xoàn màu lục trên ngón tay thon đang lấp lánh dưới ánh đèn. Đẹp và sang thật! Trong khi tôi lại xin xỏ từng ngàn bạc.

Dì Tuyết trao xấp giấy bạc cho cha, miệng châm vào:

- Này anh đưa cho nó đi Tôi thấy có vẻ nó không muốn lấy rồi đấy!

Cha nhìn tôi với ánh mắt đe dọa:

- Sao lấy không?

Tôi cố dằn cơn giận xuống, hôm nay phải cố gắng xin được đủ tiền về ẹ, hàng việc cần tiền đang đợi ở nhà.

- Cha! Cha làm ơn cho con thêm. Đóng tiền nhà ít nhất cũng gần năm chục ngàn đồng rồi!

Cha trợn mắt:

- Mày nói thêm chẳng ích lợi gì, tao nói một trăm là một trăm, lấy thì lấy không lấy thì thôi, tao không ở không để cãi lý với mày

- Cha!

Tôi kêu lên mà nghẹn lời:

- Không có tiền đóng tiền nhà rồi con với mẹ ở đâu Cha là cha con, con mới đến đây xin chứ con có dám cãi gì đâu!

Cha tôi cao giọng lên:

- Tao là cha mày, nhưng đâu phải là con nợ mà đòi hoài! Nếu là con nợ đi nữa, cũng chưa chắc gặp một chủ nợ dai như mày. Tiền tao cũng phải làm ra mới có chứ đâu phải ảo thuật rồi được đâu! Một trăm đó, lấy thì lấy, không lấy thì về đi, tao không có đủ thời giờ để nghe mày lải nhải nữa! Mày chẳng khác mẹ mày tí nào, chỉ giỏi tài lải nhải, bực mình!

Tôi đứng bật lên khỏi ghế, máu nóng dồn lên mặt, cơn giận dè nén lâu ngày đã bùng nổ. Tôi trừng mắt nhìn mọi người, nhìn cả người đàn ông tôi phải gọi bằng cha. Không cần lưu ý gì nữa, tôi nói thẳng:

- Tôi đến đây không phải ăn xin, ông là cha tôi ông phải có trách nhiệm nuôi dưỡng tôi! Nếu ngày xưa, ông dùng lợi dụng quyền lực ép uống mẹ tôi làm vợ, thì đâu có tôi, thì đâu có kẻ đáng ghét thế này và tôi đâu phải khổ.

Giọng nói thật to, lời nói như dòng thác tuôn trào ngay chính tôi cũng ngạc nhiên. Tôi dám đương đầu với cha à? Một con người chưa bị ai làm nhục, thế mà... Cha tôi ngồi thẳng lưng lại, đọc tấu rời khỏi môi, đặt lên kỷ trà. Đôi mắt tóe lửa nhìn thẳng vào tôi. Hai hàng lông mi thật đậm đang chau lại, miệng hậm hực, hơi thở nặng nề. Gian phòng rơi vào bầu không khí ngột ngạt khó thở. Cha không nói gì nhưng bàn tay nắm chặt trên thành ghế của người đã nổi gân xanh. Tôi biết rằng mình đã làm người giận.

- Mày nói thế là sao?

Hình như Như Bình đang kéo nhẹ lại áo tôi, như muốn khuyên tôi chạy tội. Mộng Bình nằm dài trên ghế trở mặt nhìn. Tôi hơi hoảng, tiếng quát của cha lặp lại:

- Nói mau, mày nói thế là sao chứ?

Tôi giật mình, nhưng khi thấy dì Tuyết ngồi tựa lưng cười đắc ý và thằng Kiệt nằm trong lòng bà ta trở mặt nhìn cơn giận lại trở về. Tôi quên cả sợ hãi, quên cả người đang đứng trước mặt tôi đã một thời làm vua một cõi. Quên cả lời dặn dò của mẹ, tôi chỉ biết mình cần phải nói, phải trút hết bao nhiêu uất ức dồn nén từ bao nhiêu lâu nay:

- Con không có ý gì cả, con chỉ tiếc là mình đầu thai không đúng chỗ, tại sao tôi phải làm con của Lục Chấn Hoa chứ? Nếu tôi đầu thai lên gia đình khác thì tôi đâu phải ngửa tay xin tiền bố như kẻ ăn xin thế này. Thú vật nó còn biết chăm sóc con nó, còn tôi, tôi có cha như không! Thừa cha, giả sử với con, cha chẳng có chút tình nghĩa nào đi, nhưng còn mẹ? Người cha đã từng yêu quý, đã từng trăm phương ngàn sách để chiếm đoạt, không lẽ cha cũng có thể để chết đói không màng sao?

Cha đứng dậy, chiếc đọc tấu rơi xuống ghế, đôi mắt trừng trừng nhìn tôi. Cơn giận làm những sợi gân xanh trên mặt hiện rõ, ông lừ lừ tiến tới nói:

- Mày là giống gì mà dám hỗn láo với tao như thế chứ? Sáu mươi tám năm nay rồi, chưa một ai dám láo với tao như vậy. Kiệt đâu, vào lấy sợi dây thừng cho tao xem!

Bản năng khiến tôi lùi ra sau một bước, nhưng chiếc ghế đã cản chân tôi lại, tôi chỉ còn biết đứng đấy. Thằng Kiệt có vẻ thích thú, nó chạy nhanh vào trong... Tôi không hiểu cha định làm gì tôi, trói tôi chết à? Nỗi lo sợ nhen nhúm trong lòng. Như Bình cũng đang lo sợ cho tôi, nàng run rẩy làm chiếc ghế cũng run theo. Điều đó khiến tôi mất bình tĩnh, nhưng cơn giận đã giữ chân tôi lại. Kiệt đã mang dây ra, cha cầm lấy, tiến tới sát người tôi. Nhìn hình ảnh đó, tôi càng giận dữ, quát to:

- ông không có quyền đụng đến tôi, ông không đủ tư cách để làm chuyện đó. Bao năm rồi ông đã đuổi mẹ con tôi ra khỏi gia đình này, ông đã không làm tròn trách nhiệm làm cha của ông thì ông không có quyền!

- Vậy hả?

Cha tôi nghiêng răng nói, sợi dây được quấn quanh tay ông mấy vòng, đưa lên cao, ông tiếp tục:

- Thử xem tao có quyền đánh mày không thì biết.

Vừa nói ông vừa quát mạnh sợi dây lên đầu tội. Như Bình nhảy nhồm lên, chạy trốn phía sau Mộng Bình. Bản năng khiến tôi né sang bên, rơi rơi ngay trên lưng tôi, nhờ chiếc áo khoác bên ngoài hơi dày nên tôi cũng không đau lắm. Cơn giận sôi ngùn ngụt, tôi hét:

- ông là quý, một thứ quý không có nhân tính. ông cứ đánh tôi đi, tôi không né tránh đâu, nhưng tôi sẽ nhớ, nhớ mãi... và một ngày nào đó tôi sẽ trả thù, trời sẽ phạt ông để ông gặp báo ứng!
- Mày muốn báo thù tao ày báo thù. Hôm nay tao đập ày chết luôn cho hết đám láo với tao.

4. Chương 4: Chương 4

Chiếc roi trên tay ông quất xuống đầu, xuống thân tôi như mưa bắc tôi tránh không kịp nữa. Có mấy lần roi rơi trên mặt đau rát. Càng đau tôi càng giận, nước mắt ứa ra, tôi bắt đầu chửi, tôi không biết lúc đó mình đã chửi thế nào, ai đến lúc cha đã mỗi tay, ông mới ném roi đi, lạnh lùng bảo tôi:

- Không dạy mày, mày không bao giờ biết ai là cha mày cả!

Cha ngồi xuống ghế, lượm chiếc dọc tẩu lên, chăm chú nhìn tôi. Sự giận dữ của ông có vẻ đã nguôi, cầm một trăm ngàn trên kỷ trà đưa tôi, ông nói:

- Đem một trăm ngàn này về trước, ngày mai trở lại lấy thêm một trăm ngàn may quần áo với trả tiền nhà.

Bây giờ đã trở lại bình thường rồi à? Nếu xương sống tôi mềm một chút, hoặc tôi chịu khó chịu đựng một chút thì trận đòn vừa qua đổi lấy hai trăm ngàn đồng cũng được. Nhưng bản tính ương ngạnh không muốn tôi phải chịu khuất phục! Cầm tiền trong tay, nhìn cha rồi nhìn nụ cười chó má của dì Tuyết, tôi không chịu được:

- Kể từ hôm nay, tôi không còn là con của ông Lục Chấn Hoa nữa!

Tôi nói lớn, lạnh lùng nhìn cha:

- ông đã lầm rồi, ông tưởng hai trăm ngàn đồng bạc là có thể mua được sự thù hận của tôi à? Còn lâu! Tôi không cần tiền của nhà họ Lục này, tôi khinh thường các người! Tôi sẽ báo thù! Còn bây giờ, các người hãy giữ lấy tiền bản thủ này lại đi!

Nói xong, tôi ném thẳng xấp tiền trong tay tôi vào mặt dì Tuyết. Nhìn những tờ giấy bạc rơi từ đầu bà ta xuống, tôi thật mãn nguyện. Quay lưng lại tôi bước thẳng ra cửa, tới sân tôi va mạnh vào người Hảo khi hắn vừa bước vào, xô hắn qua một bên, tôi chạy ra cổng.

Khi người tôi bị ướt mưa, bấy giờ tôi mới nhớ ra ban nãy vì giận dữ, tôi đã quên chiếc dù trong nhà họ Lục, nhưng tự ái không cho phép tôi trở vào tựa lưng vào tường nhớ tới lời mẹ dặn lúc đi lấy tiền và câu “nếu xin được tiền, con cứ ngồi xích lô về” mà tôi ứa nước mắt. Bên trong cổng có tiếng nói vọng ra:

- Chuyện gì vậy mẹ, ban nãy vừa bước vào, con đã đụng phải Y Bình. Cô ấy làm gì như cọp sút chuông thế?

Tiếng nói của mẹ Tuyết còn đầy vẻ giận dữ:

- Mặc nó, nó bao giờ lại chẳng là con cọp sút chuông.

Rồi tôi nghe tiếng của mẹ gọi to:

- Con Lan đâu! Mang giẻ ra lau sạch nhà xem, mỗi lần con đó nó đến là vấy bùn bẩn như chó.

Tôi đứng trước hai tấm cánh cổng màu đỏ, trịnh trọng thề với lòng mình:

- Từ đây về sau, tôi sẽ không từ nan bất cứ một thủ đoạn nào để trả thù cho bằng được cái nhà này!

Kéo cao cổ áo, tôi lầm lũi đi trong mưa, nước mưa ướt sũng cả mái tóc và thấm lạnh thân tôi

Lên xe buýt, tôi đến nhà Phương Dục. Phương Dục là nhỏ bạn thân nhất của tôi thời trung học. Chúng tôi trạc tuổi nhau, tính tình lại giống, chiều cao xấp xỉ nên thân nhau vô cùng. Phương Dục thích hội họa, tôi thích nhạc, cả hai đều chúa là mê tiểu thuyết. Có lần vì bàn cãi nhau về nhân vật trong truyện, chúng tôi đã giận đến nỗi mấy ngày liền không nói chuyện với nhau. Các bạn cùng lớp gọi chúng tôi “nhị vị tướng quân hậm hực”. Sau khi đậu xong phổ thông, Phương Dục thi vào khoa hội họa trường Cao Đẳng Sư Phạm. Còn

tôi cũng đậu và khoa Văn Đại Học Tổng Hợp, nhưng học bổng thấp quá, trường lại ở xa nhà, gia đình chỉ có hai mẹ con, tôi không thể để mẹ ở nhà một mình. Vì thế đậu cũng như không. Tôi tự nhủ, thôi ở nhà kiếm chuyện làm phụ mẹ vậy. Nhưng đến nay tôi vẫn chưa làm gì. Bây giờ Phương Du đã đường đường là một sinh viên rồi, còn tôi, tương lai mù mịt!

Cha của Phương Du là một giáo sư trung học. Gia đình cũng không khá. Cả nhà chỉ nhờ cả vào đồng lương ba cọc ba đồng của ông. Ở nhà Phương Du còn hai đứa em trai và một đứa em gái. Nhà chỉ toàn là miệng ăn, mẹ Phương Du không dám mướn người làm, một mình bà đảm đang tất cả mọi việc. Dù nghèo túng, dù đời sống chật vật, nhưng gia đình Phương Du chẳng buồn xin, trái lại rất quý khách và thật tình. Họ là người duy nhất có thể giúp đỡ tôi.

Nhà Phương Du ở một cư xá. Gia đình sáu người phải chen chúc nhau trong một gian nhà ba phòng rộng khoảng sáu thước vuông, mỗi năm mùa nước lũ đến là phải lợ Phương Du với cô em gái được dành ột phòng, cô em này năm nay đang học lớp hai trường tiểu học gần đây.

Đưa tay lên gõ cửa. May quá, Phương Du có ở nhà, nàng ra mở cửa cho tôi. Thấy tôi, hân hêt lên:

- Bình! Trời ơi tao mong mày muốn chết đi được!
- Bình tĩnh coi, gặp người ta là hét muốn bể tai, có chuyện gì đây?
- Sao lâu quá mày không đến tả?
- Thế còn mày?
- Tao bận học thi mày hiểu không?

Theo Phương Du tôi bước lên bậc thềm, mẹ của Du đang bận làm cơm phía sau, tôi vội ra sau chào, bà bảo ở lại dùng cơm. Vì có việc cần nói với Phương Du, tôi dạ ngay. Chúng tôi bước vào phòng riêng của Phương Du khép cửa lại.

- Tao có chuyện muốn nói với mày.
- Tao cũng thế.
- Vậy mày nói trước đi!

Phương Du yên lặng một lúc, bảo:

- Tao vừa mới yêu.

Tôi cười to:

- Thế à? Vậy thì cho tao chúc mừng.
- Khoan đã, mày chưa nghe hết mà.
- Mày chẳng nói là mày đã yêu rồi sao? Tình yêu là một chuyện đẹp, đáng mừng chứ sao!

Đôi mày Phương Du chau lại:

- Tao bảo mày là tao yêu người ta, chứ tao có nói người ta yêu tao bao giờ đâu mà mày mừng?
- Mày nói sao?

Tôi nói Dù Phương Du không đẹp lắm, nhưng đôi mắt sáng và chiếc mũi cao của nàng trông cũng có nét tây phương lắm, bao nhiêu đó cũng đủ để xiêu lòng người đàn ông rồi, làm gì có chuyện yêu đơn phương? Tôi biết ngay trong trường Phương Du học, bao nhiêu bạn trai đua nhau tán tỉnh, chỉ mong được một nụ cười của người đẹp nhưng Phương Du lúc nào cũng lạnh lùng. Có thật là người ta không yêu mày không?

- Thật. Không phải chỉ không yêu thôi mà còn không thèm đoái hoài tới nữa.
- Hắn là ai thế?
- Hắn là sinh viên năm thứ bốn, tao gặp hắn thường xuyên ở thư viện trường.
- Trông hắn ra sao?

- Không đẹp trai lắm!

- Hử!

- Tóc tai rối bù, mắt mũi cũng không có gì xuất sắc.

- Thế à?

- Còn nữa, râu không cạo, áo quần xốc xếch, tính tình lại nóng nảy. Nhưng có điều, hần thông minh, nghệ sĩ...

Tôi cắt ngang:

- Thôi, được rồi! Có thật là mày yêu hần không?

- Thật chứ còn gì mà hỏi

Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài trời:

- Vậy thì tìm đủ mọi cách để làm cho hần chú ý, thí dụ như tìm cách gây sự với hần, làm thật hung hăng hần sẽ để ý đến mày ngay.

- Vô ích!

- Tại sao lại vô ích? Mày có thử chưa mà bảo là vô ích?

- Chưa thử, nhưng tao biết.

- Tại sao mày chắc thế?

Phương Du chậm rãi đáp:

- Vì... vì hần đã có bồ rồi!

Tôi thở dài:

- Như vậy là tuyệt vọng rồi sao?

- Đúng thế, hoàn toàn tuyệt vọng.

- Tìm cách cướp đoạt?

- Không được.

- Vậy thì vô phương, thế người yêu của hần ra sao?

- Cô ta là bạn cùng lớp của tao, nhút nhát, yếu đuối, đụng một tí là rơi nước mắt, nhưng được cái đẹp và hiền.

- Một gã nóng tính, lập dị đi yêu một cô gái yếu đuối, e thẹn. Có chuyện như vậy sao?

- Sao lại không, có điều đứng trước mặt cô nàng, anh chàng lại có vẻ ngoan ngoãn, dễ thương chi lạ. Cô bé mà rớt nước mắt một cái là anh chàng cuống cuống lên như nhà cháy.

Tôi cười lớn:

- Hung dữ mà có người kèm chế như vậy mới được chứ.

Phương Du bực bội:

- Mày không buồn cho tao mà còn ở đây cười được sao?

- Tao thấy chỉ có cách duy nhất mày là gặp người như thế mình cứ tảng lờ không quen là được rồi!

Phương Du cắt ngang:

- Đừng nói thế, vì cách của mày bày càng khó thực hiện hơn.

Tôi nhìn Phương Du:

- Mày si tình đến thế sao

Phương Du có vẻ giận dữ đứng dậy:

- Mày vẫn chưa tin tao Thôi được rồi bây giờ nói chuyện của mày đị Sao Cũng rơi vào cái vòng tình ái lắm lắm nữa rồi chứ gì, phải không? Nếu đúng như vậy thì chính chúng mình quả đúng là một cặp “tướng quân hạm hự” rồi đấy

Tôi cự ngay:

- Đừng nói bậy

- Vậy thì chuyện gì?

Tôi kéo cổ áo cho rộng ra, vết roi trên cổ vẫn còn hằn rõ, Phương Du nhìn thấy, hỏi:

- Sao vậy?

- Thành tích của ông bố tao đấy

- ông bố đánh mày à? Tại sao vậy Vì tiền?

Tôi lắc đầu nói:

- Thế mày cứ tưởng rằng tao vẫn cần đồng tiền của ông ấy à?

- Vậy thì...

- Tao đến đây, câu duy nhất cần nói với mày là cho tao mượn ít tiền, bao nhiêu cũng được.

Phương Du nhìn tôi một lúc nói

- Mày đợi tao một chút.

Phương Du chạy nhanh vào bếp, chẳng bao lâu bước ra với xấp giấy bạc trên tay, nhét vào túi tôi:

- Chỉ có vài chục, mày cầm lấy tiêu đỡ, ngày mai tao đến trường kiểm xem có đứa nào có tao mượn cho, tối mai tao đem đến ày

- Du này!

- Đừng, đừng nói gì cả.

Nhưng tôi vẫn nói:

- Tao biết nhà mày cũng nghèo như tao, sang năm tao cố gắng kiếm tiền trả lại mày

Phương Du quay người đi:

- Đừng nói bậy, bạn bè mình đâu phải chỉ ở vài chục ngàn này thôi đâu Bây giờ nói cho tao nghe, chuyện gì đã xảy ra thế?

Tôi đem tất cả sự kiện lúc sang “đăng kia” xin tiền ra sao kể rõ cho Phương Du nghe xong, cần môi tôi nói:

- Phương Du, rồi mày xem tao sẽ trả cái thù này

Phương Du ngồi bó gối yên lặng nhìn tôi, nàng có vẻ thông cảm cho hoàn cảnh của tôi Ăn cơm tối xong, tôi lại đem chuyện đi tìm việc làm ra kể cho bạn nghe nghe, rồi sợ mẹ ở nhà mong, tôi vội vàng xin phép rút lui, mẹ của Phương Du dặn dò:

- Từ rày về sau nếu con cần chi cứ đến với bác con nhé!

- Dạ cảm ơn bác!

Tôi nói mà lòng ghen ngạo Có một người cha giàu sang như thế lại đến vay từng đồng bạc ở một nhà nghèo rớt mồng tơi Bước ra khỏi nhà Phương Du, tôi leo lên xe buýt về nhà. Bây giờ đã chín giờ hơn, mẹ lo lắng:

- Đi đâu mà đi dữ vậy Có chuyện gì chẳng lành không, mẹ lo chết đi được!

Tôi đáp:

- Dạ không gặp chuyện gì cả, con đến thăm Phương Du

Bước qua ngạch cửa, tôi đưa mấy chục ngàn ẹ

- Ở đâu đây cổ

- Mượn của Phương Du đấy!

Mẹ do dự:

- Nhà của Phương Du cũng nghèo lắm mà?

- Vâng, nghèo trên phương diện tiền bạc thật, nhưng trên phương diện tình nghĩa họ giàu lắm mẹ, họ hơn hẳn cha con.

5. Chương 5: Chương 5

Thế... thế làm sao ta đành lòng xài tiền của họ chứ?

- Thì cứ dùng đi, rồi con sẽ có cách mẹ đừng lo

Tắm bằng nước nóng xong, tôi cuốn người trong tấm da hổ. Ngoài trời gió thật lạnh, chỉ có trong nhà mới ấm thế này. Mẹ nhường chiếc túi nước nóng cho tôi. Một ngày ngược xuôi mệt nhọc đã tan mất, tôi đem tất cả chuyện tìm việc kể lại ẹ nghe, khi nói đến chuyện hành nghề vũ nữ mẹ đã chặn ngang nói:

- Làm thế nào thì làm, mẹ nhất quyết không để con hành nghề vũ nữ.

Tôi đáp:

- Mẹ cứ yên tâm con không bao giờ có ý định làm nghề đó.

Yên lặng một lúc, mẹ nói:

- Hôm nay bà Châu có đến.

Bà Châu là chủ nhà của chúng tôi, tôi chau mày hỏi:

- Bà ấy làm gì gấp thế? Chúng ta cũng đâu phải có tiền mà không trả đâu.

- Con không thể trách người ta được, con nghĩ coi nhà người ta còn dám con, phải có cơm ăn mới sống nổi chứ. Người ta sống nhờ tiền thuê nhà của mình. Nếu không phải người ta tử tế thì hai năm nay làm gì bà Châu chẳng lên giá. Nhà này mà cho người khác mượn ít nhất mỗi tháng cũng được trên một trăm ngàn, còn ẹ con mình chỉ được có năm chục ngàn thôi. Bà Châu cũng muốn giúp mình, ngặt nỗi...

Mẹ thở dài, rồi tiếp:

- Hôm nay bà ấy đến, nói thật tội, bà ấy bảo là vì tết sắp đến rồi con cái lại bệnh hoạn, cần tiền, nên mới sang...

Tôi yên lặng, mẹ đưa tay lên xoa xoa trán, tôi thẳng lưng lên hỏi:

- Bệnh nhức đầu của mẹ trở lại nữa à?

- Đâu có! Mẹ tôi vội buông tay xuống nhìn tôi, rồi nhắm mắt lại...

Tôi bứt rứt:

- Mẹ, con ngu thật, đúng ra con không nên gây với cha như thế.

Mẹ đưa tay vuốt cổ tôi, mắt người đỏ hoe:

- Đừng nói nữa Bình ạ. Đúng ra cha con không nên đánh con như thế, dù sao cũng nên nghĩ đến tình chồng vợ bao nhiêu năm qua chứ.

Mẹ nói như muốn khóc, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì, người tiếp:

- Sáng này, thằng Hảo có đến đây

- Hảo à? Hảo đến đây làm gì thế mẹ?

Hảo nói cho con bảo con tối nay đến đây

Tôi cười buồn:

- Có lẽ ông càng nghĩ càng thấy tức nên muốn đập con thêm một trận nữa chứ gì.

Mẹ suy nghĩ một lúc nói:

- Mẹ không nghĩ như vậy, có lẽ cha con ăn năn rồi đấy

Tôi cười to:

Ăn năn à? Mẹ mà cũng tin cha con ăn năn thật à? Với những chuyện ông ấy làm có bao giờ mẹ nghe ông ấy nói hối hận không? Coi bộ chữ ấy không có duyên với cha rồi

Tôi đứng dậy, đi vào phòng riêng. Bật đèn bàn lên, tôi viết nhật ký là một thói quen không thể thiếu trong những năm dài đối khổ. Tôi bắt đầu ghi sơ lược vài hàng về việc làm, câu sau cùng là:

Đời sống càng khổ cực, định mệnh càng cay nghiệt thì càng phải cứng cỏi hơn. Bây giờ mình có trách nhiệm là phải phụng dưỡng mẹ, có trách nhiệm phải trả cho bằng được mối thù của dì Tuyết. Người có chí, không thể quyên được mối nhục ngày qua Phải trả thù, trả thù bằng mọi giá!

Ngày kế tiếp, tôi lại bỏ suốt một ngày vô ích cho chuyện tìm việc. Khi hoàng hôn đến, vác thể xác mệt mỏi trở về nhà, sự thất vọng làm chân tôi lê muốn không nổi Chuyện gì cũng thế, chỉ nghĩ không thôi thì sao mà quá đơn giản, nhưng khi nhảy vào mới thấy cái rắc rối của cuộc đời Không ngờ ngay cả những việc làm con con cũng kiếm không ra Bước vào cửa, ngã người lên ghế, tôi không thể dấu được tiếng thở dài Mẹ hỏi:

- Cùng chưa tìm ra việc làm nữa à?

- Dạ chưa

Mẹ yên lặng, tôi bỗng cảm thấy hình như mẹ tôi hôm nay xanh hơn, yếu hơn mọi khi, tôi nói:

- Mẹ ơi, mai đi chợ mua gan heo về nấu canh ăn nhé mẹ!

Mẹ nhìn tôi ái ngại:

- Nhưng... nhưng mẹ đã đem toàn bộ số tiền hôm qua đưa cả cho bà Châu rồi

- Mẹ nói gì?

Tôi nhảy nhồm lên, vì tôi hiểu rằng ngoài số tiền hôm qua mang về và vài ngàn tôi mang đi, ở nhà không còn được một cắc bạc.

- Mẹ đưa cả cho bà ấy rồi à?

- Ừ.

- Thế hôm nay mẹ chẳng có ăn một miếng gì vô bụng cả à?

Mẹ tôi quay đầu đi không nói Sau đấy người bước tới bên giường cuốn tấm da hổ lại, tôi bước tới cạnh hỏi:

- Hôm nay mẹ chẳng có ăn gì hết sao mẹ?

- Con không hiểu là bao tử mẹ không được tốt, mẹ chẳng muốn ăn gì cả.

- Mẹ!

Tôi gọi to, chân tôi đột nhiên không còn sức để đứng vững tôi quỵ người xuống, úp mặt trong váy, nước mắt tuôn trào Mẹ vuốt mái tóc tôi an ủi:

- Bình, đừng khóc nữa, mẹ nói thật đấy, mẹ không dối thật mà, bây giờ đem bán tấm da hổ này đi

Tôi lắc đầu:

- Không! Đừng bán da hổ, con sẽ mang tiền về ngay

Vừa nói, tôi xông ra phía cửa, mẹ chạy theo nắm áo tôi, hốt hải hải:

- Con đi đâu vậy

Tôi nói:

- Công ty nợ bảo con muốn đến lúc nào cũng được.

Mẹ giữ chặt áo tôi, cánh tay yếu đuối hàng ngày bây giờ mạnh mẽ sợ. Người mở to đôi mắt khiếp đảm nhìn tôi

- Mẹ không cho con đi, mẹ không thể để con trở thành vũ nữ được!

- Nhưng mẹ, làm vũ nữ đâu có gì là hèn đâu Đó cũng chỉ là một cái nghề, nếu con giữ được mình trong sạch thì có gì đáng ngại đâu

Mẹ vẫn giữ chặt áo tôi:

- Không được Bình, con không hiểu, làm người không thể lùi được, vì lùi một lần là sẽ lùi mãi, rồi đến chỗ sa đoạ, không còn hy vọng để trời lên được. Khi còn trẻ, mẹ đã từng chứng kiến cảnh bao nhiêu cô gái, xuất thân từ những gia đình danh giá, được giáo dục đàng hoàng, nhưng sau đó vì miếng sống mà phải đem thân làm vũ nữ, thành kỹ nữ chẳng mấy chốc Khi đã trở điểm rồi thì cuộc đời không làm sao vươn lên được nữa, suốt đời lặn ngụp trong chốn bùn nhơ Con, mẹ không để cho con đi làm nghề ấy đâu, làm vũ nữ không có gì đáng ngại thật, nhưng ánh đèn xanh đỏ trong lầu thật đáng sợ, nó sẽ quyến rũ con sa đoạ, nó sẽ làm hại đời con. Bình! Con không nên đi, con!

- Nhưng chúng ta cần phải có tiền mẹ ạ!

Mẹ nhìn tôi, mắt nhòa lệ:

- Thà chết đói chứ mẹ cương quyết không để con hành nghề vũ nữ. Thật là mẹ chịu nhục đến xin tiền cha con, chứ mẹ không để con sa đoạ

- Nhưng thà đi làm vũ nữ hơn là phải đến van nài xin tiền cha!

Tôi nói to và ngồi bệt xuống thềm khóc ngất. Mẹ đứng bên cửa Tôi đứng dậy sửa soạn lại quần áo cho ngay ngắn bước ra cổng. Phương Du đến, nó rút nhanh mấy tờ giấy bạc vào tay tôi nói:

- Chỉ có bấy chực ngàn thôi, mày xài đỡ đi Bây giờ tao phải đi thi rồi, thi xong tao sẽ tìm cách giúp mày

Nói xong, nàng nhìn tôi cười, rồi bỏ đi thật nhanh.

Tôi đưa mắt nhìn theo Cài cửa lại, bước lên thềm nhìn những tờ giấy bạc trong tay mà lòng ngẩn ngơ Trao tiền ẹ, tôi nói:

- Phương Du mang tiền đến này, mẹ con mình lầy lắt thêm một thời gian nữa rồi tính sau

Hai ngày lại trôi qua, công việc vẫn không tìm được. Sang tối thứ ba, vừa mở cửa cho tôi bước vào mẹ nói ngay:

- Như Bình mới đến!

Tôi ngạc nhiên:

- Nó đến đây làm gì? Để xem mẹ con ta chết chưa à?

- Bình, sao con cứ dùng cặp mắt thù hận nhìn người như thế? Cha con sai nó đến nhà mà!

- Cha bảo nó đến có việc gì?

- Cha con bảo nó mang đến ba trăm ngàn đồng!

Tôi ngạc nhiên:

- Ba trăm ngàn đồng? Tại sao

- Mẹ cũng không biết, Như Bình nói là cha con bảo mang tiền đến cho chúng ta sắm tết và trả tiền phở.

Tôi chẳng hiểu:

- Con người còn phải có tự ái chứ, mẹ nỡ để con chịu nhục à?

Mẹ lắc đầu:

- Nhục? Nhục đâu có ăn được con? Đời có nhiều lúc tàn nhẫn lắm con ạ!

Tôi cũng lắc đầu:

- Mẹ, mẹ đừng ép con nhận số tiền này, vì nếu con nhận, con sẽ chẳng bao giờ ngóc đầu lên nổi vì nhục.

Mẹ yên lặng, bước tới bàn, mở hộc tủ lấy gói giấy trao cho tôi Xấp giấy bạc trong tay, nhìn gương mặt xanh xao của mẹ, lòng tôi bàng hoàng. Ba trăm ngàn đồng! ba trăm ngàn đồng trong lúc này là cả một cứu tinh. Đối với cha tôi, lòng tự ái và thực tại nghèo khổ chiến đấu bất phân thắng bại trong óc tôi Nhiều lúc tôi muốn buông tay, nhưng khi nghĩ tới lời xiên xỏ thâm độc của dì Tuyết, tôi trấn tĩnh lại được và bước mạnh ra khỏi nhà.

Con đường dẫn đến “đằng kia” hôm nay sao dài quá. Ba trăm ngàn đồng bạc làm tim tôi đập chẳng đều. Mãi đến khi đứng trước hai tấm cửa màu đỏ, tôi vẫn chưa bình tĩnh. Có nên nhấn chuông không?

Có nên trả lại ba trăm ngàn bạc chẳng? Tại sao không nghĩ đến gương mặt xanh xao của mẹ già chỉ nghĩ đến tự ái cá nhân của mình? Đầu óc tôi rối tung lên, sau cùng, tôi cũng đưa tay lên nhận chuông.

Nơi phòng khách, cha đang ngồi ngâm đọc tấu, dì Tuyết đang xếp máy bay giấy cho thằng Kiệt. Thấy tôi bước vào, họ đều có vẻ ngạc nhiên, tôi tới gần chỗ họ ngồi, đặt ba trăm ngàn đồng lên kỷ trà, xong yên lặng xoay lưng lại, định bỏ về. Tiếng cha gọi giật lại:

- Y Bình! Đứng lại coi!

Tôi đứng lại, giọng nói cha như một mệnh lệnh, tôi không chống lại được, xoay người lại nhìn cha. Người vẫn ngâm đọc tấu và mắt đắm đắm nhìn về phía tôi Yên lặng, tôi cố gắng giữ vững tinh thần cho tim bớt đập. Một lúc, cha tôi nói:

- Bao nhiêu đó đủ rồi con ạ!

Tôi vẫn đứng yên đưa mắt nhìn ông. Cầm đọc tấu chỉ về phía ghế, cha tôi bảo:

- Ngồi xuống đây!

Tôi không ngồi, vẫn đứng yên. Có điều tôi thấy giận mình quá, tại sao không quay lưng bỏ đi đi còn đứng đây làm gì, để nghe ông ấy nói chuyện à?

Cha tôi đưa đọc tấu và miệng trở lại, người gật gù:

- Y Bình, đem tiền về đi!

Tôi cắn nhẹ môi, nội tâm xung đột dữ dội Thái độ của cha thật lạ, bên trong lệnh truyền của ông hình như có chứa đựng cái gì, giọng nói của ông hôm nay hình như hòa nhã hơn. Thấy tôi vẫn tiếp tục yên lặng, người ngồi thẳng lưng dậy:

- Y Bình, đừng cứng đầu nữa con ạ, vì tiếp tục cứng đầu là ngu xuẩn. Con đừng ngộ nhận, hãy suy nghĩ kỹ đi rồi đem tiền về ẹ con.

ông ra lệnh cho tôi à? Tôi nhìn xấp giấy bạc rồi lại nhìn cha... Ngu xuẩn? Có lẽ đúng, vì bấy nhiêu tiền trong tay Lục Chân Hoa đâu có nghĩa lý gì? Nhưng đối với tôi và mẹ? Có quá nhiều việc cần đến nó. Nhìn

cha mà tìm tôi đập mạnh. Thế có nên lấy tiền hay không? Nhưng tại sao cha lại đổi thái độ nhanh như vậy? Có phải vì hối hận hay vì thương hại? Hay vì một lý do nào khác? Giữa lúc tôi đang do dự thì dì Tuyết chen vào, vẫn giọng nói châm biếm cổ hủ:

- Anh cần gì phải nài ép như vậy, người ta đã không muốn lấy mà cứ nài ép hoài!

Tôi xoay tầm mắt về dì Tuyết. Người đàn bà bần tiện, tham lam, vô học! Muốn tôi đừng lấy số tiền này à? Tôi không lấy chắc bà ta thích chí lắm! Ngu dại gì, tiền đến tay không lấy để mẹ ở nhà chết đói sao? Nhìn gói bạc mà lòng tôi băng khuâng. Cha đứng dậy lấy gói bạc đưa tận tay tôi:

- Dem về ẹ con chữa bệnh.

Tôi ngần ngừ đỡ lấy. Dì Tuyết lại lên tiếng cười trêu chọc:

- Ủa! Không lấy sao bây giờ lại lấy rồi!

Lặng lặng mang gói bạc đi về phía cửa, cái nhục nhã làm cho từng mạch máu trong người tôi muốn vỡ tung. Nhưng có điều tôi không còn ngu, không còn dại nữa. Tôi phải nhận tiền của cha, với đồng tiền đó tôi sẽ không còn lo ăn uống thiếu thốn. Khi đã no đủ, tôi mới có thể thi hành được lời thề của mình. Tiền của cha tôi tại sao tôi không nhận?

Thế à? Nhà của tôi? Tại sao cha tôi lại bảo thế? Phải chăng vì bứt rứt với những lần roi trên lưng tôi? Hay là người muốn kéo một đứa con lâu ngày bị bỏ rơi trở về. Tôi nhìn cha tôi mà vẫn không tìm được lời giải đáp nào trên khuôn mặt lạnh lùng kia, nhưng trong ánh mắt đó có một cái gì hiền hòa đang le lói. Tôi không muốn nghĩ thêm nữa, con người phức tạp khôn cùng làm sao quyết đoán được.

Bước ra khỏi “Biệt thự Lục Chấn Hoa” lòng tôi nặng trĩu, tôi thấy khó thở và nặng ở ngực. Tiền! Tiền! Tự ái, thực tế, tính ương ngạnh của mình. Tất cả dày vò tim tôi. Tiền nằm trong tay đây, thực tế đã được giải quyết xong, còn lòng tự ái của mình.

Mây đen vần vũ trên trời, mưa sắp đến rồi!

6. Chương 6: Chương 6

Tôi tiếp tục tới lui “đằng kia”, nói đúng hơn thì việc lui tới nơi ấy nhiều hơn cả lúc trước. Lần lần tôi khám phá ra một điều giữa cha với tôi hình như gần gũi hơn tôi tưởng, người có vẻ chú ý nhiều đến cuộc sống của mẹ con tôi, trong khi tôi đang ở trạng thái phòng bị, cảnh giác. Tôi chẳng hiểu cha tôi thay đổi thái độ như vậy với mục đích gì? Hai địch thủ ghim nhau tìm yếu điểm của đối phương chẳng? Có nhiều lúc vì bận gần tuần lễ tôi không đến thì cha tôi sai Như Bình hoặc Hảo Hảo sang tìm. Với những đòi hỏi của tôi, lúc nào ông cũng sẵn sàng thỏa mãn. Trận đòn hôm trước đã làm tôi mất sự tôn kính và sợ sệt, tôi luôn luôn trêu tức ông mỗi khi có cơ hội. Và một điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là mỗi khi bị kinh chống như thế, lúc đầu ông cũng giận dữ lắm, nhưng chỉ một lúc thôi là ông lại bình thản trở lại, ông nhìn tôi với cặp mắt yên lặng, nhưng lại tràn ngập một thứ tình cảm lạ lùng khó tả. Bây giờ tôi thấy hình như cha không xem thường tôi như trước nữa.

Cùng với sự thay đổi thái độ đột ngột của cha là sự giận dữ và lo sợ của dì Tuyết. Hình như bà ta bắt đầu ngán tôi, sự thù nghịch ngầm ngấm trong ánh mắt của dì, đôi khi lộ ra bằng những lời xiên xỏ độc ác. Có điều dì Tuyết sợ cha lắm, chỉ cần ánh mắt tóe lửa quét qua là dì xiù ngay, nhưng thỉnh thoảng bà ấy vẫn tìm cách hạ nhục tôi. Tôi căm thù, tôi ghét gương mặt đề tiện đó, lời nguyên phục thù lúc nào cũng ám ảnh đầu óc tôi. Phải trả thù! Tôi nhớ lại những ngọn đòn hạ tiện của dì Tuyết khi dì dọn hẳn đến ở với cha tôi. Tôi nhớ đến những thủ đoạn của dì đã làm cho cha ghét bỏ mẹ tôi ôi! Người mẹ hiền lành yếu đuối, không biết nung nấu vuốt ve, mà chỉ biết lấy lòng thành đối xử với chồng để bị bỏ xó đến tiêu tụy chỉ còn da bọc xương. Cha tôi, một con người hiếu sắc, bị dì Tuyết mê hoặc đến độ chán ghét khuôn mặt tối ngày u sầu “trù chồng” của mẹ và chúng tôi bị ép buộc phải dọn ra khỏi ngôi nhà sang trọng, để về ở trong một ngôi nhà thuê chật hẹp, không kẻ ăn người ở, cũng không được mang theo một món gì quý giá, suốt đêm dài mẹ

chỉ biết khóc. Tôi nhìn ra bầu trời đen ngoài song thề nguyên phục thù! Mối thù giữa tôi và dì Tuyết bây giờ đã cao hơn núi

Lại thêm một tuần không đến “đăng kia”. Sáng nay, Như Bình đến nói là cha bảo sang chơi. Hôm nay, Như Bình trông làm sao ấy, hình như cô ta có chuyện gì lo lắng muốn tâm sự với tôi nhưng rồi lại cười. Tuy thế ánh mắt ngời sáng pha lẫn thẹn thùng của cô nàng vẫn không qua khỏi ánh mắt tò mò của tôi. Có lẽ Như Bình đang bị “cú sét ái tình”. Cô ta đã hai mươi bốn tuổi rồi, chỉ tại tính nhút nhát nên đến nay vẫn chưa có bạn trai. Hảo thỉnh thoảng cũng có đưa một vài người bạn về nhà giới thiệu, nhưng cũng không đi đến đâu. Ngoài tình yêu không còn gì để Như Bình vừa sung sướng vừa thẹn thùng như thế. Tôi nghĩ và lo lắng không hiểu rồi đây liệu nàng có giữ được người bạn mới không?

Tối đến tôi sửa soạn sơ qua một tí, lúc gần đây tôi sắm thêm rất nhiều quần áo mới. Người con gái nào mà chẳng thích làm đẹp?

Chiếc áo thun đen, chiếc váy cũng đen, trái lại trên mái tóc tôi lại cột bằng vải đỏ. Khoác lên bên ngoài chiếc áo lông đỏ sậm tôi ngắm mình trong gương, tôi thấy hãnh diện với cái đẹp của mình. Bước ra chào mẹ, tôi đi thẳng tới “đăng kia”

Vừa bước qua sân, tôi đã đánh hơi thấy một không khí khác thường. Phòng khách hôm nay thấp đèn sáng choang, có tiếng ồn ào, có lẽ đang tiệc tùng chi đây. Bước vào phòng khách, đúng như tôi dự đoán, trong phòng đầy người, đầy tiếng cười tiếng nói, nhưng chẳng qua là cả nhà họp lại, chỉ có một người khách độc nhất thôi, anh ta ngồi giữa dì Tuyết và Như Bình, Mộng Bình, cha tôi, Hảo và Kiệt. Thấy thái độ sẵn đón của dì Tuyết, tôi hiểu đây là khách quý. Người khách thật trẻ, khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặc bộ âu phục màu cà phê, không đẹp trai lắm, nhưng có duyên. Gã ngồi tựa lưng vào ghế, dáng dấp có vẻ nghệ sĩ, và thân mật. Theo tôi con trai có hai loại, loại thứ nhất vừa nhìn qua là ta có thể xếp hạng ngay. Loại thứ hai, phải nói, phải nghe, phải tìm hiểu mới quả quyết được. Tôi nghĩ tên này có lẽ thuộc loại thứ hai.

Thấy tôi nhìn, hấn ngồi thẳng lưng. Cha bước tới giới thiệu:

- Y Bình, đây là cậu Hà Thư Hoàn, bạn của Hảo.

Quay sang Hoàn, cha tiếp:

- Còn đây là Lục Y Bình, con gái của tôi.

Tôi gật đầu chào gã và thắc mắc tại sao chỉ là bạn học của Hảo mà lại được người xem trọng như thế. Một chút nghi ngờ thoáng qua, tôi cởi áo ngoài ra, máng lên móc áo. Xong tìm một vị trí đối diện với hấn ngồi xuống. Hoàn nhìn tôi cười, nói:

- Tôi xin phép được giới thiệu lại tên tôi, tôi là Hà Thư Hoàn, Hà là do chữ Nhân với Khả ghép lại. Thư là sách và Hoàn ở đây là Tề Hoàn Công.

Tôi cười. Thật vậy, nếu hấn không giới thiệu thêm mấy chữ vừa rồi thì tôi vẫn không hiểu hấn tên gì. Ngồi ngay ngắn lại, bây giờ tôi thấy kẹo mút và hạt dưa bày đầy trên bàn. Dì Tuyết và Như Bình ngồi một bên, sự có mặt của tôi hình như làm cho dì khó chịu. Như Bình thì mặt đỏ như gấc, ngồi thẹn thùng, hai tay đặt lên đùi, đầu cúi hấn xuống. Hôm nay nàng khó chịu trang điểm phần son đủ cả, tóc tai chải gọn gàng, áo màu đỏ có viền kim tuyến, quần màu gạch tôm. Như Bình giờ đây trông như một con búp bê chưng ở tủ kính. Nhìn sự khác thường đó, tôi chợt hiểu à! Thì ra họ đang tìm người giới thiệu cho nàng. Anh chàng Hoàn này chắc có lẽ đến đây không phải là lần thứ nhất, vì nhìn tình hình tôi thấy có một sự thân mật khác thường.

Nhúm lấy một nắm hạt dưa, tôi bắt đầu cắn cho vui miệng. Mộng Bình đang ngồi bên xem tạp chí điện ảnh. Tôi quay đầu sang nhìn ké. Dì Tuyết ho lên một tiếng rồi nói với anh chàng Thư Hoàn:

- Cậu Hoàn, cậu nhận kèm Như Bình học Anh ngữ rồi chứ? Bắt đầu thứ hai tuần sau nhé, được không?

Dì Tuyết gọi tên Hoàn một cách thân mật. Sự tiến bộ có vẻ nhảy vọt, vì cách đây một tháng, tôi dám chắc là Như Bình không hề biết Thư Hoàn là ai. Ngẩng đầu lên, tôi khẽ liếc dì Tuyết. Thái độ của dì rất mong lời yêu cầu của mình sẽ được như ý. Tôi nhìn sang Hoàn, hấn đang cười, nụ cười cũng khá dễ thương.

- Đừng đòi hỏi tôi phải đúng giờ đúng khắc như thế, bao giờ tôi rảnh tôi sẽ ghé.

- Nhưng câu phải hứa chắc là sẽ tới mới được.

Hảo đứng cạnh vỗ lên vai Hoàn đùa:

- Hoàn, mày đừng chấp nhận sớm quá, Như Bình nó học dốt lắm, nhận lời rồi mày sẽ hối hận đấy

Hà Thư Hoàn tiến lên bên bàn, lấy một quả quýt bẻ làm đôi, một nửa đưa cho Hảo, một nửa cầm trên tay, nhưng mắt nhìn về phía Như Bình:

- Thế à? Tao không tin chuyện đó.

Đầu Như Bình vẫn cúi thấp. Từ lúc nào đây tới giờ, tôi không nghe nàng mở miệng câu nào cả. Dì Tuyết đưa tay thúc vào chân Như Bình, hình như muốn nhắc nàng nói chuyện, nhưng Như Bình chỉ ngược mắt nhìn lên là đỏ mặt ngay. Nhưng cuối cùng nàng ấp úng hỏi một câu hỏi ngoài đề:

- Anh... anh thích xem tiểu thuyết không?

Dì Tuyết chau mày, Hảo quay mặt sang nơi khác làm anh chàng Thư Hoàn lúng túng ra mặt:

- Vâng... Vâng tôi thích lắm, thế cô có thích không?

- Dạ thích.

Đến bây giờ Như Bình mới dám nhìn thẳng vào mặt Thư Hoàn. Hoàn nói tiếp:

- Nếu cô thích đọc quyển nào cô cứ nói tên ra là tôi có thể cho cô mượn ngay

Như Bình được khuyến khích nàng dạn dĩ hơn, dù má vẫn còn hồng:

- Dạ... dạ tôi thích xem tiểu thuyết loại tình cảm xã hội Ngoài ra tôi cũng thích kiếm hiệp. Quyển kiếm hiệp nào mới là tôi mua ngay

Hà Thư Hoàn hơi chau mày:

- à!

Thật tiếc, nhưng quyển tiểu thuyết Như Bình kể đều là loại dành cho giới bình dân, nhưng anh chàng trấn tĩnh lại ngay:

- Nếu cô thích loại tiểu thuyết hiện đại, loại phiên dịch chẳng hạn thì tôi có rất nhiều

Nghe đến câu đó, tim tôi chột ngứa ngứa, tôi thấy khoái ngay. Mê tiểu thuyết là cái tật lớn của tôi, cầm quyển nào lên là tôi mê như chết, không hiểu nghĩ sao, tôi chen vào:

- ông Hoàn, nếu ông có loại sách dịch, ông cho tôi mượn vài cuốn đi

Hà Thư Hoàn quay sang tôi, anh chàng quan sát một chút rồi gật đầu:

- Nếu cô thích tôi sẵn lòng, cô muốn xem quyển gì?

Tôi như được gãi trúng chỗ ngứa. Hầu như tất cả những quyển sách nổi tiếng tôi đều xem hết cả.

- Không hiểu anh có những quyển tôi chưa xem hay không?

Hoàn cười để lộ hàm răng thật đều:

- Cái đó làm sao tôi biết được.

Tôi thấy mình thật ngớ ngẩn. Hoàn nói:

- Thế này, cô cho biết những nhà văn nào cô thích nào

- Tôi thích nhiều lắm, truyện của Shakespere, Tolstoi, Dostoievski, Henry Miller... tôi đều thích hết.

- Tại sao cô chỉ kể một số tên của những nhà văn già không thể? Còn những nhà văn hiện đại cô không thích à? Chẳng hạn như Saroyan, Erich Segal...

- Vâng, tôi chỉ thích xem những tác giả viết dễ hiểu

Bên mép môi Hoàn, nụ cười ẩn hiện, tôi nhìn gã, tìm mãi mà chẳng thấy vẻ khinh thị hay ngạo nghễ.

- Cô xem của Shakespeare được bao nhiêu tác phẩm rồi

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi nói:

- Dạ, Gia Đình Quý Tộc, Khói, La Đình, Sáng Mùa Xuân...

- Ở đây tôi còn mấy quyển như Đêm Kia, Nhật Ký của ông Thọ Săn, cô có xem chưa, ngoài ra tôi còn có Người Đàn Bà Sầu Muộn và Cầu Miêu của Saroyan.

- Quyển Cầu Miêu tôi chưa xem, hay không?

Đôi mắt anh chàng rạng rỡ:

- Bảo đảm cô xem bỏ ăn ngủ luôn đấy

Tôi thích thú:

- Thế à? Thế bao giờ anh cho tôi mượn được?

- Cô muốn bao giờ.

- Ngay bây giờ.

Tôi buột miệng, rồi sực nhớ lại là bậy quá, không lẽ bắt người ta phải về ngay lấy sách ờn mượn à? Nghĩ thấy tức cười, tôi vội nói thêm:

- Hai hôm nữa cũng được.

Thư Hoàn cười:

- Tôi sẽ cố gắng đem đến ượn càng nhanh càng tốt, nhưng hay nhất là cô đến nhà tôi lựa, tôi có nhiều sách lắm.

- Kể cả những quyển tiểu thuyết hiện đại chứ?

- Vâng, nhưng đa số đều viết bằng ngoại ngữ có bản dịch. Thật ra với những loại tiểu thuyết này dù họ viết khó đọc nhưng cũng có cái hay riêng của nó, đa số thuộc loại tả thực.

- Tôi không đồng ý quan điểm với anh, một quyển tiểu thuyết hay phải là một quyển được cảm tình của độc giả, phải để cho người đọc hiểu tác giả muốn viết gì. Chứ như loại tiểu thuyết mới bây giờ, diễn tả tối mò, người đọc nhiều khi không hiểu tác giả muốn nói gì cả. Tiểu thuyết còn là thú tiêu khiển, đọc mà không hiểu thì đọc làm chi

- Cô nói thế nghĩa là sao

- Đọc tiểu thuyết loại mới phải suy nghĩ tìm hiểu mới có thể hiểu được, tôi thích đọc chứ không thích nghiền cứu tiểu thuyết.

Hoàn cười, anh chàng có vẻ khoái chí:

- Coi loại dễ hiểu mãi cũng nhàm chán chứ? Đôi khi cũng nên tìm loại khó đọc để nghiền cứu, thay đổi không khí! Cô có xem quyển Người Nơi Xứ Lạ chưa

- Rồi

- Thích không?

- Tôi cũng không biết, chỉ thấy là hoàn cảnh nhân vật trong cốt truyện và bối cảnh xã hội hiện đại của chúng ta hoàn toàn khác hẳn nhau Tôi không hiểu được hành động của nhân vật chính trong truyện.

Thư Hoàn suy nghĩ một chút mới nói:

- Đúng thế, nhiều khi bối cảnh của truyện khác biệt hẳn với hoàn cảnh xã hội khiến ta không thể chấp nhận được tư tưởng và hành động của nhân vật, vì vậy giá trị của tác phẩm có thể bị giảm sút. Tôi cũng ở trong

trường hợp của cô nhưng có điều tôi thích đọc nên cũng tam chấp nhận.

7. Chương 7: Chương 7

Đột nhiên tôi hỏi:

- Anh là nhà văn à?

Thư Hoàn cười:

- Không, tôi không viết bao giờ, nhưng tôi hiện học ở Văn Khoa

- Thôi ăn keo bánh đi chứ, mãi lo nói chuyện thế!

Dì Tuyết đột ngột hốt nặ́m keo đựa cho Hoàn, đồng thời quay mặt lại liếc xéo tôi

Tôi hơi ngần ra một tí rồi chợt hiểu Bà ta tưởng tôi cố tình chen vào phá đám! Con giận đột ngột đến, khe liếc nhìn Như Bình, nàang vẫn ngoan ngoãn như con cừu non. Ta không muốn, chứ nếu muốn thì chuyện cướp Thư Hoàn trong tay cô ta không phải là một chuyện khó đâu nhé. Đột nhiên tôi nghĩ, nếu bây giờ mình cướp tên Thư Hoàn này thì dì Tuyết phải ứa gan lắm chứ chẳng chơi đâu, sự kiêu hãnh làm tôi sung sướng. Trả thù! Quay lại tôi thấy Thư Hoàn đang đăm đăm nhìn tôi, anh chàng trông thấy tôi quay lại, vội đưa keo sang mời:

- Cô ăn kẹo kkhông? Cô chắc ưa chocolat lắm?

Tôi gât đầu, lựa lấy hai miếng chocolat rồi nhìn gã cười, nu cười của tôi làm gã có vẻ xúc động, Hoàn hồi:

- Cô... cô chắc cũng học ở Văn khoa

Tôi hơi buồn, việc không được vào đại học làm tôi buồn lắm:

- Dạ không, tôi không có học gì hết.

Hoàn vẫn hỏi tới:

- Thế bây giờ cô học ở đâu

- Học ở trường “đại học” gia đình.

Mắt anh chàng có vẻ suy nghĩ, xong cười, rồi cúi xuống tiếp tục bóc vỏ một viên kẹo, cha tôi nãy giờ yên lặng đột nhiên lên tiếng hỏi tôi:

- Y Bình, mùa hè này con có định thi nữa không?

Tôi quay sang nhìn cha, cha đang hút thuốc.

- Nếu con muốn vào đại học, muốn luyện thi, cha sẽ kiếm giáo sư cho con.

Tôi không nói gì cả, cha tôi cũng yên lặng trở lại Thằng Kiệt đang ngồi trong lòng dì Tuyết, trên tay ôm cả hộp keo mà vẫn đòi ăn thêm quýt. Dì Tuyết có vẻ bức bối, thẳng tay tát cho nó một cái nói:

- Đồ không biết mắc cỡ, ở đây không có phần của mày, đừng có làm ồn!

Cha chau mày, tôi chết lảng một lúc. Thấy ngồi lai cũng không tốt nên tôi đứng lên:

- Thừa cha, con về!

Cha nhìn tôi hỏi:

- Có cần tiền không?

Suy nghĩ một lúc, tôi nói:

- Hiện giờ thì chưa cần!

Cha bảo:

- Con đi hỏi thử xem, chủ nhà con đang ở cần bao nhiêu, nếu rẻ mua đứt luôn căn nhà đó đi khỏi rắc rối!

Tôi hơi ngạc nhiên chào cha, gương mặt của dì Tuyết trông thật khó coi. Quay sang Thư Hoàn tôi định chào từ giã hẳn, thì đột nhiên hẳn đứng dậy nói:

- Chào hai bác, cháu xin phép về ạ!

Dì Tuyết kêu:

- Không được, ở lại thêm một chút nữa đi cậu, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Thư Hoàn do dự một chút rồi đáp:

- Thưa để hôm khác có được không ạ, bây giờ khuya quá rồi!

Tôi bước ra cửa. Thư Hoàn bước theo. Khi tôi quay đầu lại thấy cha đứng nơi cửa kính nhìn theo, trong khi gương mặt của dì Tuyết tái mét. Một ý tưởng lóe ra trong đầu. Đây là bước đầu trong kế hoạch phục thù, tôi sẽ dùng mọi cách để đoạt Thư Hoàn ra khỏi ý định của dì Tuyết.

Trời bên ngoài thật lạnh, tôi co ro trong áo. Thư Hoàn đi bên cạnh, bây giờ tôi mới thấy rõ dáng dấp cao lớn của anh chàng. Hoàn nhìn tôi cười, hỏi:

- Nhà cô ở đâu?

- Đường San Lộ.

- May quá, tôi cũng ở đường đó!

Tôi vui vui:

- Thế thì chúng ta về cùng đường.

Thư Hoàn ngoắc xe xích lô lại, hỏi nào tới giờ tôi chưa hề ngồi xe này với đàn ông, nên ngăn lại:

- Xin lỗi! Tôi thích đi bộ hơn.

- Thế thì đi bộ vậy.

Chúng tôi sóng đôi bên nhau trên đường, Hoàn lấy trong túi ra chiếc khăn choàng cổ, choàng cho tôi, rồi nhìn tôi cười. Đột nhiên tôi cảm thấy xúc động kỳ lạ, lần đầu mới gặp mặt, mà tôi lại thấy như thật thân thuộc. Đi một đoạn, Thư Hoàn hỏi:

- Cô có một gia đình phức tạp.

Tôi nhún vai:

- Tôi là con gái của ông Lục Chấn Hoa, anh cũng hiểu gia đình Lục Chấn Hoa thế nào rồi chứ?

Thư Hoàn thở dài. Tại sao? Có phải vì tôi chẳng?

- Thế cô sống chung với mẹ à?

- Vâng.

- Còn ai khác nữa không?

- Không, chỉ có hai mẹ con thôi.

Đi được một lúc, tôi nói:

- Gia đình anh chắc giàu lắm, phải không?

- Tại sao?

Tôi không muốn nói là tại trông thấy dì Tuyết đối xử với hẳn quá tử tế, tôi nói trở đi:

- Nhìn bề ngoài anh tôi đoán.

Thư Hoàn ngạc nhiên:

- Nhìn bề ngoài tôi mà cô biết tôi có tiền à?

- Không hẳn thế, nhưng việc anh có cả một tủ sách.

- Tủ sách à? Thích thì sưu tầm thôi, tôi nghèo đến độ không có đủ cơm ăn, vẫn có thể nhịn để mua sách cơ mà.

Tôi lắc đầu:

- Tôi không tin có chuyện đó được, nếu anh nghèo đến độ gạo không còn một hạt trong lu, chủ nhà tối ngày đến đòi tiền nhà, lúc đó tôi nghĩ là anh sẽ không còn thời giờ đâu để nghĩ đến sách nữa, mà anh phải làm sao có ăn cho no, tìm biện pháp nào để khát nợ, ráng kiếm manh áo mặc cho lành lặn đủ ấm hơn là bỏ tiền đó ra mua quyển sách hay!

Thư Hoàn nghiêng đầu sang chăm chú nhìn tôi:

- Tôi không tin là cô lại có được những kinh nghiệm nghèo khổ như vậy

Tôi giận:

- Thế à? Nếu anh biết được rằng chỉ cách nay khoảng một tháng tôi phải đi vay của một người bạn mấy chục ngàn, qua ngày sau trong khi tôi đi tìm việc làm thì mẹ tôi lại trao hết số tiền đó cho chủ nhà, suốt một ngày người không có lấy một hạt cơm nào vào bụng.

Tôi ngưng lại và lấy làm lạ không hiểu tại sao mình lại đem chuyện đó ra khai thật ột người mới quen? Đứng dưới ngọn đèn đường Thư Hoàn nhìn tôi:

- Đó là chuyện thật à?

Tôi cười:

- Nhưng bây giờ khác rồi, cha tôi tiếp tế đầy đủ cho chúng tôi Có một điều tôi muốn nói cho anh biết là cái nghèo bao giờ cũng thắng, nó đè bẹp được bản tính cao ngạo và tự ái con người Sự thật khốn nạn như vậy Và con người phải chịu khuất phục trước nó, đó chính là điều bi thảm nhất của con người

Gió thổi thật lớn trên đường người qua lại thưa thớt. Một ngày yên tĩnh khó tìm, những vì sao đêm trên trời le lói Chúng tôi đi bên nhau không nói thêm một lời nào nữa, mãi đến trước cổng nhà tôi, tôi đứng lại nói:

- Đến nhà tôi rồi, anh có muốn vào chơi chút không?

Thư Hoàn yên lặng một lúc, rồi lắc đầu:

- Thôi để dịp khác, bây giờ khuya quá rồi

- Vậy thì xin phép anh!

Tôi nói, Thư Hoàn vẫn yên lặng, tôi nghĩ có lẽ chàng định hẹn một ngày nào khác gặp lại nên vẫn đứng đấy đợi Nhưng một lúc thật lâu không nghe anh chàng lên tiếng gì cả.

- Thôi tôi về.

Tôi hơi thất vọng, nhìn bóng dáng to lớn xa dần, tôi thở dài đưa tay gõ cửa Cho đến lúc vào tận trong nhà, tôi mới nhớ ra mình quên chưa trả lại Thư Hoàn chiếc khăn quàng cổ.

Tối hôm ấy, ngồi trước bàn, lật quyển nhật ký ra tôi viết:

Hôm nay tới “đăng kia” gặp bạn trai của Như Bình một gã con trai cũng dễ thương. Nhìn thái độ sẵn sàng của dì Tuyết mình phát lợm giọng. Như Bình say đắm như lọt lưới tình. Điều này làm mình thấy vui vui, có điều lòng thù hận trong tim mình vẫn không nguôi, mình nghĩ nếu đoạt được gã con trai này trên tay Như Bình, có lẽ dì Tuyết sẽ tức tối phát điên. Phải, chuyện đó không đến nỗi nào Đây là giai đoạn thứ một

của cuộc trả thù, có điều làm như vậy cũng tội nghiệp cho Thư Hoàn, nhưng mặc, có lẽ định mệnh đã sắp đặt như thế.

Ném bút, tắt đèn, tôi leo lên giường ngủ. Căn nhà chúng tôi thật nhỏ, chỉ có hai phòng, phòng bên ngoài của mẹ. Nhà chúng tôi ít khách nên cũng không cần có phòng khách làm chị Thịnh thoảng tôi cũng chạy sang ngủ chung với mẹ, nhưng mẹ chắc mắc chứng thiếu ngủ, nên người thường trần trọc đến khuya, do đó tôi cũng ít đến nằm chung với người.

Tối nay, không hiểu tại sao tôi lại cứ trần trọc mãi, mắt mở lớn nhìn lên trần nhà tối om. Tại sao thế này? Lăn qua lộn lại gần đến sáng, tôi mới chớp được mắt. Đột nhiên tôi thấy như có người đến cạnh giường, tôi mở mắt ra thì là mẹ. Tôi hỏi:

- Việc gì thế mẹ?

- Mẹ nghe con cứ lặn lội mãi không biết có phải con bệnh hay không?

Mẹ đứng ở đầu giường, đưa tay sờ trán tôi.

- Đâu có gì đâu mẹ, chỉ tại hôm nay tự nhiên con thấy khó ngủ quá!

- Tại sao vậy?

- Không biết nữa.

Trời có vẻ lạnh, mẹ chỉ choàng chiếc áo nhỏ nên đứng cạnh giường tôi mà run lập cập, tôi giục:

- Thôi mẹ đi ngủ đi, con không sao cả.

Nhưng mẹ vẫn đứng yên, bàn tay người đặt trên trán tôi, hỏi:

- Y Bình có gì buồn phải không?

- Không.

Mẹ thở dài:

- Mẹ biết, con không vui vì lúc nào lòng con cũng ngập đầy thù hận giận dữ. Mẹ biết con gái không được yên ổn vui vẻ như bao nhiêu đứa con gái khác ở tuổi con. Đó là lỗi của cha mẹ, có ai muốn cho con mình buồn bao giờ, mẹ luôn luôn ao ước cho con được vui, nhưng mẹ yếu đuối quá mẹ không đủ sức để bảo vệ con, làm cho đời con phải khổ. Y Bình, mẹ biết con là một người con gái cứng cỏi, mong rằng rồi con sẽ tìm được hạnh phúc.

Tôi thò tay ra khỏi chăn, ôm ngang người mẹ, tựa mặt tôi vào mặt của người, tôi nói:

- Tội ẹ tôi!

Mẹ tiếp tục nói:

- Y Bình, mẹ cho con biết một điều là dầu làm bất cứ chuyện gì con cũng cần phải bình tĩnh, có như thế đời con mới không khổ, bây giờ con hãy ngủ đi!

Mẹ đặt cánh tay tôi trở về vị trí cũ, người kéo lại chăn cho tôi xong mới trở về giường. Dù nghe lời mẹ tôi vẫn không sao ngủ được, mẹ yếu đuối quá mới để cho họ hiếp đáp. Còn tôi, tôi sẽ chẳng bao giờ buông tha họ đâu. Triết lý sống của tôi là ăn miếng trả miếng, nếu không ai đụng đến tôi thì nhất quyết tôi chẳng đụng đến họ.

8. Chương 8: Chương 8

Trời sắp sáng mà tôi vẫn không ngủ được. Vừa mới chớp mắt một tí là tôi nghe có tiếng người nói chuyện. Tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ. Mặt trời chói lọi trên đầu giường. Hôm nay trời chắc đẹp. Tôi vươn vai. Tôi nghe

có tiếng nói chuyện bên nhà ngoài Cửa phòng hé mở, tôi lắng tai, thì ra là giọng nói của Hà Thư Hoàn. Nhảy vội xuống giường, tôi nhìn đồng hồ đã chín giờ hơn. Thay áo, mái tóc còn rối bù, thò đầu qua cửa tôi nói:

- Chào anh, xin lỗi đợi tôi tí nhé!
- Không có chi, phá giấc ngủ của cô thật là bậy!
- Đâu có sao, đúng ra tôi phải thức sớm hơn.

Tôi vòng đi ra sau rửa mặt xong mới bước ra Thư Hoàn đang nói chuyện mưa nắng với mẹ. Nhìn anh chàng tôi cười nói:

- Xin lỗi, tôi chưa giới thiệu

Hoàn cắt ngang:

- Không cần nữa, tôi đã tự giới thiệu rồi

Mẹ đứng lên:

- Y Bình, con ngồi đây nói chuyện với cậu Hoàn nhé, mẹ đi chợ.

Quay sang Hoàn mẹ nói:

- Hôm nay cậu ở lại đây dùng cơm với chúng tôi nhé!

Hoàn vội chối từ:

- Dạ cảm ơn bác trưa nay cháu bận.

Mẹ cũng không ép, xách giỏ đi. Tôi bước ra nhà sau mang chiếc khăn quàng cổ ra cho Hoàn.

- Trả lại cho anh này, tối qua tôi quên mất.

Hoàn cười, anh chàng chỉ chồng sách trên kỷ trà:

- Tôi đến đây không phải đòi khăn, cô xem có quyển sách nào chưa xem không?

Tôi sung sướng bước tới, lật từng quyển ra xem. Tất cả sáu quyển: Đêm kia, Nhật Ký của Người Thợ Săn, Cầu Miêu, Trời Cao, Bóng Bầy và Đêm Trăng. Nhìn đống sách tôi không biết nói sao hơn là:

- Cảm ơn quá!
- Tất cả đều chưa xem hết chứ?

Tôi rút quyển “Bóng Mây” ra, nói:

- Quyển này tôi xem rồi!
- Cô thích tiểu thuyết của Henry Miller không? Lúc đầu tôi định mang thêm cho cô một quyển.
- Tôi đã xem cuốn “hai chị em”
- Ở đây tôi còn một quyển “Tự truyện của Gandhi”.

Đưa cao quyển “Bóng Mây” lên, hoàn hồi:

- Đọc quyển này cô có thích không, tôi thấy phần đông chúng ta đều thích nó lắm.

Tôi nói:

- Loại tạp ghi như thế đọc nặng quá, tôi không thích lắm. Quyển mà tôi thích nhất là “Đỉnh Gió Hú”.
- Tại sao
- Vì quyển đó viết về tình yêu với thù hận đều tuyệt cả, tôi yêu nhất là mối tình si trong đó.
- Nhưng nó có vẻ tàn nhẫn quá. Theo tôi viết quyển sách, vẽ một người, phải giống người chứ đừng giống quỷ.

- Anh muốn nói đến anh chàng nhân vật chính? Tôi thì tôi thích nhất ông ạ
 - Kể cả hành động báo thù tàn nhẫn? Cưới vợ xong về lại hành hạ? ép cô bé xinh đẹp phải lấy một thằng xấu xí? Tôi nghĩ hẳn là quý chứ chẳng phải là người
 - Nhưng anh chàng đó trưởng thành trong thù hận, một người lớn lên trong hoàn cảnh như thế thì hành động làm sao hơn được chứ?
- Đột nhiên tôi ngưng lại, rồi bất chợt rùng mình. Thư Hoàn nhìn tôi ngạc nhiên:
- Cô khó chịu à?
 - Không.
- Nhìn ánh nắng chói chang ngoài song, tôi tiếp:
- Trời đẹp thế này, đi chơi chắc sướng lắm.
 - Vậy thì chúng ta đi chơi nhé?
- Thư Hoàn hỏi tôi nheo mắt:
- Đừng quên là trưa hôm nay bận việc đó nhé!
- Hoàn cười lớn, đứng dậy:
- Thôi dẹp tất cả qua một bên đi, bây giờ cô nghĩ xem chúng ta đi đâu chơi đây
- Tôi nói:
- Chúng ta đến núi Long Bửu đi Tôi chỉ nghe chứ chưa có dịp tới
- Đợi mẹ đi chợ về, tôi xin phép mẹ, xong chúng tôi xách vali bước ra khỏi cổng. Vì chưa dùng cơm, nên khi đến đầu hẻm, chúng tôi ghé cái quán nhỏ ăn cháo, thêm một cặp giò chấu quẩy giòn bụng rồi mới lên đường. Hà Thư Hoàn định bao một chiếc taxi, tôi ngăn lại, cười nói:
- Dù biết rằng anh có nhiều tiền thật, nhưng không nên phung phí thái quá, tôi không thích đi chơi mà làm ra vẻ sang trọng. Nếu muốn ta có thể bắt xe buýt đến ven đô, xong đi chuyển xe lam đến núi Hôm nay anh đi chơi với người bình dân thì cũng nên bình dân một tí! Thư Hoàn nhìn tôi, anh chàng có thái độ thật khó hiểu:
 - Tôi không có thói quen bao taxi, nhưng mấy lần đi chơi với chị em của cô, họ đều gọi taxi nên tôi tưởng đó là thói quen của nhà họ Lục chứ!
- Tôi cũng giả vờ bắt chước thái độ của anh chàng.
- Anh muốn nói Như Bình và Mộng Bình à? Họ với tôi khác hẳn nhau vì họ giàu sang, còn tôi Tôi không thuộc giai cấp đó.
 - Nhưng tất cả đều là con Lục Chấn Hoa mà?
 - Đồng ý, nhưng không cùng một mẹ!
- Tôi giận dữ nói Hoàn yên lặng suy nghĩ một lúc nói:
- Có lẽ dù chung cha, nhưng cả hai lại thuộc hai giai cấp khác nhau Cô sống cho đời sống tình cảm nhiều hơn, họ sống vì đời sống vật chất!
- Tôi đứng lại nhìn hẳn, hẳn cũng yên lặng nhìn tôi, trong mắt anh chàng có gì làm cho tim tôi đập mạnh. Xe buýt đã đến, Hoàn kéo tay tôi lên xe, đây là lần đầu tiên tôi nắm tay một người con trai
- Trên núi Long Bửu, người đến viếng thật đông, cả một ngọn núi đầy bóng người, cảnh trí thật hữu tình. Trẻ con tung tăng chạy nhảy, giấy bắn, thức ăn khắp nơi Dù những tấm bảng “Cấm hái hoa” cắm đầy khắp nơi, nhưng đến đâu cũng thấy những cành hoa di động trên tay du khách. Đi theo đoàn người về phía công viên, tôi nói:
- Nếu tôi là hoa, chắc tôi thù nhân loại lắm!

- Tại sao thế? Có phải vì nhân loại đã làm cho hoa lá bị hoen ố đi không?
- Đúng thế! Thượng đế tạo ra mọi vật với vẻ đẹp thương riêng biệt của nó, nhưng có một loại thật đáng ghét.
- Nhân loại phải không?

Chúng tôi nhìn nhau cười, Hoàn nói:

- Tội thật, chúng ta lại thuộc về thứ đáng ghét đó!

Tôi hỏi:

- Nếu thượng đế cho anh chọn lựa, không nhất thiết phải làm người, thì anh sẽ xin làm cái gì?

Ngẫm nghĩ một lúc, Hoàn nói:

- Tôi xin làm đá.
- Tại sao?
- Vì đá cứng nhất, ù lì nhất, không sợ gió mưa gì cả.
- Nhưng đá cũng sợ một thứ, đó là con người, con người sẽ đập vỡ nó ra để mở đường để cất nhà.
- Như thế cô muốn làm gì?
- Tôi sẽ làm một cọng cỏ nhỏ.
- Tại sao?
- Vì có đốt cháy đi, mùa xuân đến nó vẫn mọc lại được như thường.
- Nhưng con người vẫn có thể đào rễ nó lên, vẫn có thể vặt chết nó vậy.

Tôi cứng họng. Hoàn tiếp:

- Không có một cái gì không sợ con người, trừ một thứ...
- Thứ gì?
- Gió bão.

Chúng tôi cùng cười lớn, niềm vui len lỏi vào tận đáy tim tôi. Chọn một khoảng cỏ trống chúng tôi ngồi xuống. Hoàn kể cho tôi nghe chuyện gia đình của hắn, đúng như điều tôi đoán, quả thật hắn có một người cha nổi tiếng trong giới chính trị và giáo dục, hèn gì dì Tuyết chẳng sẵn đón hắn sao được! Hắn lại là con trai duy nhất còn lại ở nhà, có một bà chị, nhưng đã lấy chồng ở riêng. Sau khi cho biết xong, Hoàn hỏi lại:

- Cô cho tôi biết về gia đình cô đi, mẹ cô gặp cha cô trong trường hợp nào?
- Bị cưỡng ép.
- Thật vậy à?
- Vâng, tôi chỉ hiểu được như thế, mẹ tôi không bao giờ nói cho tôi biết, tôi chỉ nghe người khác nói lại.

Chúng tôi chuyển câu chuyện sang một đầu đề khác. Bắt đầu nói về nhiều thứ, từ chuyện trên trời dưới đất đến chuyện thơ văn, con người. Trong tiếng nói có pha lẫn tiếng cười, lẫn những lời cãi vã... thời gian đã biến mất trong niềm vui. Khi mặt trời bắt đầu xuống núi, chúng tôi mới trở về nhà, lại một cuộc dạo phố, ngắm nghía những hình ảnh đôi co giữa khách và chủ hàng. Chen chân trong đám đông, ngồi xuống bên quán hàng rong tự nhiên sau cùng khi Hoàn đưa tôi tới trước cửa nhà, đêm đã xuống tuyệt đẹp, ngõ hẻm thật vắng, đứng tựa người vào cổng tôi hỏi:

- Vào nhà một chút không anh?
- Thôi hôm khác.

Hoàn chống tay lên chiếc cột xi măng, nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Hôm nay vui thật.

Tôi cười, chàng tiếp:

- Lần sau nhé?

Tôi vỗ nhẹ lên cổng:

- Nó không bao giờ đóng khi anh đến.

Hoàn tiếp tục nhìn tôi:

- Tính cô thật cởi mở.

- Tôi không biết làm cao, không biết kiêu cách, như thế là yếu quá, phải không?

Hoàn cười, nói:

- Vâng, anh về!

Nói xong, mà Hoàn vẫn đứng yên đấy. Tôi gõ cửa, nghe tiếng mẹ bước rạ. Cửa mở, Hoàn cúi đầu chào mẹ. Hoàn lại nói thêm hai chữ anh về. Cửa khép lại, qua khe cửa tôi vẫn còn trông thấy chàng đứng khá lâu. Bước vào nhà, mẹ yên lặng theo sau, người có vẻ không hài lòng.

- Mới quen nhau sao lại đi chơi khuya như vậy?

Tôi ôm ngang người mẹ. Để cho người phải sống một ngày buồn bã và cô đơn. Hôn mẹ xong, tôi nói:

- Mẹ, hôm nay con vui thật, vì con là kẻ chiến thắng!

Mẹ ngạc nhiên:

- Chiến thắng? Trên phương diện nào?

- Trên mọi phương diện!

Tôi cởi áo ra, vứt trên ghế, tắm rửa xong, mở quyển nhật ký ra tôi ghi:

Tất cả mọi việc xảy ra thật êm đẹp, thật đúng như chương trình tôi đã dự liệu, tôi đã cướp được người yêu của Như Bình một cách dễ dàng, tôi sẽ cười thật to khi nhìn họ khóc.

Có lẽ vì quá mệt mỏi, tôi nhảy ngay lên giường. Đêm bên ngoài thật yên, thật vắng, tim tôi đột nhiên đập mạnh một thứ tình cảm lạ lùng nhẹ nhẹ, lâng lâng, tôi cảm thấy như mình vừa đánh mất chính mình. Giấc ngủ đến với bao ưu tư

9. Chương 9: Chương 9

Tết đã trôi qua, một cái tết thật bình lặng. Đêm ba mươi, hai mẹ con ngồi nhìn nhau. Mồng một sáng “đăng kia” chúc mừng năm mới. Hai ngày tiếp đó gió bắc thổi mạnh, cái lạnh căng da làm mọi người không ai muốn ra khỏi nhà, nhưng gió bắc vẫn không cầm được chân tôi.

Mặc chiếc áo lông thật dày, tay đeo găng kín, tôi vẫn nhón nhơ trên sườn núi, bên bờ sông, và người luôn luôn bên cạnh tôi, bao giờ cũng là người thanh niên tràn đầy sức sống - Hà Thư Hoàn. Tình bạn giữa hai chúng tôi càng lúc càng khắng khít. Khắng khít đến độ nhiều lúc tôi phải giạt mình.

Hôm nay đến thăm Phương Du, Du đang nhốt mình trên gác vẽ tranh. Một khung vải thật to chiếm gần nửa căn phòng. Phương Du mặc chiếc blouse trắng bê bết sơn, tóc tai nàng rối bù, mặt tái ngắt trông thật thiếu nạo. Thấy tôi đến, nó vẫn tiếp tục làm việc, chỉ nói một câu

- Y Bình đấy à? Ngồi chơi xem tao vẽ nhé!

Tôi nhìn khung vải, một bức họa trừu tượng mà màu tro và màu xanh chiếm gần hết bức tranh, những vệt màu rời rạc như bầu trời trước cơn mưa mùa hạ. Tôi ngắm nghía một lúc vẫn không hiểu Phương Du vẽ gì, tôi không ngừng được:

- Mày vẽ cái gì thế?

Phương Du quét thêm một vệt như một giòng máu loang lổ giữa khối màu xanh đậm và xám, giải thích:

- Chủ đề của bức tranh này là “tình yêu”

Tôi nhún vai:

- Tao thấy không đúng lắm, phải đề là “tình yêu của Phương Du” mới phải

Phương Du ném bút, cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống cạnh tôi, nàng nói:

- Còn anh chàng của mày đâu rồi?

- Không có gì khác lạ cả, tao đang bắt hắn làm nô lệ đây, mày đừng hiểu lầm, đây không phải là tình yêu, chỉ là một sự trả thù đúng nghĩa. Tao chứ đâu phải ai đâu mà dễ ngã lòng như vậy.

- Thật không? Y Bình, mày đừng có đùa với lửa nguy hiểm lắm, tao thấy Hà Thư Hoàn cũng đâu có tội gì mà làm vật thí thân ày trả thù người khác chứ?

- Tao đâu có ý hại hắn, chỉ tại hắn xui xẻo đấy thôi!

Phương Du trừng tôi:

- Tao không ưa giọng nói đó!

- Sao? Bây giờ mày cũng bày trò đạo đức nữa à?

- Không phải, nhưng tao không muốn thấy mày đem tình yêu ra làm một trò đùa, mày có thể dùng mọi cách để trả thù, nhưng không thể tàn nhẫn với Thư Hoàn như thế được.

Tôi khẽ mặt sát vào Phương Du:

- Mày phải hiểu cuộc sống của tao bây giờ chỉ có một mục tiêu duy nhất, đây là báo thù! Ngoài ra tao không cần biết gì nữa hết.

- Thôi được, tao sẽ chống mắt xem mày hành động.

Chúng tôi ngồi yên lặng một lúc. Mỗi đứa đều có một tâm sự riêng tư, tôi thấy không khí loãng quá nên bỏ ra về. Phương Du đưa tôi ra cửa, tôi hỏi:

- Còn anh chàng nóng tính của mày lúc này thế nào?

- Hắn vẫn còn tồn tại trong đáy tim tao. Quả tim tao bây giờ đông giá như nước đá. Một ngày nào đó tao hy vọng anh chàng sẽ hiểu được, để băng sẽ tan và tim tao ấm lại.

Tôi nói:

- Mày nói như làm thơ vậy, tao thấy lãng mạn quá đấy.

Phương Du cười:

- Để tao đưa mày đi một đoạn đường nhé!

Chúng tôi đi về phía cầu lớn, đứng ra bên này đầu cầu tôi có thể đón xe về được rồi, nhưng tôi thích thả bộ thêm một khoảng nữa ven theo lan can cầu, chậm rãi bước đi trong suy tư, Phương Du bỗng lên tiếng:

- Y Bình, chắc có một ngày nào đó tao sẽ nhảy xuống sông này tự tử quá.

- Cái gì? Mày nói cái gì?

- Y Bình, mày không hiểu tao đâu, thật đấy, ý muốn nhảy xuống sông làm tao phát điên lên được.

Tôi nhìn Phương Du, nàng đứng tựa vào cột cầu, yên lặng một lúc Phương Du cười phá lên:

- Thôi, không nói khùng nữa đâu, bây giờ mày về đi nhé!

Cô bé quay lưng trở về nhà, tôi nhìn theo thương hại Tôi muốn chạy theo an ủi nhưng lại thôi Đột nhiên mắt tôi như bị cuốn hút theo chiếc xe màu đen, chạy ngược chiều với tôi Tim tôi đập mạnh, mắt vẫn không rời theo dõi

Lúc bấy giờ nhằm giờ tan sở, trên cầu xe nghẹt cứng, chiếc xe đen vẫn chậm chậm nhích tới trước. Bên cạnh người đàn ông cầm lái, có một người đàn bà trang điểm lộng lẫy - Dì Tuyết! Gã đàn ông một tay đặt trên vô lăng, một tay choàng qua vai dì Tuyết, còn dì thì ngả đầu sang vai gã, thủ thỉ tâm sự gì đó, trông hai người thật thân mật.

Xe lướt ngang qua chỗ tôi đứng, dì Tuyết hình như không trông thấy tôi Tôi bước tới nhìn kỹ lại một lần nữa xem mình có lầm lẫn không.

Sự thật vẫn là sự thật, xe chạy qua khỏi cầu, ngừng lại trước trạm xe buýt, dì Tuyết xuống xe, tôi vội lánh vào thành cầu, tiếp tục theo dõi

Gã đàn ông cũng bước theo Khi gã quay mặt lại, tôi nhìn được gương mặt xương xẩu, đôi mắt ti hí với chiếc cằm cụt. Một gương mặt thật khó coi nhưng tôi lại có cảm giác thật quen thuộc như mình đã gặp ở đâu rồi Gã đàn ông trao đổi gì với dì Tuyết vài câu Tôi đứng quá xa nên không nghe được họ nói gì với nhau Sau đấy, dì Tuyết gọi xích lô, gã đàn ông bỏ lên xe trở đầu quay lại Khi chiếc xe chạy ngang qua lần thứ hai, tôi ghi ngay số xe vào óc.

Chiếc xích lô chở dì Tuyết đi khá xa mà tôi đứng đấy suy tính, rồi tôi quyết định đến đằng kia xem tình hình có gì lạ không, thế là tôi cũng gọi một chiếc xe xích lô nhờ chở về nhà của cha tôi

Đến nơi, bước vào phòng khách, cha đang ngồi trên ghế hút thuốc. Kiệt ngồi gần tập viết. Thấy tôi bước vào, cha có vẻ vui:

- Lại đây, lại ngồi gần cha đây Y Bình.

Tôi bước tới ngồi xuống cạnh. Cha trút tàn thuốc vào gạt tàn.

Nhìn nét mặt nhăn trên trán và hàm râu bạc của cha, đột nhiên tôi thấy xót xa Cha đã già rồi, không những chỉ già thôi mà còn cô độc, thời vàng son lẫy lừng đã đi vào quá khứ, đã tan thành mây khói Bây giờ tôi mới thấy rõ một điều là tuổi trẻ về chiều của người nổi danh bi đát hơn ngày tàn của người bình thường. Cha nhìn tôi cười hiền lành:

- Sao, mẹ con khỏe không?

- Dạ khỏe

Câu hỏi của cha đã làm cho bao nhiêu nỗi buồn nơi tim tôi ban nãy tan mất. Sự thù hận ngủ yên giờ được gọi dậy Người đàn ông này đã lợi dụng quyền uy của mình ép buộc bao người con gái xinh đẹp làm vợ mình, lấy người ta cho đến lúc chán rồi lại xua đuổi người đàn bà khốn khổ và đưa con gái bạc phước ra khỏi nhà. Đời mẹ buồn quá, người đã để rơi bao nhiêu nước mắt? Nhìn gương mặt trước mặt tôi gay gắt lắm, ông đã làm chết đời con gái của mẹ tôi bây giờ giả vờ hỏi mẹ tôi có khỏe không à?

Tiếng cha lại vang lên:

- Mẹ con có đi khám bệnh chưa

Tôi trả lời thật gọn:

- Bác sĩ nói thần kinh mẹ suy nhược.

Tôi đưa mắt đảo quanh một vòng xem dì Tuyết đã về chưa Chú chó Bi Bi từ đâu chạy ra, có lẽ vừa lặn ngoài sân thì phải, lông nó lấm đầy cát, tôi nắm chắc lấy chiếc chuông ở cổ nó rung leng keng, đùa với nó một lúc. Cha bảo:

- Y Bình, hai cha con mình đi tắm cho con Bi Bi đi

Tôi ngạc nhiên, tắm cho con Bi Bi Đó đâu phải là công việc của chả Nhưng nhìn cái vẻ thú vị của cha, tôi không biết nói gì hơn là bước theo Cha lớn tiếng bảo cô Lan pha nước cho chỗ tắm, thằng Kiệt hòa theo:

- Cho con đi nữa

Cha quát:

- Không được, mày phải ngồi đây làm bài

Kiệt phụng phịu cãi lại:

- Không, con muốn tắm cho con Bi Bi à.

Nhìn chiếc môi trề ra của Kiệt tôi sức nhớ ra một điều Đúng rồi, đôi mắt nhỏ này, chiếc cằm cụt này, trong óc tôi vụt hiện lên hình ảnh của gã đàn ông nơi cầu lớn. Tôi chết lặng người, nhìn vóc dáng gầy gầy của thằng bé, khuôn mặt xương, cằm cụt, đúng vậy sao Tôi không dám tin cái điều vừa xuất hiện trong óc tôi Dì Tuyết có thể hành động như vậy được à? Bà ta dám đùa sau lưng cha như thế sao Tôi rùng mình.

Nếu Kiệt quả là tác phẩm của dì Tuyết và một người đàn ông khác, thì... Kinh khủng biết chừng nào

- Y Bình lại đây!

Tiếng gọi của cha làm tôi giật mình. Bước ra sau, cha và thằng Kiệt đang giữ Bi Bị Thằng Kiệt cứ bứt lông nó mãi làm nó cứ găm gừ chẳng yên. Mỗi lần Bi Bị né là Kiệt lại cười lớn. Tôi không thể dần được tính tò mò, cứ đưa mắt quan sát Kiệt mãi, càng nhìn tôi càng nghi ngờ. Tại sao hắn không có chiếc mũi cao như bất cứ một đứa con nào khác của cha Tại sao hắn không có đôi mày rậm? Chắc chắn không phải là con nhà họ Lục này rồi

Cha thật vui, ông sốt sắng kỳ cọ chiếc đuôi xù của con Bi Bị Tôi nhìn cha với đôi mắt thương hại Một nhân vật từng làm cho bao nhiêu người phải kinh sợ đến tuổi về chiều chỉ còn một thú này để tiêu khiển.

Tắm cho Bi Bị xong, chúng tôi lại trở ra phòng khách. Lúc đi ngang phòng Như Bình tôi ghé mắt vào, Như Bình đang mê mẩn xem tiểu thuyết kiếm hiệp. Thấy tôi nàng mỉm cười chào, nụ cười gượng ép làm sao

Khi nàng khoác thêm chiếc áo, tôi thấy Như Bình có vẻ xanh xao thế nào

Chuyện giữa tôi với Hoàn, Như Bình có hiểu được tí nào không? Dù hiểu tôi nghĩ chắc Như Bình cũng không rõ lắm đâu Thật ra, tình cảm giữa tôi với Hoàn đang bước vào giai đoạn tuyệt vời, chữ tuyệt vời dùng ở đây có nghĩa là đã lên đến tột đỉnh của tình bạn, thập thò trước ngưỡng cửa tình ái Tôi biết rằng, chỉ cần một sự khuyến khích nhỏ của tôi là đạo diễn của vở kịch này mà? Tôi đâu thể ăn kịch kia biến thành sự thật được, nguy hiểm lắm. Tôi cố gắng lặp đi lặp lại hai tiếng “trả thù” để tự đề cao cảnh giác, để cho lòng mình thanh thản, nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn thấy bàng hoàng, ray rứt, phải chăng vì tình cảm tôi quá phức tạp. Tôi cố gắng trốn lánh, không dám nghĩ nhiều đến nó.

Như Bình theo tôi ra tới phòng khách, con Bi Bị đang run rẩy trên ghế. Tôi nói:

- Bọn này vừa tắm cho Bi Bị đấy!

Như bình cười, nụ cười hơi hợt. Tôi quay lại, chợt phác giác ra một sự thay đổi lớn nơi Như Bình. Phải chăng tình yêu Nước da trắng xanh, tâm hồn thì ngẩn ngơ như tận đâu đâu Tôi biết Hà Thư Hoàn vẫn đến đều đặn để kèm Anh Văn cho Như Bình. Con bé có vẻ si nặng.

Đến gần bữa tối, dì Tuyết về nhà. Tôi lên dò xét, thái độ của bà ta vẫn an nhiên tự tại như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tôi thăm phục tài đóng kịch của bà. Liếc về phía tôi, rồi quay sang cha, dì Tuyết nói:

- Hôm nay xui quá, thua luôn mấy ván!

Đối với cha sự ăn thua của dì Tuyết ông chẳng bận tâm lắm. Thế thì bà ta đã lợi dụng chuyện cờ bạc để che giấu hành vi ngoại tình của mình. Thua hết mấy ván? Thua thật hay chỉ là một cái cố nói cho qua

Tôi ở lại ăn cơm tối, sau bữa ăn cha hỏi tôi có định thi lên đại học không? Tôi đáp là chuyện thi cử vẫn cần, nhưng không cần phải có thầy để kèm. Đang nói đến đấy thì Hà Thư Hoàn đến. Tôi mới chợt nghĩ ra, thì ra hôm nay là ngày anh chàng đến dạy cho Như Bình, trách chi cô bé chẳng bối rối sao được.

Nhìn thấy tôi, Thư Hoàn mỉm cười thật tươi, anh chàng nói:

- Cô đoán thử xem suốt buổi chiều hôm nay tôi đã làm gì?

- Làm sao tôi biết được?

- Ở nhà cô Tôi đợi cô suốt một buổi chiều rồi ăn cơm tối luôn ở đây

Hà Thư Hoàn khai toẹt ra hết, tôi nghĩ có lẽ hẳn cố tình nói lớn như thế để mọi người cùng nghe Tình hình này xem chừng anh chàng có vẻ nôn nóng, định tiến nhanh hơn một bước nên mới bày tỏ sự sẵn đón tôi trước mặt mọi người như vậy

Mặt Như Bình tái xanh, còn dì Tuyết thì giả bộ tảng lờ như không nghe thấy Thái độ của họ làm tôi thật sung sướng. Thư Hoàn ngồi xuống ghế, dì Tuyết hết nhìn hẳn lại nhìn tôi hình như đang dò xét, đang nghi ngờ một cái gì xảy ra giữa hai đứa tôi Một lúc bà mới cười nói với Hoàn.

- Cậu Hoàn, cậu uống trà hay uống cà phê Cà phê nhé? Ngồi lại gần lửa này, trông cậu có vẻ bị lạnh đấy

Dì Tuyết chỉ chỗ trống bên cạnh Như Bình cho Hoàn. Tôi chợt hiểu, dì đang trở thủ đoạn chài rết. Tôi vẫn thần nhiên, đưa mắt nhìn xem Hoàn sẽ ứng phó thế nào, chỉ thấy Hoàn nói:

- Dạ không sao, tôi không thấy lạnh tí nào cả.

Vừa nói, anh chàng lại bỏ chạy sang ngồi cạnh tôi Dì Tuyết có vẻ khó chịu, nhìn thẳng vào mắt tôi rồi bỏ đi vào trong. Thư Hoàn bắt đầu nói chuyện với cha, cha hỏi chàng có quyển sách nào về quân sự không?

Thư Hoàn đáp không, rồi từ đó, chàng mới nói thao thao bất tuyệt về tình hình thế giới hiện nay Cha thích thú lắm, rất ít khi tôi thấy người có thái độ vui vẻ như vậy! Người bắt đầu bàn cãi và thuật lại một vài sự việc của người thời xưa Đối với chuyện lịch sử, thời sự, tôi là con bé lười tìm hiểu nhất. Những chuyện đánh đấm của họ nghe thật chán phèo Nhưng Hoàn và cha bàn luận hăng say quá.

Có điều Hoàn có vẻ cố chấp và giữ vững lập trường. Cha giận dữ, người bảo Hoàn chỉ là “đồ con nít chưa dứt sữa” mà bày đặt xen vào chuyện đại sự quốc gia

Nhưng khi dì Tuyết mang cà phê ra thì chiến tranh cũng chấm dứt. Tôi nhìn thấy cha đưa ánh mắt thân tình nhìn “thằng con nít chưa dứt sữa” mà ham nói chuyện đời

Khi dì Tuyết mang cà phê ra, dựa hơi Hoàn, tôi cũng được một ly

Dì Tuyết vừa ngồi xuống thì thằng Kiệt chạy ngay đến nũng nịu xin tiền ăn quà. Tôi không dẫn được, đưa mắt quan sát, càng nhìn tôi lại càng đoán chắc giả thuyết của mình là đúng. Đúng ngay lúc gặp gã đàn ông, tôi đã có cảm giác quen thuộc, cảm giác đó bây giờ đã được xác định. Di truyền quả là một hiện tượng kỳ diệu của đời sống, Kiệt đúng là bản sao của gã đàn ông nọ. Con cái nhà họ Lục có đứa nào xấu xí thế này đâu Nếu quả đây là sự thật thì đáng buồn cho cha quá? Đứa con trai mình tặng tiu nhất lại là đứa con ngoại tình. Tôi lạnh lùng nhìn dì Tuyết, định tìm trên đây chìa khóa mở cửa bí mật; nhưng bà ta đúng là một diễn viên có tài Nhưng sự thật xảy ra trước mắt tôi là đã khiến tôi coi thường và ghê tởm người đàn bà này, tuy thế sự thật kia cũng mang đến cho tôi niềm phấn khởi Biết được chuyện xấu xa kia là một điều hay, chỉ cần nắm vững bằng chứng nữa là phần thắng sẽ về tay mình.

Dì Tuyết vui vẻ nói chuyện với Thư Hoàn, dì cố tình làm ra vẻ vồn vã thân mật, đồng thời chẳng quên việc đốc thúc Như Bình ngồi cạnh, để cô con gái chen vào, nhưng Như Bình chỉ biết thẹn thùng hết nhìn dì Tuyết lại nhìn Thư Hoàn. Sau cùng dì Tuyết hạ độc thủ với Hoàn:

- Tôi nghĩ hôm nay ở phòng khách ồn quá, cậu chịu phiền vào phòng Như Bình dạy nó nhé?

Quay sang Như Bình nói:

- Như Bình, con đưa cậu Hoàn vào phòng con đi, để mẹ gọi cô Lan mang thức uống vào!

Như Bình đỏ mặt, ấp úng:

- Nhưng.. phòng con bề bộn quá mà.

Tôi nghĩ đến hình ảnh bề bộn trong phòng Như Bình, quần áo lót máng đầy đầu giường mà phì cười Dì Tuyết vẫn bướng:

- Đâu có sao, cậu Hoàn đây cũng là người nhà cả mà.

Giọng nói của dì thật thân mật. Nhưng thái độ lúng túng của Hoàn trông thật buồn cười! Sau cùng Thư Hoàn hỏi Như Bình:

- Bài ngữ pháp hôn trước cô học thuộc chưa?

Gương mặt Như Bình càng đỏ hơn, nàng đưa tay vâng về ống quần, nói:

- Dạ... dạ chưa!

Thư Hoàn trút nhẹ gánh nặng, anh chàng nhún vai:

- Thế thì bao giờ cô thuộc tôi sẽ dạy tiếp. Hôm nay nghỉ một buổi cũng không sao!

Như Bình chớp mắt, nàng có vẻ thẹn thùng tay cầm chiếc khăn cứ vung vẩy luôn tay. Dì Tuyết bấm mạnh lên đùi Như Bình khiến Như Bình đau quá khẽ kêu lên. Để cứu vãn tình thế, dì Tuyết nói:

- Tôi thấy cứ dạy tiếp đi chẳng sao đâu, riêng bài ngữ pháp để hôm khác trả cũng được mà.

Hà Thư Hoàn nói:

- Như vậy không được, làm thế việc học hành không được thứ tự.

Cha đột nhiên chen vào:

- Theo tôi thì con Như Bình học hay không học chẳng thành vấn đề, có con Y Bình đây học chắc khá hơn!

10. Chương 10: Chương 10

Quay sang Hoàn, cha hỏi:

- Sao cậu Hoàn, cậu có sẵn lòng kèm Y Bình học thi đại học không?

Giọng nói của cha lúc nào cũng ư ra lệnh, Hà Thư Hoàn có vẻ thích, anh chàng nhìn tới:

- Tôi rất sung sướng được kèm cho Y Bình, nếu được tôi sẽ cố gắng để Y Bình đỗ đạt.

Tôi trừng mắt nhìn Hoàn. Hôm nay anh chàng có vẻ “lên” quá, dám gọi cả tên tôi! Nhưng một niềm vui nhỏ len lén chen vào hồn. Cha nhìn Hoàn nói:

- Cậu làm ơn cho biết xem ở đại học các cậu họ dạy cái gì, mà thằng Hảo nhà tôi năm thứ ba ngành Điện, thế mà về nhà khi tôi hỏi nó trong trường dạy những gì, nó chỉ biết xổ ra một lô danh từ ngoại ngữ điếc tại! Trong khi đó điện trong nhà hư, nó chẳng biết sửa chữa gì cả.

Hà Thư Hoàn cười lớn, tôi cũng cười theo, chỉ có dì Tuyết là có vẻ không hài lòng lắm. Hà Thư Hoàn nói:

- Dạ chúng tôi chỉ học lý thuyết nhiều, nhưng ít thực hành lắm.

- Như vậy học để làm gì chứ?

- Dạ học lý thuyết nhiều để ứng dụng trên phương diện khảo cứu và phát minh ở cấp bậc cao hơn.

Cha gõ nhẹ chiếc dũa lên gạt tàn, người nhướng mày bảo:

- Tôi thì tôi không thấy cậu cả nhà tôi có khả năng phát minh phát kiến gì cả mà chỉ thấy nó tiêu tiền là giỏi thôi!

Dì Tuyết có vẻ ngượng, đứng lên đánh trống lảng:

- Cà phê lạnh hết rồi, nếu biết chẳng có ai uống tôi đâu thém pha làm gì.

Cha hỏi Thư Hoàn:

- Cậu học môn gì?

- Dạ ngoại ngữ.

Cha có vẻ không hài lòng lắm:

- Ủ, nhàn rồi học chơi cũng được.

- Anh vẫn bây giờ đã trở thành loại ngôn ngữ quốc tế rồi, thời buổi này không thể không học nó được. Có điều học để hiểu để thu nhập tinh hoa của nó để giúp ích cho quốc gia, chứ đừng vọng ngoại thì đâu có gì là xấu Bác cũng thấy là nước mình lạc hậu hơn thiên hạ nhiều

Cha nhìn Hoàn một lúc nói:

- Cậu Hoàn, đứng ra cậu nên học chính trị

Thư Hoàn cười:

- Dạ, tôi không nhiều tham vọng.

Cha gõ nhẹ tấu lên tay Hoàn:

- Nhưng tham vọng có gì là xấu đâu Tham vọng là một điều đáng yêu, nó có thể đưa cậu đến thành công dễ dàng.

- Vậy nhưng nó cũng đáng sợ lắm, vì nó có thể làm ta thân bại danh liệt như chơi

Cha yên lặng nhìn Thư Hoàn, gật gù:

- Không tham vọng cũng được, nhưng phải có óc cầu tiến, cậu Hoàn, cậu khá lắm!

Lần đầu tiên, tôi nghe cha khen một người, Hà Thư Hoàn có vẻ sung sướng, hân khê liếc tôi với nụ cười trên môi Nụ cười thật dễ thương làm cho tim tôi đập mạnh. Đột nhiên tôi như thấy rõ lòng tôi Tôi đã yêu

Ngồi thêm một lúc tôi thấy Hà Thư Hoàn với cha có vẻ tương đắc. Dì Tuyết thì nóng nảy ra mặt. Như Bình vẫn ngồi yên lặng như tượng gỗ.

Tôi nhìn vào đồng hồ đã gần mười giờ, tôi đứng lên định ra về, cha đứng lên nói:

- Cậu Hoàn, cậu làm ơn đưa con Y Bình về cho tôi, con bé này thích về đường tối quá!

Tôi nhìn cha, sao cha lại lo lắng cho tôi như vậy Tiếc là tôi vẫn đứng đưng, tình tôi dành cho cha đã nhạt từ lâu rồi Thư Hoàn sung sướng chào dì Tuyết, chào Như Bình. Như Bình lí nhí chào lại rồi bỏ về phòng. Khi Như Bình quay lưng bỏ đi, tôi trông thấy trên ánh mắt nàng những giọt lệ long lanh. Dì Tuyết đưa chúng tôi ra tới cổng, bà vẫn còn ráng hy vọng:

- Cậu Hoàn, cậu đừng quên là tối mốt có giờ dạy con Như Bình nhé?

Thư Hoàn cung kính:

- Vâng, thưa bác ạ.

Chúng tôi đã ra tới cổng, đột nhiên nghe tiếng cha gọi giật lại:

- Y Bình, đợi một chút.

Tôi đứng lại ngạc nhiên. Cha quay sang dì Tuyết bảo:

- Vào lấy cho tôi một trăm ngàn xem.

Dì Tuyết chần chờ:

- Nhưng mà...

Cha sốt ruột:

- Đi lấy đi, đừng có nhưng mà gì cả.

Tôi lạ lòng không hiểu tại sao mình không xin mà cha lại cho, hôm nay đâu phải là lúc phát tiền? Tại sao cha lại cho tới một trăm ngàn?

Nhưng dù sao có tiền dư dả cũng hơn. Dì Tuyết đem tiền ra Cha trao cho tôi, nói:

- Dem về đi, chừng nào hết cho cha biết.

Tôi ngẩn ngơ cầm tiền cùng Hà Thư Hoàn ra cổng. Dì Tuyết nhìn theo với cái nhìn thù hận. Để chộc tức bà ta, tôi quay lại cười chiến thắng. Mặt dì Tuyết xụ hẳn xuống. Nhớ đến hoạt cảnh xảy ra nơi đầu cầu lớn, tôi lại cười! Thư Hoàn hỏi:

- Cô cười gì đấy

Kéo cao cổ áo tôi nói:

- Không có gì cả.

Hà Thư Hoàn đi sát tôi:

- Lạnh à?

- Không.

- May mà trời không mưa

Tôi nhìn lên trời, tuy chưa mưa nhưng mây đen nặng trĩu, trăng sao gì cũng trốn mất hết, gió thật lạnh, thổi rất cả mặt tôi

- Không bao giờ tôi thấy Y Bình mang theo khăn quàng.

Thư Hoàn nói xong choàng chiếc khăn quàng ngang cổ tôi rồi cánh tay anh chàng buông nhẹ xuống lưng tôi và nằm yên ở đấy. Tôi rùng mình, niềm vui thâm kín len lén vào tim, tôi không phản đối, chúng tôi cứ thế đi bên nhau. Một lúc tôi nghe chàng lên tiếng gọi:

- Y Bình!

- Em nên tử tế với cha em một chút.

- Tại sao

- ông ấy cô đơn lắm. Vả lại cha em có vẻ yêu em lắm mà.

Tôi cười mỉa:

- Hừ, cha mà yêu tôi? Yêu tôi tại sao lại tống cổ mẹ con tôi ra khỏi nhà chứ?

- Đừng nói vậy, anh thấy rõ cha yêu em. Y Bình, cha em đã già rồi, em phải tha thứ, phải rộng lượng với người. Nhìn thấy ông hết lòng chiều chuộng em mà em vẫn lạnh lùng, anh khó chịu quá.

Tôi hơi giận:

- Anh không hiểu gì hết, cứ mặc em!

- Thôi được rồi, anh không nói nữa đâu, gia đình em thật phức tạp anh không hiểu nổi

Từ đầu đường, một chiếc xe du lịch vụt qua, đèn pha lóa mắt, chúng tôi lách người qua một bên, trên xe một thiếu nữ mặc áo đỏ sang trọng tôi ngoái mắt nhìn theo, nhún vai:

- Lại Mộng Bình, nó ăn diện như bà hoàng ấy!

Thư Hoàn không nói gì cả, chúng tôi tiếp tục bước. Đi một lúc tôi thăm dò:

- Anh thấy Như Bình thế nào

- Hiền hậu, nề nếp!

Hoàn nhìn tôi với đôi mắt dò xét, tôi vẫn không tha:

- Anh không nhìn thấy ý định của dì Tuyết à?

Hoàn giả vờ:

- Ý định gì?

- Anh đừng giả vờ, không lẽ anh không biết thật à? Như Bình yêu anh, dì Tuyết đã chăm anh rồi đấy!

- Thế à!

Tôi cũng giả vờ lạnh nhạt:

- Tôi nghĩ là hai bên thật là môn đăng hộ đối Trên phương diện gia thế, nhân phẩm... Như Bình đều có đầy đủ cả, cưới cô ta anh sẽ có hạnh phúc. Tuy Như Bình học hành không khá, nhưng cũng trên trung bình, vả lại đàn bà con gái đâu cần phải học nhiều, biết quán xuyến nhà cửa, con cái là đủ rồi

Chúng tôi đã đến trước cổng nhà tôi, khi ngừng lại tôi tiếp tục nói:

- Tính tình Như Bình được lắm, tuy con nhà giàu nhưng không hoang phí cũng không lãng mạn như Mộng Bình. Đối với đàn ông con trai, nàng là mẫu người vợ lý tưởng.

Thư Hoàn đặt tay lên cửa:

- Bao nhiêu đó đủ chưa

- Còn nữa, Như Bình còn....

Thư Hoàn đột nhiên cúi xuống, tay chàng xiết chặt thân tôi, miệng bắt chặt lấy miệng tôi Tôi không ngờ sự việc lại có thể xảy ra như vậy nên không kịp phản ứng gì cả. Đầu óc tôi mênh mang, toàn thân nóng sốt, tôi muốn nín thở, tim đập nhanh. Trong cơn bối rối, hình như tôi đã hưởng ứng cái hôn đó. Một chút đất trời đảo lộn.

- Y Bình! Y Bình!

Thư Hoàn thẳm thì, tôi như bị một âm thanh xa vời từ đâu réo về. Mở mắt ra, tôi bắt gặp đầu tiên là đôi mắt.

- Y Bình!

Chàng lập lại, tôi không biết phải nói gì, chàng đưa tay sờ nhẹ môi tôi Nụ cười đến, tôi định cười với chàng, nhưng không hiểu sao mình chẳng cười được, hồn tôi đang phiêu du trong một thế giới nào khác.

âm thanh êm đềm kia lại đến:

- Y Bình! Anh chờ đợi cái ngày hôm nay lâu lắm rồi!

Câu nói của chàng làm tôi xúc động, gương mặt chàng kề sát mặt tôi quá làm sao tôi thở được.? Rồi như chợt tỉnh cơn mê, tôi xô chàng ra, bước tới đập mạnh vào cửa và nhẹ nhàng chào chàng.

Tôi đẩy chàng, bảo chàng đi đi mà chàng vẫn đứng bất động. Đến lúc mở cửa, tôi chạy nhanh vào nhà, mẹ ngạc nhiên hỏi:

- Làm sao thế hả Y Bình?

- Không có gì cả.

Tôi đáp hấp tấp rồi chạy vào phòng, đến trước bàn trang điểm tôi nhìn vào kính, một khuôn mặt say đắm, ánh mắt long lanh đang nhìn tôi

Đặt tay lên ngực tôi định ngồi xuống ghế, nhưng tay tôi hình như chạm phải cái gì, chiếc khăn quàng cổ. Tôi lấy xuống, trên nền lông trắng, hai chữ "Thư Hoàn" màu đỏ nằm khiêm nhường trong một góc. Tôi hôm ấy trên sổ nhật ký của tôi có mấy chữ:

Tôi đã chiến thắng, tôi đánh ngã dì Tuyết và Như Bình, tôi đã đoạt được Thư Hoàn, nhưng bây giờ... tôi ra sao

Có lẽ tôi đã yêu Thư Hoàn mất rồi, trong kế hoạch trả thù của tôi, một toa xe đã trật đường rầy, tôi không ngờ tình yêu lại đến, nhưng nó đã đến, bây giờ làm sao để ngăn chặn lại đây

Đêm ấy tôi không ngủ được, tiếng mẹ trần trọc ở phòng bên làm tôi trỗi mình dậy, chui qua giường mẹ:

Mẹ đưa tay sờ mặt tôi hỏi:

- Con yêu Thư Hoàn rồi phải không?

Tôi đáp:

- Hình như là vậy

Mẹ ôm chặt tôi nói nhỏ:

- Mong trời phật phù hộ con tôi được hạnh phúc.

Mẹ yên lặng tôi hỏi thêm:

- Làm sao mà mẹ lấy cha vậy?

Mẹ mơ màng chậm rãi đáp:

- Năm đó, mẹ vừa hai mươi tuổi... - Một tiếng thở dài - Cuộc đời có quá nhiều bất ngờ. Một hôm khi mẹ đến nhà bà dì của con chơi. Lúc đó khoảng bốn giờ chiều, trên đường trở về nhà nếu mẹ đi chậm một tí hay đi nhanh một tí thì đâu có gì xảy ra. Khi mẹ đến phố chợ, bỗng nhiên thấy dân chúng chạy lánh qua hai bên đường, đằng xa bụi dậy mù trời. Trong lúc hoảng hốt chưa kịp tìm chỗ lánh thì một xe quân sự chạy vút tới. Mẹ đứng nép người vào cổng nhà thờ, hiếu kỳ nhìn về phía đoàn người đi xệ. Dẫn đầu là cha con, người đã lướt qua khỏi mặt mẹ, nhưng lại quay lại. Đỉnh đạc trên xe người chăm chú nhìn mẹ.

Mẹ hoảng sợ thu mình đứng yên. Cha con nói nhỏ mấy tiếng với vị sĩ quan hầu cận rồi bảo xe chạy đi. Đoàn tùy tùng của cha con theo sau rầm rộ.

Về nhà mẹ cứ thấp thỏm lo âu, nhưng rồi ngày hôm sau cũng không có gì xảy ra. Mẹ vừa an tâm, thì qua ngày kế tiếp, một đoàn lính xe cộ rầm rộ mang thùng lễ vật vào nhà bảo là Đại tá Lục Chấn Hoa đã quyết định chọn mẹ làm vợ lẽ.

- Và thế là mẹ phải lấy cha

Trong bóng đêm, tôi vẫn có thể nhìn ra nụ cười thê lương của mẹ

- Hai ngày sau ngày mang lễ vật đến, là ngày chiếc xe hoa đã sẵn sàng trước ngõ. Mẹ đã khóc ngất trước mặt ông và bà ngoại con, rồi lên xe hoa.

Tôi hỏi tới:

- Rồi sau đó?

Mẹ cười:

- Sau đó à? Sau đó thì mẹ đã là vợ lẽ của Lục Chấn Hoa. Sống trong nhung lụa, ăn cao lương mỹ vị, một mình ngụ trong tòa nhà lớn có kẻ hầu người hạ.

- Lúc đó cha có yêu mẹ không?

Mẹ thở dài:

- Yêu, yêu lắm chứ. Đó là cả một thời vàng son. Cha con đẹp trai, đa tình, mặc quân phục trông thật uy nghi. Ai cũng bảo mẹ có phúc, nhưng khi mẹ mang bầu Tâm Bình thì cha con lại mang thêm một người vợ mới về, đó là dì Tuyết. Sau khi Tâm Bình chào đời được hai năm, thì dì Tuyết có mang thằng Hạo. Kể từ đó cha con còn mang thêm mấy bà nữa, nhưng sống với nhau không được bao lâu cha con lại bỏ rơi người ta. Chỉ có mẹ và dì Tuyết là bền vững nhất. Tâm Bình càng lớn càng đẹp, cha con lúc nào cũng cho theo bên mình và do đó mẹ cũng được yêu thương. Khi Tâm Bình mất, cha con buồn rơi nước mắt, đó là lần đầu tiên mẹ thấy cha khóc. Và cũng nhờ Tâm Bình mà mẹ mới được theo cha con đến thành phố này. Có nhiều lúc mẹ thấy cha con cũng không đến nỗi vô tình lắm đâu.

Tôi mệt mỏi, bắt đầu ngáp dài:

- Con không chịu câu đó, cha đã đuổi mẹ con mình ra khỏi nhà mà mẹ còn bênh vực cái nỗi gì?

- Không thể trách cha con như vậy được, không ai hoàn toàn vô tình, cũng không ai hoàn toàn xấu. Rồi mai đây lớn lên thêm con sẽ hiểu điều đó. Lúc Tâm Bình bệnh nặng, cha con bất kể công việc quốc gia đại sự, lúc nào cũng ở bên Tâm Bình để đùa vui với nó, sự yếu đuối của Tâm Bình với sự nóng nảy của cha con thực là hai thái cực, thế mà cha con vẫn một mực yêu chiều quý nó. Khi bác sĩ bảo bệnh của Tâm Bình vô hy vọng thì suýt nữa cha con đã giết chết vị bác sĩ khả kính kia.

Tôi thở dài:

- Cha con mà đối đãi với chị Tâm Bình được vậy thật là kỳ quặc.

- Cha mẹ sống với nhau mấy mươi năm trời, thế mà mẹ vẫn không làm sao hiểu nổi được cha con là người thế nào, có điều mẹ biết cha không phải thuộc hạng người vô tình mà là người có cảm xúc mạnh. Con đừng dùng cặp mắt bình thường mà xét đoán con người có cá tính rất mạnh của cha con.

Tôi lần qua một bên, cơn buồn ngủ đã bò lên mắt:

- Lúc ông ấy đánh con, con không trông thấy một tình cảm nào hiện diện trong người ông ấy cả con có cảm tưởng như mình bị một người vô tâm hành hạ.

- Y Bình, mẹ lo quá, một trận đòn mà sao con lại căm thù như vậy? Đừng thế con ạ. Nếu con lúc nào cũng nghĩ đến thù hận thì làm sao sống vui cho được?

Lời mẹ khuyên như vang dội lại từ đầu, tôi buồn ngủ quá rồi. Ậm ự một vài tiếng cho xong chuyện, tôi định ngủ nhưng mẹ vẫn nói tiếp:

- Mẹ còn khổ hơn con nhiều. Mẹ lo cho con quá, con khoan dung, độ lượng, như thế đời con mới sung sướng, mẹ không muốn nhìn thấy con rơi lệ, con hiểu không?

- Vâng.

Tôi mơ màng, mẹ tôi vẫn nói nhưng tôi nghe đoạn được đoạn không, hình như là:

- Y Bình, con hỏi mẹ đã từng yêu chưa à? Có, mẹ đã yêu, yêu thật... Đẹp trai, người đàn bà nào trông thấy cũng thích... Vì vậy, mấy năm nay, mẹ làm sao quên được...

Giọng nói của mẹ xa vời vợi và tôi không buồn nghe gì nữa cả, đêm bình yên đã đến.

11. Chương 11: Chương 11

Trời mát dần, tháng bốn là tháng có thời tiết tương đối tốt. Những trận mưa phùn, những cơn gió bất hạnh lạnh lẽo đã bị những làn gió mát thổi đi, mặt trời đã hiện ra mang những tia nắng sưởi ấm tấm lòng rộn rã đầy niềm vui và sức sống của tôi. Bây giờ chưa phải là lúc chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học, nhất là tình thần của tôi chưa sẵn sàng, cảm quyển sách lên mà tôi cứ nghĩ chuyện đầu đầu Hai nữa là vì không có thời giờ, lúc nào tôi cũng bận rộn với những buổi hẹn hò với Thư Hoàn. Chúng tôi lang thang khắp nơi, ngay cả những dự tính báo thù dì Tuyết đôi lúc tôi còn quên mất nói chỉ là... Lần đầu tiên trong đời, tôi mới biết thế nào là thi vị của tình yêu. Thuở xưa nghe người ta nói, tôi chỉ nghĩ yêu tức là đôi lòng cùng nghĩ đến nhau, đôi tim cùng đập. Nhưng bây giờ tôi đã biết, không hẳn chỉ như vậy mà khi yêu nhau rồi, từng tế bào, từng lỗ chân lông trên người cũng cùng lo lắng, cùng thở, cùng si mê, tất cả những gì ngoài tình yêu đều không có giá trị đối với tôi hết.

Hà Thư Hoàn vẫn tiếp tục đến “đăng kia” một tuần ba lần để kèm Anh Văn cho Như Bình. Tôi không mấy hài lòng, nhiều khi muốn Hoàn nghỉ dạy, để dành hết thời giờ rảnh rỗi cho tôi. Nhưng Hoàn thật cố chấp, chàng bảo là mình đã lỡ hứa thì phải làm, không thể từ chối được.

Tối hôm ấy, khi Hoàn đến kèm Như Bình, chẳng có việc gì làm, tôi ngồi tán gẫu với mẹ. Tuy là ngồi đây nói chuyện, nhưng hồn tôi thì lại bay bổng sang “đăng ấy”. Đứng ngồi không yên, lòng tôi nóng như lửa đốt. Sau cùng tôi quyết định đến đây xem có gì lạ không?

Đến đằng ấy, tôi mới biết Hoàn đang kèm cho Như Bình tại phòng riêng của cô nàng, điều đó càng làm cho tôi không yên tâm. Không phải tôi sợ Như Bình sẽ chiếm được Hoàn nhưng mà... Trên phương diện tình ái ai lại không ích kỷ, hẹp hòi Chỉ cần nghe Hoàn và Như Bình trong phòng riêng là tôi bứt rứt khó chịu Tại sao Hoàn không nói cho tôi nghe chuyện đó ngay từ đầu

Cha ngồi nơi phòng khách, đang bận rộn ráp chiếc xe gỗ cho Kiệt. Những ngón tay gầy gầy chậm chạp làm những mảnh trúc rơi rớt ngổn ngang, thằng Kiệt cần nhả luôn miệng. Tôi muốn nắm tay cha bảo rằng khuôn mặt khó thương của thằng bé ấy không phải là sản phẩm của cha nó là chiếc sừng lớn trên đầu cha đấy, sau khi nhìn kỹ thằng Kiệt, tôi đã quả quyết như thế.

Bước ngang qua phòng Như Bình, không suy nghĩ gì nữa, tôi đẩy cửa nhìn vào Quang cảnh trước mắt làm tôi chết đứng! Sự tiên đoán của tôi đâu có sai Như Bình ngồi trước bàn học, đầu ngả vào mình Thư Hoàn, bàn tay con bé nắm chặt lấy tay người yêu tôi Thư Hoàn cúi người xuống to nhỏ điều gì đó trông thật âu yếm. Nghe thấy tiếng mở cửa, họ ngẩng đầu nhìn lên. Tôi rụng rời quay người bỏ chạy ra ngoài Tiếng cha gọi theo:

- Y Bình! Y Bình! Làm gì thế?, làm gì mà bỏ chạy như vậy

Mặc tiếng gọi, tôi vẫn chạy nhanh ra cổng, vừa định mở cổng thì Thư Hoàn đã chạy tới giữ lấy tay tôi, tôi vùng ra, không cần đánh chính nào cả tôi thẳng tay tát mạnh lên má chàng, đoạn hùng hổ bước thoát ra ngoài cổng. Vừa chạy được mấy bước, Thư Hoàn lại đuổi kịp, chàng nắm vai tôi xoay lại:

- Y Bình! Em nghe anh giải thích này!

- Không!

Tôi hét lớn và cố vùng vẫy khỏi tay Hoàn. Trên đường nhiều người quay lại, họ đang ngạc nhiên nhìn chúng tôi

- Y Bình! Em phải nghe anh!

- Ở đây là ngoài đường nhé, anh có buông tôi ra không?

Thư Hoàn giữ chặt tôi hơn:

- Anh không cần biết, em phải nghe anh!

Tôi chịu trận đứng yên, Hoàn buông tôi ra, nói:

- Y Bình, em phải hiểu rằng, khi một người con gái yếu đuối lấy hết can đảm để bày tỏ tình yêu với người mình yêu, nhưng người đó đã chối từ. Trong hoàn cảnh này, thấy người con gái đau khổ, tuyệt vọng như thế em còn cách nào tốt hơn để an ủi họ được chứ?

Trong lời nói của chàng có cái gì thành khẩn. Không có gì để tôi nghi ngờ chàng nói dối Tôi lặng lẽ cúi đầu xuống:

- Như thế rồi anh ôm cô ta để an ủi cô ta à?

- Anh đâu có ôm, anh chỉ bước tới định khuyên giải, nhưng Như Bình đã ôm chặt anh, khóc lóc thảm thiết, anh phải làm sao bây giờ? Anh đã dùng lời của một người anh khuyên nhủ cô em gái Anh xin lỗi vì, Y Bình, em phải hiểu Như Bình hiền lành, rất đáng thương, anh không thể nào nhẫn tâm bỏ đi

Tôi vẫn bước:

- Nhưng Như Bình đâu phải là em của anh? Không thể có chuyện thương hại được, nhất là giữa hai người khác phái, nguy hiểm lắm...

- Nhưng anh đâu có tình ý gì với cô ấy đâu

- Nếu không có tôi, anh có yêu Như Bình không?

Chàng ngần ngừ lắc đầu:

- Anh cũng không biết.

Tôi giận dữ:

- Điều đó chứng tỏ là cô ta vẫn quyến rũ được anh, cô ta muốn dùng lòng thương hại của anh làm một lợi khí trong việc mê hoặc anh, thế mà anh giả vờ không hiểu. Tôi biết chuyện đêm nay thế nào cũng sẽ tái diễn trở lại.

- Y Bình!

Thư Hoàn nắm tay tôi, chàng nhìn thẳng vào mắt:

- Anh thề bắt đầu ngày mai, anh chẳng đến đây nữa, trừ trường hợp có em cùng đi, anh thà mang tiếng bội ước chứ chẳng thể để em nghỉ ngơi được. Em tin anh không?

Thấy Thư Hoàn cương quyết, thành khẩn, tôi bắt đầu xiêu lòng. Cúi đầu nhìn xuống, tôi không biết phải nói sao. Một lúc khi tôi nhìn lên, mắt chàng là cả khoảng trời mênh mông. Đưa tay xiết chặt lấy tay chàng, chúng tôi lặng lẽ bước về nhà. Những hàng cây bên đường nhìn hạnh phúc của chúng tôi phải trốn tránh, những trụ cột đèn mắc cỡ quay mặt đi. Đến đầu đường chúng tôi dừng lại, chàng nói:

- Hay là mình trở lại đi.

Chúng tôi cùng quay trở lại, đường xá bây giờ đã thưa vắng bóng người. Thư Hoàn nói:

- Như thế này đi mãi tới sáng cũng được.

Tôi không nói gì cả, khi bước tới hàng cây che khuất ánh đèn, chúng tôi dừng lại, chàng nói:

- Nhắm mắt lại đi em, anh muốn hôn em.

Tôi nhắm mắt lại, ở giữa đại lộ thế này... nhưng thôi mặc kệ.

Cuối tháng ba, chúng tôi bắt đầu yêu Hồ Sen, đó cũng chẳng có gì là khó hiểu. Vì Thư Hoàn yêu cây cỏ, tôi lại thích hồ, Hồ Sen là một nơi có đủ cả hai điều kiện trên. Mùa xuân nơi đây thật đẹp. Nước hồ xanh biếc, chúng tôi ngập đầy sức sống như cây cỏ ở đây. Chèo một chiếc thuyền trên mặt hồ, ngầy ngất với không gian ngập đầy tình yêu và những đam mê chất ngất của cuộc đời. Giọng hát của chàng hay, tôi cũng không chịu kém. Ngồi trên thuyền Thư Hoàn đã dạy tôi hát:

Tuyết ngừng rơi hoa mai rụng nở

Đàn én bay lượn giữa trời xanh.

Núi xông bừng giấc mộng lành.

Đón ngày xuân mới tung bừng về đây.

Tôi cười tươi, thò tay ra ngoài thuyền khuấy động nước hồ, những xoáy nước nho nhỏ xoay tròn, rồi tôi lại tạt nước vào người chàng. Thư Hoàn đưa ách chèo lên dọa. Chúng tôi vui đùa với nhau để mặc cho con thuyền xoay tròn trong nước. Khi cuộc vui tàn, chúng tôi lại ngồi yên bên nhau, Thư Hoàn đưa tay nâng cằm tôi lên nhìn say đắm, tôi hỏi:

- Bài hát của anh chẳng hợp thời tí nào, ở đây đâu có tuyết cũng như đâu có hoa mai mà anh lại hát như thế?

- Vậy thì hát cái gì?

- Hát một bài hát cho hợp thời.

Thế là chàng bắt đầu một bài hát tình tứ khác, và dễ thương những dư âm cuối cùng như vãn vương trên mặt hồ. Mắt tôi bắt đầu ước, Thư Hoàn xiết chặt tay tôi, để mặc cho con thuyền lênh đênh. Sự yên lặng vây trùm cả vạt vật.

Đến tháng bốn, đêm đêm chúng tôi tới vũ trường quay cuồng không biết mệt. Bây giờ là lúc điệu cha cha cha đang thịnh hành. Dù không biết nhảy, Thư Hoàn vẫn kéo tôi ra sàn, mặc cho người dòm, người cười, những bước chân hoang vắng rộn rã trong tiếng cười no giòn hạnh phúc.

Đến thật khuya, chúng tôi mới rời khỏi vũ trường trở về nhà, nụ cười không bao giờ tắt trên môi Tung tăng chạy từ cổng vào phòng chúng tôi lú lo những bản nhạc yêu đời Mẹ ngạc nhiên nói:

- Con bé này chắc sắp điên!

- Vâng con điên rồi! Trên đời này chỉ có một thứ làm cho con người ta dễ phát điên nhất: Đó là tình yêu!

Một hôm chúng tôi đi xem chiếu bóng, phim hay, cửa rạp đông nghẹt người Chúng tôi đến sắp hàng cả tiếng đồng hồ mới mua được hai vé. Xuất trước chưa tan nên chúng tôi thả dọc theo phố ngắm vật dụng trưng bày trong các cửa hàng.

Đang đi, đột nhiên mắt tôi bị thu hút bởi dáng gầy gầy của một người đàn ông, người có đôi mắt nhỏ và chiếc cằm cụt. Đúng là người tình của dì Tuyết! Lần này chắc không có xe, tôi thấy gã chen chân trong đám đông một cách vội vã. Có sự liên hệ gì với dì Tuyết chăng? Tôi nói nhanh với Thư Hoàn:

- Em có việc cần đến đây một chút:

Nói xong tôi chạy nhanh đi, Thư Hoàn gọi với theo:

- Y Bình, em đi đâu đấy

Tôi không kịp trả lời, và gã đàn ông kia đã chui vào một ngõ hẻm tôi đuổi theo, bây giờ tôi mới biết trong hẻm có một quán cà phê tên là “Paris”. Khi gã bước vào quán, tôi càng tin chắc gã có hẹn hò với dì Tuyết. Đẩy cánh cửa kín sang bên bước vào ánh sáng bên trong mù mờ trông không rõ gì cả. Một cô chiêu đã bước tới hỏi:

- Cô tìm ai, hay đợi ai Cô có hẹn trước chưa

Tôi nhìn quanh bóng gầy gầy của gã đàn ông, không quên giả vờ:

- Có ông nào hơi trẻ ngồi đợi tôi không?

Cô chiêu dãi nghĩ ngợi:

- ông ấy cao hay thấp?

- Vừa người

Tôi không quên đưa mắt tìm, nhưng những tấm vách ngăn chỗ ngồi đã che tầm mắt của tôi

- Hay là để tôi đưa cô đi tìm nhé.

Cô chiêu dãi nói đúng như điều tôi mong mỏi Đi giữa hai hàng ghế, khe liếc sang hai bên, gã đàn ông gầy gầy ngồi đó một mình có lẽ đang đợi ai Tôi không muốn xem hát nữa, sự tò mò cầm chân tôi ở đây rồi Tôi nói:

- Có lẽ ông ấy chưa đến, thôi ngồi đây đợi vậy Nếu có ông nào bảo muốn tìm cô Lý, cô làm ơn đưa đến đây nhé!

Tôi lựa chiếc bàn gần đấy ngồi xuống. Khoảng cách giữa tôi và gã đàn ông kia chỉ có một tấm vách mỏng. Cô chiêu dãi viên mang cà phê đến và hứa là sẽ đưa người đàn ông tôi muốn tìm đến ngay cho tôi khi ông ta tới Tôi cười thầm, nhưng không giấu được sự lo lắng về điều láo khoét của mình. Không ngờ ngồi gần nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy bóng dáng của dì Tuyết đâu, trong khi đó thì xuất phim có lẽ đã bắt đầu từ lâu Gã đàn ông gầy gầy vẫn ngồi bất động. Tôi chỉ còn một cách là ngồi chịu trận. Thêm nửa tiếng đồng hồ nữa, một người đàn ông to lớn bước vào và ngang qua mặt tôi, hất đến ngồi vào bàn gã nhân tình của dì Tuyết.

- Đợi cậu gần một tiếng.

Tôi thở ra, thì ra hán đợi một người không liên can gì đến dì Tuyết, vậy mà tôi phải bỏ cả tiếng đồng hồ để ngồi đợi trong tiệm cà phê, để phải chịu đựng ánh mắt tò mò thương hại của cô chiêu dãi, xui thật! Vừa định bỏ đi, tôi nghe giọng nói của người đàn ông thật nhỏ:

- Hàng đến chưa

- Một giờ khuya nay

Giọng nói ồ ề đầy bí mật của gã mới vào Máu trinh thám trong người tôi chợt nổi dậy. Hàng gì mà đến với không đến? Lại hẹn đến một giờ khuya? Tất cả hoạt động về đêm đều đáng nghi ngờ. Tôi kê sát tai vào vách lắng nghe

- Cẩn thận nhé, ở địa điểm cũ sẽ có thằng Thổ tiếp ứng, xe nó đợi trong rừng, mày hiểu không?

- Tao biết, chỉ có thằng nhỏ lái thuyền là mới vô nghề thôi

- Có gì đáng nghi không?

- Không.

- Kỳ này có những món gì? Cái đó có không?

- Không, nhưng có một số mỹ phẩm và một ít “cơm đen”.

à! Tôi hiểu ra rồi, tụi này là tụi buôn lậu. Tôi kê sát tai vào vách hơn nhưng giọng nói của họ càng lúc càng nhỏ nên không nghe thấy gì cả. Vả lại họ dùng nhiều tiếng lóng quá nên tôi cũng đoán mò thôi. Tôi đứng dậy định đi thì nghe giọng nói ồ ề vang lên:

- ề! Ngụy, mày phải để ý con vợ thằng Lục Chấn Hoa đó nghe

- Mày yên tâm đi, tao với bà ấy là bạn mười mấy năm rồi mà!

- Nhưng thằng họ Lục khó chơi lắm!

- Tên họ Lục à? Sợ gì, nó già rồi!

Tôi không muốn nghe tiếp, bao nhiêu điều nghe lóm được đã làm tôi giật mình. Đặt một ngàn dưới ly cà phê tôi bước ra khỏi tiệm. Có lẽ Thư Hoàn đã bỏ về rồi, không cần phải đến rạp hát nữa, tôi đi ngay về phía “đằng kia” thăm dò tình hình xem có gì lạ không? Dì Tuyết vẫn bình thản đan áo, cha vẫn ngồi trên ghế ngậm dọc tẩu Mộng Bình và Hảo đi đâu mất. Như Bình có lẽ đang nằm vui trong phòng riêng với trái tim tan vỡ. Chỉ có thằng Kiệt bận rộn nhảY lên nhả xuống với mấy hòn bị. Thấy tôi cha nói:

- Tao mới vừa định bảo Như Bình đi gọi mày đây

- Có chuyện gì không cha

Cha nheo mắt với tôi:

- Bộ có gì mới gọi mày được à?

Tôi liếm mép ngồi xuống ghế. Dì Tuyết nhìn tôi với tia nhìn hằn học, kể từ ngày tôi cướp được Hoàn tới nay, mối thù giữa chúng tôi hình như càng lúc càng đậm hơn, tôi cũng nhìn lại, cha hỏi:

- Hôm nay con có gì lo lắng? Hết tiền hả?

Tôi biết cha tôi có rất nhiều tiền, nhưng những đồng tiền đó không phải là những đồng tiền chính đáng do mồ hôi nước mắt đổ ra mà có được, mà là.... Cha tôi xuất thân từ chốn vô danh rồi một phút bước lên xưng hùng xưng bá thì đồng tiền kia chắc cũng không danh dự gì. Bây giờ quyền hành tuy vẫn còn nằm trong tay cha, nhưng tiền đều do dì Tuyết nắm giữ. Tài sản to tát này có bị thâm thủng bởi gã đàn ông kia không? Ngẫm nghĩ một lúc, tôi thăm dò:

- Thưa cha, cha có nhiều tiền lắm hả?

Cha tôi nheo mắt:

- Hỏi chi vậy, con cần tiền à?

Tôi lắc đầu:

- Không phải thế, nhưng nếu muốn mua nhà thì cũng tốn một số tiền.

Cha nghi ngờ:

- Mua nhà? Mua nhà gì chứ?

- Hôm trước cha đã đề nghị, chủ nhà cũng định bán nhà, nếu cha bằng lòng thì mua cũng được.

- Thế chủ nhà đòi bao nhiêu

Tôi cố gắng nói nhanh:

- Tám triệu

Dì Tuyết vội chen vào:

- Tám triệu à? Ở đây tám trăm còn không có nữa là.

- Có nhiều lúc con thấy cha có thật nhiều tiền, nhưng nhiều lúc con có cảm giác như cha đang thiếu hụt. Có lẽ cha không kiểm soát được tình hình tài chính của gia đình phải không?

- Sao con có vẻ lo lắng thế?

Tôi nhún vai:

- Con lo lắng thế nào được, tài sản của cha con đâu cần, con sẽ cố gắng dùng sức mình để kiếm tiền sinh sống. Có điều, nếu con là cha, con sẽ kiểm soát thật kỹ tiền bạc chứ không dám tin cậy một ai hết.

Câu nói của tôi có hiệu quả ngay. Cha lo lắng:

- Con nói thế là thế nào Con đã nghe ai nói gì?

Tôi giả vờ liếc dì Tuyết:

- Dạ con không nghe ai nói cả.

Dì Tuyết buông kim đan xuống, lớn tiếng:

- Cô muốn nói gì? Cái thứ mất dạy!

Cha cắt ngang:

- Tuyết! Tối nay bà phải mang tất cả phiếu chi thu mấy năm nay ra đây cho tôi xem. Tại sao lấy có tám triệu mà không có chứ?

Dì Tuyết lớn giọng hơn:

- ông nghi ngờ tôi à?

- Không phải nghi ngờ bà, nhưng tôi cần phải biết rõ tình hình tài chính gia đình hiện nay ra sao. Tối nay bà phải mang tất cả sổ chi thu ra cho tôi xem.

- Sổ chi thu à? Tiền bạc nhà này xài hai, ba chỗ, làm sao có sổ chi thu rõ ràng được.

- Như vậy bà đem sổ kết toán ra đây cho tôi xem cũng được.

Dì Tuyết không nói thêm điều gì nữa. Gương mặt giận tái tái kia khiến cho tự ái tôi được xoa dịu. Tôi đoán chắc vì tiền bạc dì xài lung tung nên dì muốn che đi lỗ hổng quá lớn đó. Gã đàn ông gầy gầy, một đứa con ngoại tình, buôn lậu! Tất cả những hành động mờ ám dơ bẩn như một nhục mạ. Giả sử tôi tố cáo chuyện buôn lậu kia ra, thì như thế nào. Nhưng, chúng có ít ỏi quá, chỉ dựa vào mấy câu đối thoại ngắn trong quán cà phê là được rồi sao. Làm như thế ai tin lời mình được?

12. Chương 12: Chương 12

Cha đưa tôi trở về thực tại:

- Y Bình, con muốn mua nhà phải không?

- Vâng, như vậy lợi hơn là mỗi tháng mỗi đóng tiền nhà.

- Thế còn việc thi lên đại học?

- Thi chứ!

Hôm nay sao cha lo lắng cho tôi quá vậy! Tôi đưa mắt nhìn cha khó hiểu. Tình cảm con người là một cái gì mâu thuẫn rắc rối!

- Lúc này con có bận gì không?

- Dạ bận yêu!

Tôi đáp nhanh. Mắt cha chợt sáng, người hỏi:

- Có phải thằng nhóc ưa nói chuyện người lớn đó không?

Tôi biết cha muốn ám chỉ Thư Hoàn nên gạt đầu. Cha cười, bước tới vỗ nhẹ vai tôi nói:

- Y Bình, con biết nhìn xa, cái thằng đó tương lai khá đấy!

Tôi cười cười, không nói gì cả, cha nói tiếp:

- Y Bình, đến phòng cha, cha có món này hay lắm!

Tôi ngạc nhiên. Nhiều lần đến đây tôi chỉ lẩn quẩn nơi phòng khách, phòng của Như Bình là về, chứ chưa bao giờ được vào phòng cha. Tò mò tôi đi theo. Tôi thắc mắc với nụ cười trên môi người. Lúc gần đây cha có vẻ khác xưa nhiều quá. Từ một con người nóng nảy, hung dữ đã biến thành một con voi hiền lành. Bất giác, tôi rùng mình với những linh cảm không hay.

Cha bước đến tủ, mang ra một gói giấy to để lên bàn, bảo tôi:

- Con mở ra xem!

Tôi mở gói giấy ra với trái tim hồi hộp. Món quà bên trong làm tôi ngạc nhiên, một xấp lụa màu bạc, bên trên có điểm những đóa hoa hồng nho nhỏ. Quá sang trọng đối với tôi, nhưng tại sao cha lại cho tôi. Tôi ngơ ngác nhìn, cha hỏi:

- Con thích không?

Tôi nghi ngờ:

- Cha cho con thật à?

Cha cười:

- Còn phải hỏi. Ta còn nhớ ngày ba tháng năm là ngày sinh nhật của mày đó.

Tôi chợt xúc động, một chút thương hại len vào hồn. Tất cả những hận thù, trong một phút biến mất. Có phải cha định dùng tiền bạc để mua chuộc lòng con không? Nhưng đừng tưởng bở! Con Lục Y Bình này không dễ gì mua chuộc được đâu. Vả lại ngày ba tháng năm đâu phải là ngày sinh nhật của tôi!

- Cha đã lầm rồi, ngày ba tháng năm là sinh nhật của chị Tâm Bình mà?

Cha lộ vẻ thất vọng, đôi mày rậm chau lại:

- Thế à? Ờ, phải rồi, đúng ngày sinh nhật của Tâm Bình. Ta còn nhớ năm nó mười bảy tuổi. Nó đẹp như một tiên nữ, cha đã mở một bữa tiệc thật to để mừng sinh nhật, tiếc là... giữa năm đó nó đã chết.

Cha buông người xuống ghế, mặt người buồn man mác, khói thuốc lắng văng trên gương mặt xa vời:

- Y Bình, vậy thì ngày sinh của con là ngày nào?

- Rất dễ nhớ, mười hai tháng mười hai.

Tôi đáp nhanh. Tim tôi không còn xúc động. Tại sao cha lại lo lắng cho tôi như vậy khi mà ngày mở mắt chào đời, tôi đã là con bé bị bỏ rơi. Hai mươi năm xa cách, chỉ có một dây liên lạc độc nhất còn lại: Tiền! Vâng, sự liên hệ chỉ là những tờ giấy bạc không hơn không kém.

Cha lên tiếng:

- Phải rồi, tháng mười hai... Mặc nó, con cứ mang về may đi Hôm nào sinh nhật con, cha sẽ đãi tiệc to

Tôi lạnh nhạt:

- Không cần phải như thế, con không thích tiệc tùng, vả lại con cũng không đáng được diễm phúc đó.

Cha bắt mắt, người nhìn tôi với đôi mắt long lanh. Tôi cúi đầu xuống, xoa nhẹ xấp lụa trên bàn không dám nhìn vào mắt cha

- Y Bình, tại sao con có vẻ chẳng thích món quà nào của cha cho con cả vậy

Tôi tiếp tục cho ngón tay di động trên vải:

- Vì món quà con thích không thể mua được bằng tiền, nó là vật vô giá mà cha không mua được.

Nói xong, tôi biết mình đã chọc giận cha, nên bước nhanh ra cửa Trước khi giông tố đến, ta tìm đường lánh đi là hơn. Nhưng khi chưa bước tới cửa thì cha đã lớn tiếng:

- Y Bình, đứng lại!

Tôi đứng lại, quay đầu nhìn cha Sự yên lặng vây trùm. Giông tố không đến như dự liệu Cha chỉ mép giường gần đấy bảo:

- Lại đây, con ngồi đây, cha có chuyện muốn nói với con!

Cha mà cũng thích nói chuyện. Chuyện hi hữu thật. Tôi vâng lời đến ngồi cạnh bên người Sự yên lặng lại vây quanh, điều thuốc trên môi cha vẫn cháy đỏ. Tôi biết cha đang bực dọc, người có nhiều điều muốn nói với tôi nhưng không biết bắt đầu thế nào

- Y Bình! Mẹ con và con có muốn trở lại đây không?

Tôi không tin điều mình vừa nghe là thật.

- Con trở về đây à? Cám ơn cha, bây giờ mẹ và con cũng hạnh phúc lắm rồi, con chỉ mong mỗi được sống bình yên như hiện tại Dọn về đây Còn dì Tuyết? Làm sao con và mẹ có thể chịu đựng được cảnh mắng chửi chửi mèò suốt ngày của dì Tuyết? Thà sống thế này mà sướng hơn, con biết mẹ cũng hài lòng với hiện tại, hơn là làm chuyện phiêu lưu một lần nữa

Cha ngồi thẳng lưng, mắt hướng vào khung trời bên ngoài khung cửa Những nếp nhăn trên trán như một sự chứng minh lớn: Cha đã già!

- Có lẽ... Cha biết hai mẹ con mày hạnh phúc lắm... Cha cũng hiểu người sẽ không bao giờ trở lại đây... Nhưng mà... tội quá... Cha nợ mẹ con quá nhiều!

Ngưng một chút, cha lại tiếp:

- Thuở xưa, cha có tất cả bảy người vợ, mười mấy người con, nhưng bây giờ, cha đã mất tất cả. Đám con của dì Tuyết lại tâm thường và ngu xuẩn quá.

Đặt bàn tay to lớn lên vai tôi, cha nói:

- Riêng con, bản tính cứng cỏi lại giống cha thuở nhỏ. Cứng cỏi, bộc trực. Phải chi con là con trai, có lẽ con là khuôn đúc của cha

Tôi đáp:

- Nhưng con không muốn là tái bản của cha

- Điều đó cha biết, cha cũng không mong mỗi con sẽ giống hệt cha Vì...

Những làn khói tỏa mỏng che lấp cả khuôn mặt Đột nhiên tôi xúc động. Có lẽ cha buồn lắm, cha đang ăn năn và hối hận về những việc đã làm trong quá khứ. Đầu óc tôi bắt đầu rối rắm. Một lúc lại nghe cha nói:

- Y Bình, con đã nói cái gì mua bằng tiền được cái gì không mua được? Mười mấy năm trước, có thể nói hầu hết những người ở miền Nam này đều nghe đến tên cha Bây giờ... - Nụ cười của cha héo hắt - Bây giờ

thì cha mới thẳng rằng, những gì cha đã làm chỉ là những hành động vô ích. Mười mấy năm ngang dọc chỉ mang lại những đồng tiền dơ bẩn, còn tất cả đều mất hết.

Cha đứng dậy:

- Thôi, không nói đến ba chuyện ấy nữa, đem vải về nhà may đi. Cha muốn nhìn thấy con ăn mặc đẹp, may xong nhớ mặc cho cha xem nhé! Đi đi! Đừng phụ lòng cha con ạ!

Tôi nâng xấp vải lên:

- Thưa cha, xấp lụa này sang trọng lắm, con sợ không thích hợp với hoàn cảnh hiện tại của con!
- Nhưng con phải đẹp, phải làm cho nhiều người chú ý, đem về đi con!

Tôi đặt xấp lụa vào hộp, cột lại, xong định bỏ về, cha nói:

- Ở đây ăn cơm tối nhé!

Tôi đáp:

- Dạ không được, mẹ đang đợi con ở nhà.

Ra phòng khách, dì Tuyết vẫn còn ngồi bất động trên ghế. Tôi biết, chắc hẳn bà ta đang lo sợ vì những hành vi mờ ám của mình đã bị người chức chờ tiết lộ. Tôi thỏa mãn, nâng chiếc hộp trên tay tôi bước ra cửa. Cha tôi theo nói:

- Nếu con gặp thằng Hoàn, con bảo nó đến đây chơi, cha thích nói chuyện với nó lắm.

Tôi gật đầu, cha lại tiếp:

- Y Bình, nếu con yêu thằng Hoàn, con hãy cố gắng giữ nó, đàn ông dễ sinh chứng tật..

Tôi cười thầm, cha thì lúc nào cũng hay đem mình ra để xét đoán người khác.

- Cha khỏi lo điều đó, con nghĩ là không hẳn tất cả đàn ông đều dễ thay đổi như vậy.
- Hừ, nhưng đừng tự tin lắm nhé con.

Cha nhìn tôi với đôi mắt thật bén. Tôi cười chào cha và trở về nhà.

Vừa đến cửa, mẹ đã hỏi tôi:

- Con đi đâu đấy?

- Có chuyện gì xảy ra à?

- Hoàn nó giận con lắm. Nó hốt hơ hốt hải tìm con đó. Sao vậy? Con đi đâu mà nó tìm mãi không ra hở? Nó sợ con bị người ta bắt cóc.

Tôi thở ra, thì ra chỉ có thế! Thật buồn cười! Mẹ có vẻ giận:

- Con đùa cái gì lạ vậy? Người ta lo quá cả lên mà con cười được à. Lớn rồi đâu còn trẻ con đâu, đừng có đùa nghịch như thế chứ!

Tôi nín cười hỏi:

- Thế anh ấy, đâu rồi mẹ?

- Đi qua bên ấy rồi.

- Thế sao con không gặp?

- Nó đi bằng taxi, có lẽ xe chạy nhanh quá nên nó không thấy con. Lần sau đừng làm thế nữa, tội lắm nghe Bình.

Tôi không biết phải giải thích thế nào ẹ hiểu mối thù giữa tôi với dì Tuyết. Không thể ẹ và Thư Hoàn biết được chuyện mờ ám đó. Bước lên thềm tôi đặt chiếc hộp lên bàn, mẹ vẫn còn trách cứ. Nhìn thấy chiếc hộp mẹ hỏi:

- Cái gì thế?

Mở hộp ra tôi nói:

- Đây là quà sinh nhật của cha con.

Mẹ chau mày:

- Sinh nhật con à?

Tôi cười nhạt, đem xấp lụa ra trải lên bàn:

- Vâng, cha tưởng hôm nay là sinh nhật con. Đẹp quá phải không mẹ? Tiếc là con không hề mong đợi một món quà quý giá như thế.

Mẹ có vẻ ngạc nhiên trước món quà:

- Trước kia Tâm Bình cũng có một bộ như thế này, khi mẹ lấy cha cũng được một bộ như thế. Cha con thích áo màu bạc, vì người cho rằng chỉ có màu đỏ mới tinh khiết và cao quý mà thôi!

Tôi châm biếm:

- Tinh khiết và cao quý à? Cha lúc nào chẳng thích đàn bà như thế? Điển hình là dì Tuyết.

Mẹ nhìn tôi lắc đầu:

- Y Bình, con đừng nghĩ xấu cho cha con!

- Chớ cha có tốt lành gì đâu! Cha đã cưỡng đoạt, hành hạ mẹ, lại còn giết hại bao nhiêu cuộc đời con gái khác, có con lại không đoái hoài đến, thế vẫn là người tốt ử! Mẹ, mẹ giàu tình cảm quá, dễ tha thứ cho người ta quá.

Mẹ lắc đầu:

- Thế gian này không có người hoàn toàn tốt cũng không có người hoàn toàn xấu! Y Bình, con còn trẻ quá, có nhiều việc con chưa biết... Mẹ mong rằng rồi con sẽ giống chị con.

- Mẹ muốn con giống chị Tâm Bình à? Chị ấy tốt thế nào mà ai cũng thích cả vậy?

- Chị con là một đứa con gái biết an phận, hòa đồng với tất cả mọi người! Hình như từ lúc sống cho đến khi chết đi, chị con không hề làm phiền lòng một ai!

Tôi lắc đầu:

- Thế thì không bao giờ con là chị Tâm Bình được, sự mất sớm của chị ấy có lẽ vì chị ấy không thích hợp với cuộc đời này!

Mẹ có vẻ buồn. Hình như người định nói thêm một lời gì thì có tiếng gõ cửa. Tôi mở ra Hà Thư Hoàn như cơn lốc ào ào. Trời tuy không nóng lắm, nhưng mặt chàng đầy mồ hôi. Vừa nắm tay tôi, chàng hỗn hển hỏi:

- Y Bình, thế này là thế nào chứ?

Nhìn gương mặt hốt hải của chàng, tôi bỗng nhiên tức cười. Thư Hoàn nắm chặt tay tôi, giọng chàng trầm hẳn xuống:

- Thưa cô, cô có vẻ thích thú lắm ử! Tôi diễn kịch đây à?

Nụ cười chợt tắt trên môi, tôi ngỡ ngàng nhìn gương mặt tái xanh vì giận. Những giọt mồ hôi lăn dài trên má, nhưng làm thế nào giải thích cho chàng hiểu đây?

Thư Hoàn khóa tay tôi thật chặt, chàng nghiến răng:

- Nếu em không giải thích rõ, anh sẽ giận em trọn đời!

Tôi dè dặt nói:

- Anh Hoàn, em không thể giải thích chuyện này cho anh nghe, cũng như không thể nói rõ nguyên do vì sao em bỏ đi đột ngột thế.

- Em có biết là suốt một buổi chiều hôm nay anh đã chạy khắp nơi tìm em, chỉ thiếu có đi báo cảnh sát nữa thôi, em hiểu không?

Tôi cười cầu hòa:

- Cho em xin lỗi, được không?
- Nhưng em không thể nói rõ nguyên do được.
- Em đã bảo không thể tiết lộ cơ mà.

Thư Hoàn nghiêng rằng:

- Không thể tiết lộ à? Tôi hiểu rồi, cô cố tình muốn đem tôi ra làm trò đùa, phải không? Y Bình, cô tàn nhẫn lắm, cô đem tôi ra làm một con cờ thí quân.
- Em không cố tình như thế đâu anh ạ.
- Cô còn nói là cô không cố tình à? Không, tôi không tin như vậy, cô phải nói thật, cô phải nói rõ tất cả cho tôi nghe!

Chàng cố chấp như con bò mộng trong sân đấu, tôi thấy bức:

- Giả sử như em cố tình đem anh ra làm trò đùa đi nữa, nhưng bây giờ em đã xin lỗi rồi, anh còn cố chấp sao?

Thư Hoàn giận dữ buông tay tôi ra, chàng bỏ đi trong cơn thịnh nộ:

- Phải rồi tôi chỉ là con khỉ trong gánh xiếc mà!

Tôi cũng tức lên với cái giận vô lối của chàng:

- Nếu anh đi, thì đi luôn đi nhé, đừng trở lại đây nữa.

Lời nói của tôi như con nước chảy xuôi, chàng đã đi luôn không quay đầu trở lại. Tôi đóng ầm cửa lại, vừa giận, vừa bức, vừa đau khổ. Bức vì không thể giải thích được, không thể tỏ bày lòng mình cho chàng rõ, tức vì Hoàn cố chấp không chịu tha thứ cho tôi. Bước vào nhà, mẹ nói:

- Sao, nó giận bỏ đi rồi à?

Tôi giận lấy:

- Mặc hử! Người gì mà khó chịu, tưởng tôi sẽ chịu à? Còn lâu, đi đâu thì đi luôn đi, đâu phải trên đời này chỉ có một mình hử đâu mà làm trò?

Mẹ lắc đầu ngao ngán:

- Y Bình, con nên nhớ rằng sự giận giữ chỉ chuốc lấy thua thiệt thôi, con ạ!

Tôi khó chịu:

- Mẹ đừng có lắc đầu mãi thế. Mẹ phải hiểu là con không bao giờ chịu cúi đầu trước một người nào. Hoàn muốn giận à, cho giận luôn.

Nhưng dù miệng tôi cứ nói cứng, tối ngủ tôi vẫn chảy nước mắt như thường. Phải chăng vì sự tan vỡ của một mối tình? Có lẽ không đúng hẳn. Tại sao chàng lại cứng đầu như vậy? Tại sao chàng không chịu làm hòa? Nhìn lên trần đợt trời sáng, tôi ngẫm nghĩ biết đâu chàng lại đến tìm tôi. Dù thế nào đi nữa, sự ràng buộc tình cảm khăng khít như chúng tôi đâu dễ vỡ tan như vậy được.

Trời vừa tờ mờ sáng tôi thức dậy đợi chờ. Suốt một ngày Thư Hoàn vẫn không tới. Tối lại, đêm đến, rồi mặt trời lại hiện ra... Mấy ngày liền. Phải rồi! bốn ngày! bốn ngày dài như hàng thế kỷ. Ngồi trong nhà hết nhìn đồng hồ, tôi lại đứng dậy ném đồ đạc cho đổ tức. Rồi cuộc tôi chỉ còn biết khóc.

Mẹ nói:

- Y Bình, con biết địa chỉ của Thư Hoàn mà, sao con không đến đấy. Lỗi tại con, con phải nhận thì có gì mà ngượng?

Tim tôi rộn rã với lời thúc giục đi tìm chàng. Nhưng nghe mẹ đề nghị như thế, tôi đổi ý đột ngột:

- Còn lâu con mới đến tìm hân. Con đâu có phải là hạng gái nào đâu mà phải lôi kéo hân. Đến thì đến, không đến thì thôi

- Nếu thế con đi chơi cho khuây khỏa

Lời nói của mẹ có lý, tôi cần phải đi chơi. Thế là tôi mang giày vô xách xách tay ra cửa. Vừa bước tới cổng tôi chợt đứng lại, dưới cột điện xa xa, một gã đàn ông đang đứng bất động: Hà Thư Hoàn! Chàng đang nhìn tôi, đôi chân tôi cuống quýt bước tới. Chàng đứng đấy nhưng cách xa với vợ!

- Anh Hoàn!

Giọng nói ngượng ngập van xin, tôi là một kẻ phạm tội, nhưng chỉ thốt ra được hai tiếng, tôi lại câm ngay. Chàng vẫn đứng đấy yên lặng. Tại sao Hoàn không nói gì cả thế? Một chút ngỡ ngàng vây quanh. Tôi đã xuống nước gọi mà Thư Hoàn vẫn im bật. Không còn một lý do nào để tôi đứng đấy nữa, chàng lạnh nhạt như người xa lạ. Tôi định quay gót trở về, nhưng vừa xoay lưng đi, thì cánh tay tôi bị nắm chặt. Đôi mắt chàng là cả khoảng trời thương nhớ. Tất cả vũ trụ, thù hận, ganh ghét, tiếc thương đi vào hư vô. Dù đèn đường vẫn sáng, dù bóng người qua lại dập dềnh, nhưng mặc họ, tôi bất kể, vì tôi đã có tình yêu!

13. Chương 13: Chương 13

Hôm ấy là ngày đầu tiên tôi đến thăm cha mẹ Thư Hoàn. Đây là một buổi đến viếng có hẹn trước, vì cha của Hoàn là người lúc nào cũng bận rộn, ít khi rảnh rỗi ở nhà. Trước khi đến nơi, tôi cố gắng trang điểm cho dễ thương hơn. Mẹ bảo tôi nên ăn mặc giản dị. Tôi theo lời mẹ, chỉ mặc chiếc áo trắng với chiếc váy màu xanh, đầu thắt nơ nhỏ, một tí son nhạt trên môi. Khi Hoàn đến, tôi bỗng nhiên hồi hộp chi lạ: sự căng thẳng đầu tiên trong đời tôi. Trên đường, không hiểu vô tình hay cố ý, chàng nói:

- Anh có một cô em họ trông dễ thương, lúc trước mẹ bảo anh nên cưới cô ấy - Nụ cười trên môi chàng thật đáng ghét - Hôm nay anh muốn ẹ nhìn thử xem mẹ có lý hơn anh hay không?

Tôi đứng lại, nói:

- Nhưng chúng mình có nói chuyện lấy nhau bao giờ đâu

Hoàn cười:

- Thế em có cần anh quỳ xuống cầu hôn không?

- Ờ thử quỳ xem, chưa chắc là hữu hiệu đâu nhá!

- Thế à! Vậy thì anh sẽ bắt chước một chủng tộc ở Phi Châu, anh sẽ tổ chức một buổi bắt cóc em.

Chúng tôi tiếp tục bước, đây là lần đầu tiên chúng tôi nói với nhau một cách bán chính thức về hôn nhân. Thật ra thì tôi đã mong mỗi điều này lâu lắm rồi!

Nhà của Hoàn thật đẹp, thật sang. Sang hơn cả “đằng kia” nữa. Tôi được đưa vào một gian phòng khách rộng, cửa kính, ngồi nơi sofa lông nghe nhạc êm dịu. Những tấm màn cửa màu trắng buông dài một cách đài các. Trên tường những bức tranh thủy mặc tạo cho phòng khách một cái đẹp thật sang trọng quý phái.

Cô tôi gái ăn mặc sạch sẽ mang nước ra mời Ba mẹ Hoàn bận việc chưa rảnh. Trong lúc chờ đợi Hoàn mở tủ ra, bắt tôi chọn một đĩa nhạc, tôi chọn bản “Khúc nhạc Bi Thảm” của Tchaikovsky. Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại chọn bản nhạc này. Ngồi một lúc bố mẹ của chàng bước ra ông bố của Hoàn là một người đàn ông khỏe khoắn và cao lớn, ít nhất cũng trên 60 ký lạng. Đôi mắt sáng và sắc quét nhanh qua tôi, đôi mắt của quyền uy và mệnh lệnh! Mẹ của Hoàn trái lại nhỏ nhắn và dễ thương, tuy đã ngoài 40, nhưng trông bà vẫn còn đủ phong thái. Tôi đứng lên với lời giới thiệu của Hoàn.

- Thưa hai bác.

Ba Hoàn khoác tay:

- Đừng khách sáo gì cả, ngồi xuống đi! Tôi nghe thằng Hoàn nói về cô nhiều rồi!

Tôi cười, ông bố của Hoàn tiếp:

- Cô đến đây chơi thường xuyên với chúng tôi nhé!

Tôi chỉ biết cười chứ không biết trả lời thế nào. Sự tiếp xúc không tự nhiên làm tôi lúng túng. Ông bố Hoàn yên lặng một lúc, lại nói:

- Tôi đã nghe nói ông thân của cô, thuở xưa ở miền Tây...

Tôi không thích ai nói đến cha, nhất là nhắc lại những thành tích cũ của người. Không có gì để cảm nhận sự vinh hạnh vô có.

- Dạ cha cháu vì xuất thân từ nơi nghèo khó nên người có những tư tưởng khác biệt mọi người. Với cha cháu thì bất cứ một khó khăn nào cũng chỉ giải quyết bằng súng đạn và quả đấm mà thôi. Đó là một phẩm kích lớn, mang cho lương dân vô tội những phiền nhiễu vô lối. Với cháu, quá khứ của cha cháu không có gì là lừng lẫy cả.

Bố của chàng nhìn tôi:

- Thế cô không cho là anh hùng sao?

Tôi đáp nhanh:

- Không! Cháu không nghĩ thế.

- Cô không ngưỡng mộ thành tích của cha cô à?

- Dạ không, sự liên hệ giữa cha cháu với cháu lặt lặt lắm. Cháu đã sống xa cha từ thuở nhỏ.

Mẹ của chàng chen vào:

- Vậy cô sống với bà thân à?

- Vâng.

Câu chuyện bắt đầu xoay qua đề tài khác. Một lúc, Hoàn thấy không khí có vẻ khô quá nên đề nghị đưa tôi đến xem phòng của chàng. Bố của Hoàn vui vẻ:

- Cô Bình, cô cứ đến đây xem tủ sách của con một sách nhà tôi xem thế nào?

Đi với Hoàn bước đến phòng chàng, những kệ sách cao và đầy ắp sách từ Anh ngữ đến Hoa ngữ. Trình độ Anh văn tôi quá kém, nên tôi chú ý đến những quyển Hoa ngữ thôi. Sự mê sách làm cho tôi quên tất cả. Tôi ngồi xuống ôm gối nói:

- Em không muốn rời phòng này tí nào cả.

Hoàn ngồi xuống cạnh tôi, cười nói:

- Vậy thì chúng ta lấy nhau đi, phòng này sẽ thuộc về em ngay.

Mùa hè này chàng sẽ ra trường. Hoàn tiếp:

- Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn với nhau em nhé. Cuối niên học này anh ra trường, cha muốn anh xuất ngoại lấy bằng tiến sĩ. Nhưng em phải biết một học trình như vậy thường kéo dài đến ba, bốn năm. Anh sợ em không chờ anh được.

Tôi giận dữ:

- Phải mà, anh có coi em ra gì đâu? Sao anh lại liệt em vào hạng gái như vậy chứ?

- Đừng nói vậy, không bao giờ anh khinh thường em, nhưng vì em đẹp quá nên anh không thể nào tin em cũng như tin định mệnh được. Trong xã hội này tất cả những dữ kiện đều có thể biến đổi đột ngột trong một tích tắc, mà thời gian anh phải xa em lại dài tới ba, bốn năm. Tình cảm con người thì mềm yếu, làm

sao anh dám mơ đến tương lai xa vời trong khi em là một thực tại hiện hữu trước mắt, không nắm để vuốt đi à?

- Được rồi, ý anh thì sao
- Chúng ta sẽ lấy nhau trước khi anh xuất ngoại
- Anh muốn cột chân em à?
- Đúng thế, sau khi thành hôn, em và mẹ sẽ dọn về đây. Anh không để em phải bị kẻ khác lung lạc.
- Anh ích kỷ quá, thế trong lúc anh xuất ngoại ở nhà em bay bướm không được à?

Bàn tay Hoàn xiết chặt cổ tay tôi:

- Anh tuy ích kỷ nhưng yêu em, vì yêu em, anh tin rằng không có chuyện đó.
- Thế bây giờ anh không tin em mà anh bắt em phải tin anh à?

Hoàn cứng miệng, tay chàng vẫn không rời tay tôi. Tôi trấn an chàng:

- Anh Hoàn, nếu em không yêu anh thì việc lấy nhau cũng chỉ vô ích mà thôi. Em tin anh, anh tin em thì dù có xa nhau bao nhiêu năm đi nữa, em thấy cũng không sao cả.
- Thế thì bây giờ em có yêu anh không?
- Anh đoán xem.

Chàng nhìn tôi với cái nhìn say đắm. Nhưng đột nhiên tôi bàng hoàng, “Khúc Nhạc Bi Thảm” vang lên những lời ly biệt. Âm ảnh đen tối như màn sương mù dày đặc vây chặt tôi ngã vào người chàng, tôi cố xua đuổi cái linh cảm bất hạnh!

- Lúc nào em cũng thuộc về anh cả, Hoàn à!

Hai ngày sau, Phương Du đến tìm tôi, nhìn gương mặt xanh xao thiếu ngủ của con bé, tôi biết lại có chuyện buồn phiền nữa rồi. Đưa Phương Du vào phòng, tôi định chia sẻ nỗi sầu của bạn, nhưng con bé vẫn bình thản.

- Y Bình, mày biết không, thứ bảy anh chàng tao yêu say đắm làm lễ đính hôn với người yêu của hắn rồi. Trong lớp tao, các bạn định tổ chức một buổi dạ vũ để chúc mừng hắn.

Tôi yên lặng, Phương Du đột nhiên nhìn tôi cười nói:

- Mày ngạc nhiên vì tao vẫn không khóc ử?
- Nhưng ít ra mày phải buồn hơn nữa mới đúng.
- Tao hiểu, nhưng theo châm ngôn của nhà Phật thì nếu mày đưa ột chú bé một viên kẹo, khi nó đưa tay ra lấy, mày lại rút về, nhất định nó sẽ khóc sẽ ăn vạ ngay. Trái lại, nếu mày giục viên kẹo ấy trên tay một người trưởng thành, họ sẽ thản nhiên. Tao nghĩ rằng, không lẽ chỉ vì viên kẹo bị giục đi mà phải khóc òa lên hay sao?

Tôi vẫn không hiểu:

- Dĩ nhiên là thế, nhưng câu chuyện trên có dính dấp gì đến câu chuyện của mày đâu?
- Sao con người lại phải đau khổ. Đó là vì họ có quá nhiều dục vọng, họ nhìn tất cả sự việc đều như viên kẹo cả. Đó chính là cái bi đát nhất của con người. Hiểu chưa? Lúc gần đây tao đã suy nghĩ kỹ và thấy rằng mình không thể trẻ con mãi, mình phải trưởng thành, phải thản nhiên trước những viên kẹo màu óng ánh.
- Nhưng gã con trai kia đâu phải là viên kẹo?

Phương Du cười nhạt:

- Tất cả những gì mình muốn chiếm đoạt đều có thể là kẹo cả. Vì vậy muốn vui tươi mãi thì đừng nên chiếm đoạt cái gì cả.

- Nói thật, tao sợ mình không đủ khả năng.

- Đó là tại vì mày còn thù hận, còn buồn khổ, mày còn xem trọng nhiều thứ quá!

Phương Du lắc đầu, đột nhiên nói lại nhai:

- Sống không trăm tuổi mà cứ mãi lo sầu, sao lại phải khổ đau thế!

Tôi ngạc nhiên:

- Làm gì mà mày đọc cả kinh Phật thế?

- Vì tư tưởng nhà Phật cũng có lý. Tất cả những tham sân si, tất cả những tội ác đều do một phút xao động tạo nên, nếu ta giác ngộ thì ta sẽ sống vĩnh cửu trong hạnh phúc.

- Tao cũng đồng ý với mày, nhưng nếu sống mà không có dục vọng, không biết yêu, biết ghét, không thèm muốn gì cả thì sống để làm gì với quả tim hoang vu như bãi sa mạc?

Phương Du nhỏ nhẹ:

- Mày lầm rồi, không yêu, không ghét, hờn, giận, thì đời này làm gì có tranh chấp và lúc đó quả tim của mỗi người sẽ là những mảnh đất phì nhiêu, những khu vườn xum xuê trái ngọt. Trái tim con người chỉ hoang vu khi va chạm với quá nhiều đau khổ, tuyệt vọng và chán chường vì thất bại trong những tranh chấp với nhau mà thôi!

Tôi không chịu được không khí gàn dở này nữa:

- Thôi, thôi bao nhiêu đó đủ rồi, tao không thích nghe thuyết pháp cũng như tao không tin là mày vô tri vô giác với tình yêu được.

- Sự thật là như vậy đấy Bình ạ. Ở đây tao nói có vẻ cứng lắm nhưng khi về tới nhà là tao không tránh khỏi chảy nước mắt.

Tôi thương hại:

- Du, thôi đừng buồn nữa nhé?

- Tao hết buồn rồi, đừng thương hại tao, hãy vui với tao suốt ngày hôm nay ít nhất mình cũng xem được ba xuất phim, Bình nhé!

Thật vậy, suốt ngày hôm ấy, chúng tôi đã xem hơn ba xuất phim và mãi đến khuya mới về nhà. Mẹ mở cửa và bảo tôi:

- Ban chiều Như Bình có đến.

Tôi lo lắng:

- Đến làm gì vậy mẹ?

Tôi nghĩ không lẽ nó đến để trách tôi cướp Hoàn của nó? Mẹ nói:

- Như Bình có vẻ hốt hải lắm. Nó bảo là cha con với dì Tuyết cãi nhau ỏm tỏi nó muốn con đến để khuyên cha con.

Tôi cười nhạt:

- Con mà khuyên được cha à? Đến đó chỉ tổ làm cho cha giận thêm thì có. Thế cha với dì Tuyết cãi nhau về chuyện gì vậy?

- Nghe Như Bình nói thì hình như vì tiền, dì Tuyết con vì muốn lời to nên đem tiền đi đầu tư, không ngờ bị thất bại nên cha con giận!

Hừ! Tôi đã hiểu rồi, con cờ tôi vừa đi đã đúng nước. Từ đây dì Tuyết sẽ mất quyền nắm giữ tiền bạc cũng như sẽ mất đi sự tín nhiệm của cha. Không hẳn chỉ có thế, tôi sợ sẽ còn nhiều màn hấp dẫn hơn nữa! Gã đàn ông ồm và cao, gương mặt xương với chiếc cằm cụt tên Ngụy, và thằng con trai do ngoại tình, thằng Kiệt!

Vú sữa đã bị chặn, gã làm gì có tiền để tiếp tục cuộc buôn lậu nữa đây. Hôm nghe lóm được câu chuyện tại quán cà phê tôi đã theo dõi báo chí nhưng nào có thấy vụ buôn lậu nào đổ bể đâu.

Ngày hôm sau, tôi đến đằng kia để xem chiến lợi phẩm. Phòng khách vắng tanh. Cả ngôi nhà lúc nào cũng ồn ào thế mà hôm nay sao lại yên lặng một cách dễ sợ. Có lẽ chuyện cãi vã ngày hôm qua nổ lớn thật. Đứng đợi một chút, Như Bình mới bước ra:

- Sao hôm qua Y Bình không đến. Suýt tí nữa cha đã xé xác mẹ tôi rồi!

Tôi giả vờ không hiểu:

- Chuyện gì thế?

- Tôi cũng không hiểu, nhưng hình như là vì tiền. Cha bắt mẹ tôi đem sổ kết toán ra trình cho cha xem, rồi lại xét cả nữ trang. Mẹ tôi giận nên đưa thằng Kiệt đi đâu mất, anh Hảo chạy đi tìm rồi.

Tôi nói:

- Như Bình cứ yên tâm, dì Tuyết sẽ trở về mà, còn cha đâu.

- Ở trong phòng.

- Để tôi đến xem xem.

Nói xong tôi định đi, nhưng Như Bình đã giữ tôi lại, nàng lấp bắp:

- Y Bình, tôi... tôi có chuyện muốn nói với Y Bình.

- Chuyện gì?

Gương mặt Như Bình đỏ như gấc:

- Nghe nói... nghe nói Y Bình sắp làm lễ đính hôn với Thư Hoàn, tôi... tôi định cho Y Bình hay là... Y Bình... cũng biết tôi cũng... thích Thư Hoàn lắm... có lúc tôi... tôi đã giận Y Bình lắm...

Như Bình nói nhưng không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, đầu nàng cúi nhìn xuống, bàn tay vân vê mép áo.

14. Chương 14: Chương 14

Khi biết được tin Y Bình yêu Thư Hoàn, tôi đã tưởng mình có thể chết đi được. Tôi định tự tử nhưng lại không đủ can đảm. Bây giờ thì tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi đã hiểu, Y Bình đẹp hơn, thông minh hơn tôi, bao nhiêu đó đủ để chứng tỏ Y Bình xứng đáng với Thư Hoàn hơn tôi. Vả lại, Y Bình đối với tôi cũng không đến nỗi gì, mình lại là chị em thì... thì... đừng nên giận nhau, cứ đối xử với nhau như cũ nhé!

Những lời thành thật của Như Bình làm mặt tôi nóng lên. Tội cho Như Bình! Mong ước đã vỡ tan, dù có níu kéo lại tình bạn cũng không làm sao tránh nỗi đau khổ. Nhưng không vì thế mà tôi mềm lòng, tôi chỉ cảm thấy hơi xúc động cho sự yếu đuối ấu trĩ của Như Bình. Để thoát khỏi sự vướng vấp tình cảm không hay, tôi cắt ngang:

- Dĩ nhiên là vậy, làm sao chúng ta lại giận nhau được? Như Bình cứ yên tâm.

Nói xong tôi bỏ đi ngay về phía phòng cha.

Cha đang ngồi trên ghế tựa ngậm đọc tẩu. Trên bàn trước mặt là sổ sách và chiếc bàn toán. Thấy tôi, người đưa tay chỉ chiếc ghế bên cạnh:

- Ngồi đây này Y Bình!

Tôi ngồi xuống, cha nhìn tôi một lúc, nói:

- Có phải con sắp đính hôn với Hoàn không? Hôm qua nó đến đây hỏi ý kiến cha, nó bảo muốn cưới con ngay sau khi ra trường.

- Dạ, nhưng con chưa quyết định.

Cha tư lự:

- Y Bình, nếu con định lập gia đình thật, thì cha thấy cũng cần để cho con một ít của hồi môn.

Nhìn đồng sổ sách ông giận dữ nói:

- Dì Tuyết con thật khôn nạn, nó làm tiêu tan tiền bạc của cha, nhưng mà...

Từ trên nét mặt ông, tôi cũng có thể đoán ra số bạc mất mát không phải nhỏ, cha dịu mặt xuống:

- Nhưng con cứ yên tâm, chắc chắn cha vẫn còn đủ khả năng để cho con một số tiền làm của hồi môn.

Tôi cười:

- Con không cần một tí tiền hồi môn nào cả, con thấy cái đó không cần thiết!

Cha nhìn tôi, ánh mắt chợt hằn lên cơn giận:

- Cha đã đoán trước câu trả lời của con sẽ như thế. Nhưng dù con muốn hay không, cha vẫn cho Con dừng tưởng rằng cao ngạo như thế là hay. Con ngu lắm! Cha cho con biết, tiền của cha đốt con cũng không hết nữa là...

Tôi nhún vai:

- Thế thì tùy cha, cha muốn sao cũng được!

Cha có vẻ bớt giận, người nói:

- Y Bình, con nên học cho khôn rạ. Đời này không có gì hơn là tiền. Nghèo khổ là điều bi thảm nhất. Cha đã già, tiền đối với cha đâu hữu ích bằng với con.

Tôi chỉ đứng cười cười. Cha bắt đầu nói đến tiền bạc trong nhà, tôi được biết dì Tuyết đã làm cho tài sản cha bị mất một số to, chỉ còn khoảng năm chục triệu thôi. Năm chục triệu, một con số rất nhỏ đối với cha, nhưng đối với tôi là một số bạc khổng lồ. Trận đòn mấy tháng trước vì vài trăm ngàn vẫn còn in dấu trong óc tôi!

Dì Tuyết bỏ nhà đi được ba hôm, tôi đến chỗ mà tôi vô tình gặp dì Tuyết với gã đàn ông với mục đích thăm dò, mong tìm ra tông tích của tên Ngụy và dì Tuyết, nhưng tôi phí cả ngày mà vẫn không tìm ra được chiếc xe hơi màu đen hay bóng dáng của hai người đâu cả. Tối hôm ấy, tôi ghé qua đằng kia Dì Tuyết đã trở về, có lẽ vì còn tiếc năm chục triệu và ngôi nhà đồ sộ này. Mối tình của tôi và Thư Hoàn thấm thiết đến độ “nhất nhật bất kiến như tam thu hề”. Tôi lo ngại cho tình cảm của mình, Thư Hoàn do dự trước việc xuất ngoại, dù đã xin được học bổng và sắp phải thi khảo sát trình độ. Chàng nói:

- Vì lý tưởng, vì tương lai anh phải xa em thì thà anh ở lại sướng hơn!

- Thì cứ đi trước đi, em ở nhà chờ. Thời gian còn dài mà anh gấp làm gì.

Nói thế, nhưng lòng tôi lúc nào cũng băng khuâng. Ngày xuất ngoại của chàng gần kề và tôi càng buồn. Chúng tôi đi khắp nơi để hưởng trọn những ngày tháng còn lại. Chúng tôi chen chân vào vũ trường, quán nhạc, những nơi nào đông người là tới. Khi ngồi riêng với nhau chàng cũng không để không khí nặng nề chen vào lòng chúng tôi, chàng ôm hôn tôi bất tận, hôn như điên cuồng.

Từ hôm đó sự hiểu lầm về vụ tôi theo dõi tên Ngụy trong quán cà phê cho đến nay, tôi mới khám phá ra một điều là Thư Hoàn có cá tính rất mạnh, có lẽ còn mạnh hơn cả tôi. Tôi thích đàn ông loại đó, nhưng với mẹ, thì trái lại, mẹ thường lo lắng bảo:

- Con với thằng Hoàn tính nết rất giống nhau, điều đó tuy may nhưng cũng chẳng may tí nào. Mẹ sợ rằng một ngày nào đó khi hai đứa gây nhau sẽ không có đứa nào nhường đứa nào, vì đứa nào tính tình cũng nóng nảy hết.

Có thể có chuyện đó sao Tôi băng khuâng, nhưng cũng cảm thấy lời mẹ có lý thật.

Trong những lần đi chơi với Hoàn, chúng tôi thường gặp Mộng Bình trong chiếc quần bó sát, chiếc áo hở cổ bày bộ ngực tròn nẩy nở, trông con bé không còn dáng dấp của một nữ sinh thuần túy chút nào cả. Sự phóng túng của Mộng Bình khiến tôi phát hoảng. Nhưng mỗi lần đụng đầu nhau, chúng tôi cứ tảng lờ đi, mặc ai muốn vui sao thì vui Tự do cá nhân mà! Có một hôm để thay đổi không khí Hoàn đề nghị với tôi đến một vũ trường lậu khiêu vũ. Lúc đến nơi gian phòng kín mít đã đầy khói thuốc, tiếng nhạc, tiếng trống đécc tại Những ngọn đèn mờ nhạt không đủ sáng để trông rõ mặt người Vừa ngồi xuống, Hoàn đã đưa tay khêu tôi:

- Kìa, Mộng Bình ngồi đằng kia kìa!

Tôi nhìn theo hướng chỉ, bắt gặp chau mày Mộng Bình mặc chiếc áo hở cổ bó sát người màu đỏ chói, chiếc váy cao trong một thế ngồi khêu gợi Cô bé ngồi trên đùi một gã con trai, chung quanh lơ nhô thêm mấy tên khác phục sức hết sức điểm dàng. Ngoài Mộng Bình, còn có một cô bé khác đang bá cổ một tên hôn công khai Trên bàn ly đĩa tứ tung, hai chai rượu Mỹ đã vơi đi phân nửa Tiếng cười tiếng hát vang lên. Tiếng hét ầm ĩ. Tôi hiểu Mộng Bình đã say

Cô bé lắc lư trên đùi gã con trai, nụ cười dòn tan, khêu gợi Cái say làm cho con bé không giữ gìn ý tứ gì cả, nó hát nghêu ngao:

"Trời đất lạnh lùng, con người thay đổi, làm sao em chẳng cô đơn".

Đám con trai huyết sáo, cười ầm lên, Mộng Bình nâng ly nốc cạn. Những giọt rượu chảy ra ướt cả áo, nó tiếp tục hát:

"Đi trọng đường trần để đòi cho được nợ người tình..."

Hát xong, Mộng Bình lại bá cổ gã con trai hôn. Những thằng con trai chung quanh được dịp huyết sáo, la hét ồm ồm... Hoàn khó chịu đứng dậy nói với tôi:

- Em gái của em say rồi, chúng ta đưa nó về thôi!

Tôi giữ lấy tay Hoàn:

- Mặc nó, không cần anh chen vào

Hoàn định bước tới:

- Nhìn cử chỉ lả lơi của Mộng Bình anh không chịu được, để kéo dài thêm nữa anh sợ sẽ có chuyện không hay

Tôi vẫn giữ chặt tay Hoàn lại:

- Có thì có chứ có can hệ gì đến anh đâu Ngồi xuống đi, nó đang vui, nó đâu cần anh.

Hoàn miễn cưỡng ngồi xuống, nhưng mắt vẫn nhìn đắm đắm về phía Mộng Bình. Tôi vỗ vai chàng nói:

- Nào, chúng mình nhảy bản này đi!

Lách mình ra giữa sàn, Hoàn vẫn chưa yên tâm. Tôi xoay mặt chàng đối diện với mặt tôi, chàng nhìn thẳng vào tôi nói:

- Em nhớ rằng dù sao Mộng Bình vẫn là em gái của em!

Tôi cười nhạt:

- Hừ! Có bao giờ tôi coi nó là em tôi đâu Nó chỉ là con dì Tuyết thì giòng máu đó là của mẹ nó chứ liên hệ gì đến tôi

- Cho dù nó không phải là em của em, kể như bạn của em đi, thì em cũng không nên trơ mắt ra nhìn cảnh bạn mình bị đổ rượu như vậy

Tôi vẫn lạnh lùng:

- Nó cũng không phải là bạn của em, nó không đủ tư cách để đứng ở vị trí đó!

Hoàn nói:

- Em đừng nói như vậy, dù sao nó cũng không phải là kẻ thù của em cơ mà?

Tựa đầu vào vai chàng, tôi chuyển hướng câu chuyện:

- Làm sao anh biết được? Nhạc hay quá, ta hãy khiêu vũ, đừng để ý đến họ nữa anh nhé?

Chúng tôi yên lặng bước theo tiếng nhạc. Mộng Bình vẫn tiếp tục cười đùa, ca hát. Một lúc, có tiếng ly vỡ. Chúng tôi xoay lại, chỉ thấy gã con trai cao lớn ôm hông Mộng Bình ban nãy đang lôi Mộng Bình ra cửa. Mộng Bình lè nhè hỏi:

- Anh đưa em đi đâu?

- Đến nơi giải quyết nỗi cô đơn của em!

Đám con trai ngồi trong bàn la hét, Mộng Bình có vẻ còn tỉnh táo đôi chút, nó lắc đầu:

- Không, không, tôi không đi đâu!

Gã con trai cười hề hề:

- Ai ăn thịt đầu mà sợ?

Vừa nói gã vừa kéo Mộng Bình đi về phía cầu thang. Ở tầng thứ ba của nhà hàng này là khách sạn. Tôi đưa mắt nhìn theo với cái nhìn vui mừng khi thấy nhà cháy. Tôi nghĩ, để mày sa chân một lần ẹ con hết làm tàng! Di Tuyệt sẽ đỡ khóc đỡ cười! Nhưng lòng ích kỷ của tôi chưa được vui trọn vẹn thì Hoàn đã xô tôi ra, xông tới trước, hét lớn:

- Thế này thì không nhịn được nữa rồi!

Tôi đuổi theo chàng kéo lại:

- Đừng anh, mặc nó!

Hoàn quay lại, trừng tôi, rồi xông đến gã con trai cao lớn nói:

- Bỏ cô này rạ

Gã con trai quay đầu lại, mắt tóe lửa vì bị kỳ đà cản mũi, gã kên lại:

- Nó có liên hệ gì tới mày không?

Mộng Bình nhận ra được Hoàn, nó nài nỉ:

- Anh Hoàn, anh đưa em về đi!

Gã con trai lớn tiếng với Hoàn:

- Biết điều thì đi chỗ khác chơi, đừng có trêu ông không khá nhé con!

Gã giữ chặt Mộng Bình, những người bạn ngồi chung bàn với gã hét to lên:

- Đánh nó đi! Đánh nó!

Viên quản lý vũ trường tới, tôi cũng chen vào định kéo Hoàn ra nhưng không kịp nữa rồi. Trận đánh đã khai diễn. Ly tách bàn ghế ngã đổ, Hoàn bị ba, bốn tên lưu manh vây đánh. Tình hình thật nguy ngập. Tôi vừa giận vừa sợ. Giận vì thấy Hoàn thích chen vào chuyện người, sợ vì không biết Hoàn sẽ ra sao. May thay giữa lúc ấy có ba tên to lớn khác hùng hổ bước vào can thiệp. Một tên nói:

- Thằng nào muốn đánh, đánh với tao này!

Tôi đoán chừng đây là các võ sư vũ trường mượn để bảo vệ quán. Mặt mũi Hoàn sưng húp, cánh tay bị cắt đứt một đường dài, máu thấm ướt cả áo, nhưng chàng vẫn còn muốn cứu Mộng Bình. Bọn lưu manh kia đâu chịu bỏ qua con mồi, nó vây quanh Mộng Bình. Tôi bước tới kề tai Hoàn nói nhỏ:

- Đây là vũ trường lậu, anh nên cẩn thận, coi chừng cảnh sát cũng biết tiếng tăm của cha anh.

Câu nói của tôi thật hữu hiệu Hoàn đứng lên nhìn Mộng Bình, rồi hấp tấp cùng tôi bước ra khỏi vũ trường. Gió đêm lạnh rùng mình, tôi và Hoàn yên lặng không nói với nhau lời nào cả. Gọi chiếc xích lô lại Hoàn bảo chạy về nhà tôi Đến nhà, khi bước xuống xe, tôi nói với Hoàn:

- Vào nhà em băng bó vết thương đi anh!

Giọng nói của Hoàn thật lạnh:

- Không cần! Y Bình, hình như tôi thấy giữa chúng ta chưa hiểu nhau nhiều lắm. Lúc trước tôi vẫn tưởng Y Bình là đứa con gái có lương tâm và hiền hậu, hôm nay tôi biết mình đã lầm. Vậy chúng ta tạm thời xa nhau ít lâu để tư tưởng được chín chắn hơn.

Tôi ngỡ ngàng trong một phút và không biết nói gì. Có điều tôi giận thật, tự ái tôi đã bị thương tổn. Nếu ban nãy cô bé bị nạn không phải là Mộng Bình, mà là bất cứ một đứa con gái nào khác thì tôi sẵn sàng để chàng cứu người Nhưng đó là Mộng Bình mà? Hoàn không hiểu được mối thù thiên thu của tôi, giúp cho kẻ thù để bị thương thế này, chàng còn trách tôi tàn nhẫn được sao Tôi hờn lấy:

- Tùy anh!

Hai người yên lặng một lúc, tôi quay người lại gọi cửa, Hoàn đứng tần ngần một chập rồi bỏ đi Nhìn theo dáng chàng, đột nhiên tim tôi thắt lại Bao nhiêu buồn tủi, lo lắng, ân hận dâng đầy Mẹ ra mở cửa, tôi vẫn còn bàng hoàng.

- Có chuyện gì thế Y Bình?

Tôi chợt tỉnh, lặng lẽ bước vào nhà, mẹ hỏi:

- Còn thằng Hoàn đâu

- Chết rồi!

Tôi đáp, xong ngã vật lên giường, mẹ có vẻ hiểu ra, người gật gù:

- Lại gây nhau rồi phải không? Chúng mày thật trẻ con!

Lần giận nhau này kéo dài khá lâu Tôi tức vì Hoàn đã không hiểu, lại còn coi thường tôi, vì vậy tuy đau khổ nhưng tôi vẫn không thèm tìm đến giải thích. Tôi trần trọc, người tôi gầy ốm hẳn đi, nhưng làm sao tôi nhận tội về mình cho được, khi mà mối thù giữa tôi và dì Tuyết là mối thù bất cộng đái thiên?

Lời thề đêm mưa sau trận đòn vẫn còn vang vang bên tai tôi: Tôi phải báo thù! Báo thù! Sao Hoàn không chịu hiểu cho tôi chứ?

Nhưng mất Hoàn thì ngày tháng sẽ buồn bã biết bao, linh hồn tôi như chợt mất thiên đường. Một tuần dài như một thế kỷ. Tôi đến nhà Phương Du cho tâm hồn lắng dịu, vừa bước khỏi cửa độ mấy bước thì một chiếc xe nhà đã đỗ sát bên tôi Tôi giật mình quay lại Xe của nhà Hoàn! Còn đang ngạc nhiên thì mẹ của chàng đã mở cửa xe bước ra, bà nắm tay tôi cười nói:

- Lâu quá sao không thấy Y Bình đến chơi Có chuyện gì buồn à?

Tôi cười buồn, không biết phải trả lời ra sao Mẹ của Hoàn không đợi tôi phản ứng đã vồn vã:

- Lên, lên đây, lâu quá mới gặp được Y Bình, đến nhà tôi chơi

- Tôi... tôi...

Tôi do dự nói, định chối từ nhưng không biết nói thế nào Mẹ của chàng lại giục:

- Thằng Hoàn mấy hôm rày bệnh, Y Bình đến thăm cho nó vui đi!

Tôi không biết nói sao hơn là leo lên xe Chàng bệnh? Có phải chăng là vì tôi Trong một phút, tự ái trong người tôi tan mất. Mẹ chàng xiết nhẹ tay tôi nói:

- Y Bình, thằng Hoàn xấu tính xấu nết lắm, có gì không phải con đừng để ý.

Tôi nhìn bà và chợt hiểu mục đích của bà đến tìm tôi hôm nay. Tôi lơ đãng nhìn ra khung kính, và không biết nên nói sao nữa. Đến nhà, mẹ Hoàn đưa tôi đến tận phòng Hoàn. Vừa đưa tay gõ cửa, bên trong đã vọng ra lời cầu khẩn:

- Đừng quấy rầy tôi!

Mẹ Hoàn dịu dàng:

- Hoàn con có bạn đến thăm này!

Cửa mở, Thư Hoàn quần áo xốc xếch lộ mặt. Một phút ngỡ ngàng. Trong lúc chúng tôi chưa lấy lại được bình tĩnh, thì mẹ chàng đã đẩy tôi vào trong và khép cửa lại.

Tôi đứng tựa lưng vào cửa, không biết làm gì hơn là đưa mắt nhìn quanh phòng. Thật bẽ bối! Trên giường chần nệm sách vở nhùi đống. Màn cửa vẫn buông, ánh sáng trong phòng lơ mơ. Hoàn vẫn đứng trước mặt tôi, sự ngỡ ngàng nghịu làm tay chân tôi thừa thãi. Một lúc, Hoàn đẩy ghế ra trước mặt tôi nói:

- Ngồi chơi!

Tôi không biết có nên ngồi không, nhưng vẫn không bỏ qua dịp để cải chính lý do mình đến:

- Đang trên đường thì gặp mẹ anh. Người kéo tôi đến đây chơi, muốn từ chối mà không được.

Tôi không ngờ hôm nay sao mình lại khách sáo được như thế.

- Thế à?

Hoàn có vẻ khó chịu vì thái độ của bà mẹ. Chúng tôi yên lặng. Tôi cảm thấy không khí loãng quá, Hoàn lại lạnh như người xa lạ, nên tôi đứng dậy cáo từ:

- Thôi tôi về.

Nói xong tôi chợt cảm thấy mình bị hạ nhục. Cơn giận lan lên mắt, tôi quay đi, sợ Hoàn trông thấy những giọt nước mắt sắp rớt ra mí. Nhưng tay Hoàn đã giữ lấy tay tôi, chàng kéo tôi đến gần nói:

- Y Bình, ngồi xuống đi.

Giọng nói của chàng làm tôi không thể không ngồi được. Vừa ngồi xuống, tôi không còn kèm hãm mình được nữa, nước mắt trào rạ.

- Anh Hoàn, anh không biết là khi mới đến thành phố này, mẹ và em sống chung với dì Tuyết trong nhà cha. Sau đó, vì dì Tuyết đâm thọc, mẹ lại yếu đuối không cải chính nên mẹ con em bị cha đuổi ra khỏi nhà. Căn nhà nhỏ mà anh đến viếng đây, mỗi tháng tốn năm chục ngàn. Số tiền đó mỗi tháng em đều phải đến cha lấy, mỗi lần lấy, anh biết không, em phải chịu bao nhiêu sự đay nghiến của dì Tuyết, đó là chưa kể trước khi quen anh không bao lâu, em phải chịu một trận đòn nhục nhã vì dám đến xin tiền tết và đóng tiền nhà. Vì vài trăm ngàn đồng bạc mà em phải khổ như vậy. Trong khi dì Tuyết vẫn thản nhiên đứng xem như em đang diễn kịch. Có ai nói giúp cho em một câu hay ngăn cản cha giùm cho em đâu, mà họ còn nói thêm vào để cha giận em thêm nữa.

Tôi vừa khóc vừa nói:

- Lấy không được tiền em trở về nhà ôm mẹ ngồi khóc. Không có tiền mẹ nhịn ăn suốt một ngày, trong khi anh thấy đó, đám con của dì Tuyết lại sống xa hoa, phè phỡn. Em đã thề với lòng mình là nhất định phải báo thù, và nếu có một ngày nào đó nhìn thấy họ bị nạn em sẽ thản nhiên chứ thề quyết không can thiệp.

Tôi ngừng nói, Hoàn ngẩng mặt lên nhìn, đoạn yên lặng bước tới ôm tôi vào lòng:

- Thôi bỏ qua hết em nhé! Từ rày về sau ta sẽ không dính dấp gì đến chuyện họ nữa. Em bỏ qua tính nóng nảy của anh em nhé!

Tôi cười, nước mắt vẫn còn đọng trên mí, úp mặt vào lòng chàng tôi đếm từng nhịp đập con tim đang reo vui. Tình yêu tuyệt vời như vũ trụ.

15. Chương 15: Chương 15

Mùa hè đã đến, tháng bảy Hoàn sẽ ra trường. Một hôm xe nhà chàng ngừng trước cổng nhà tôi Mẹ Hoàn chính thức đến thăm mẹ tôi Trong gian nhà thấp và rẻ tiền, bà vẫn không để lộ một cử chỉ khinh rẻ hay coi thường chúng tôi Ngồi ở cạnh giường mẹ, bà vui vẻ khen ngợi tôi, và mẹ cũng không quên đáp lễ lại bằng cách ca tụng Hoàn. Giữa hai bà mẹ, và hai bà bắt đầu nói chuyện hôn nhân của chúng tôi Đến cuối năm, Thư Hoàn sẽ lên đường xuất ngoại, do đó đám cưới sẽ được cử hành vào mùa thu khoảng tháng chín hay tháng mười Khi mẹ Hoàn cáo từ ra về, mẹ ôm tôi vào lòng nói:

- Y Bình, con sắp được một bà mẹ chồng tốt, con thật có phúc, mẹ chỉ mong như vậy

Tôi tựa đầu vào ngực mẹ, đột nhiên tôi có cảm giác như đang nằm giữa một bầu trời êm ái tràn ngập tình yêu thương. Trước mặt là một bức họa tương lai ngập tràn hạnh phúc.

Mẹ trở nên bận rộn, người ra phố mua vải, đắn đo không biết nên chọn áo cưới kiểu nào cho tôi Sự vui vẻ quá trớn của mẹ khiến tôi cũng ngạc nhiên. Mãi bận rộn với mẹ và Hoàn nên tôi không còn đến “đăng ấy” nữa Một hôm Hoàn nói:

- Anh thấy là chúng ta cũng cần sang bên cha em để trình bày cho người rõ chuyện hôn nhân của chúng mình và việc xuất ngoại của anh, em thấy sao

Tôi thấy điều đó cũng đúng, vả lại tôi cũng cần xin thêm cha tí tiền, vì mẹ lúc gần đây đã đem tất cả số tiền cha tôi đưa đi mua vải may áo cho tôi hết. Tối hôm ấy, một mùa hạ tuyệt vời, chúng tôi thả bộ đến “đăng ấy”. Đến nơi, không khí trong nhà có vẻ nặng nề chùng chình. Tiếng hét của cha vọng ra cả bên ngoài, tôi khẽ liếc sang Hoàn rồi mạnh dạn bước vào phòng khách.

Trên ghế dài, Mộng Bình đang úp mặt vào lòng dì Tuyết khóc thảm thiết, Như Bình ngồi cạnh với dáng dấp sợ sệt, chỉ có thằng Kiệt là đứng bên chiếc máy thu thanh với đôi mắt thích thú nhìn cha, còn Hảo thì vẫn không bao giờ có mặt ở nhà. Khi chúng tôi bước vào thì cũng là lúc cha hùng hổ nói:

- Gia đình này không thể có đứa con như mày được. Chết đi! Tự tử đi! Chết cho sạch sẽ nhà tao chứ!

Như Bình thấy chúng tôi bước vào, nài nỉ ra hiệu muốn tôi đến cản ngăn cha, ánh mắt của con bé ngừng lại một chút trên khuôn mặt Thư Hoàn, một thứ tình tuyệt vọng không tỏ bày được. Tôi liếc nhìn về phía Hoàn, chàng cũng có vẻ ngượng ngập. Nhưng mặc, bây giờ không còn thì giờ để ghen nữa, cần phải hỏi xem chuyện gì đã xảy ra

- Cha!

Cha quay lại, ánh mắt vẫn còn đầy vẻ giận dữ.

- Chúng bây có biết chuyện nhục nhã của con Mộng Bình không? Nó mang bụng chứa về đây mà vẫn không biết tác giả bào thai trong bụng là ai Gia đình này chưa hề bị sỉ nhục như thế, tội của nó đáng chết không chứ?

Nói xong, cha như chưa hả giận, bước tới bên dì Tuyết, kéo mạnh Mộng Bình lôi đi, Mộng Bình hét lên, dì Tuyết vội nài nỉ:

- Chuyện đã lỡ rồi, đánh nó chết đi cũng không giải quyết được gì, bây giờ ông hãy bình tĩnh để giải quyết vấn đề cho rõ ràng.

Cha hét:

- Bà còn nói chữa cho nó nữa à? Chỉ có con cái của đi điếm mới hư thân mất nết như vậy Bà có nên thân gì đầu Tiền bạc tôi phá nát hết, con cái nuôi chẳng nên người thì bà làm gì? Thối! Thối lắm!

Vừa nói, ông vừa vung tay như muốn đập vỡ mặt dì Tuyết. Dì Tuyết né sang một bên. Cha đưa tay nắm chặt vai Mộng Bình lắc mạnh, dì Tuyết quay sang định tiếp cứu thì bị cha tát ột bạt tại Quay sang Mộng Bình ông quát:

- Mày dám hư thân sao không dám chết hả? Lấy dây thắt cổ chết cho rồi đi chứ sống làm gì!

Thư Hoàn thúc nhẹ vào người tôi, nói nhỏ:

- Em ra can cha đi, coi chừng ông ấy đánh chết Mộng Bình bây giờ.

Tôi nhìn Thư Hoàn, nhưng vẫn không nhúc nhích. Trận đòn hôm xưa, dì Tuyết vẫn tự tại tự nhiên ngồi xem, Mộng Bình cũng thế, vậy thì hôm nay tôi nghĩ sao Thư Hoàn chau mày nhìn tội Mộng Bình vẫn bị hành hạ, chịu hết nổi nó hết:

- Được rồi, để con chết! Con chết cho rồi!

Thư Hoàn có vẻ chịu không thấu, xông tới trước nắm lấy tay cha:

- Bác, bác tha cho Mộng Bình đi, dù bác có giết cô ấy vẫn không làm sao xóa được chuyện đã rồi!

Cha buông tay Mộng Bình ra, trừng mắt nhìn Thư Hoàn:

- Cũng cậu! Tại sao cậu lại thích chen vào chuyện nhà tôi như thế?

Hoàn che chở cho Mộng Bình, chàng nhìn thẳng vào mắt cha nói:

- Con cái lỗi lầm thì cha mẹ cũng có trách nhiệm. Tại sao Mộng Bình làm gì, bác không hỏi, không kiểm soát, để bây giờ chuyện xảy ra như thế rồi lại bắt cô ấy phải tự tử. Vậy e rằng bác bất công quá!

Cha chuyển cơn giận sang Hoàn:

- Hừ, bây giờ cậu lại muốn dạy dỗ tôi nữa à?

Hoàn nói:

- Dạ không dám.

Thái độ can đảm của chàng làm tôi khâm phục.

- Cháu hậu sinh làm sao dám làm chuyện phạm thượng như vậy, nhưng cháu chỉ muốn nói lên sự thật là thường ngày bác không kiểm soát việc làm của con cái, thì con cái có lầm lỗi, sự lầm lỗi đó cũng đáng tha thứ. Trách nhiệm của cha mẹ đến tám phần thì con cái chỉ lỗi có hai phần, vì vậy bác mới chính là người chịu trách nhiệm trong vụ này.

Cha đưa đôi tay to lớn lên chụp vào vai Hoàn, hét:

- Con gái tôi, tôi có quyền dạy, cậu không liên can gì thì làm ơn câm miệng, bằng không thì làm ơn ra khỏi nơi này.

Hoàn vẫn bình tĩnh, nhưng cơn giận đã phát sinh trong giọng nói:

- Thưa bác, bác không có quyền đuổi cháu.

Chàng đứng ưỡn ngực ra trước mặt cha, dù thấp hơn một chút, nhưng có vẻ khỏe hơn nhiều. Hai người nghênh nhau như đấu thủ trên võ đài. Đột nhiên, cha buông thông tay xuống, nói:

- Thôi được rồi, kể như cậu đúng đi!

Cha bỏ ra nhà sau, nhìn vẻ thiếu náo của ông tôi biết rằng Hoàn đã làm cho tự ái của người bị tổn thương. Con báo đen về già lại bị cả chuột nhắt hiếp đáp. Bất giác, tôi bỏ theo cha. Cha quay đầu lại nhìn thấy tôi, người đưa bàn tay nhăn nheo lên sờ đầu đứa con cứng cổ.

- Y Bình, thằng Hoàn khá lắm, con và nó sẽ giúp cha mang lại hạnh diện.

Buông tay ra, người nói:

- Thôi, con đến với Mộng Bình đi, cha muốn được yên tĩnh một mình trong lúc này.

Tôi lại trở ra phòng khách. Dì Tuyết và Như Bình đang vây bên Mộng Bình khuyên giải. Mộng Bình đang khóc tả tơi, tôi ngậm ra hiệu bảo Thư Hoàn rút lui. Vừa định đi thì Mộng Bình nhảy tới ôm Hoàn khóc ngất:

- Cảm ơn... anh nhiều... phải hôm ấy anh cứu tôi thì đâu có...

Thư Hoàn chau mày:

- Có phải cái hôm cô say rượu ở vũ trường đó hay không? Vậy thì... Vậy thì... Gã cao lớn kia là thủ phạm chứ gì?

Mộng Bình lắc đầu:

- Không phải chỉ một mình hẳn... Em bị đổ rượu, em không hiểu thằng nào là thủ phạm bào thai này

Tôi thấy khó chịu, những lời của Mộng Bình làm tôi buồn nôn. Hoàn cắn nhẹ môi:

- Chính lũ đó à? Cô cho tôi biết tên tụi nó đi!

Mộng Bình có vẻ sợ hãi:

- Không! Không được, em không dám.

Hoàn thở dài, cùng tôi bước ra cửa. Đứng trên đại lộ, những cơn gió mát thoảng qua làm chúng tôi dễ chịu hơn, mặc dù không khí nặng nề vẫn trùm lấy.

- Hôm ấy, nếu em dừng cản, có lẽ anh đã cứu được Mộng Bình!

Tôi khó chịu:

- Thế bây giờ anh muốn trách em sao? Anh cũng có ý cứu cô ấy hôm đó mà cũng đâu được?

- Bởi vậy, nhưng phải chỉ anh đến báo cảnh sát! Anh buồn là vì mình cứu được mà vẫn không cứu nó, thật tội!

Tôi cười lạnh:

- Báo cảnh sát à? Để ọi người đều hay là con của ông này ông nọ đập lộn với bọn lưu manh trong vũ trường lậu à?

Hoàn nhìn tôi:

- Thế còn hơn là để Mộng Bình bị nhục, Y Bình! Em không buồn khi thấy em của em bị nạn à? Em không hối hận khi biết mình cứu được mà không cứu sao?

Tôi vẫn lạnh lùng:

- Em chỉ buồn giùm ẹ, chỉ biết đau khi nghĩ tới mười mấy năm trời nghèo khổ.

- Y Bình, như thế em ích kỷ quá!

- Vâng, em ích kỷ thật. Em đâu phải như anh, một đại hiệp sĩ suốt ngày xả thân làm việc thiện. Còn em, em khóc ẹ quá nhiều. Em đâu có dư nước mắt để mà khóc cho người khác. Anh đừng mong em sẽ chảy nước mắt cho gia đình dì Tuyết, thù hận đã làm cho tim em chai rồi!

Hoàn nhìn tôi, giọng chàng chìm hẳn xuống:

- Y Bình, tại sao em lại có thù hận như vậy? Thù hận đâu giải quyết được gì đâu? Oan oan tương báo, thù hận kéo dài chỉ đem đến đau khổ thôi!

- Anh Hoàn, anh chưa hề nếm mùi thù hận nên anh mới dám lớn lối như vậy, chứ nếu cha anh là cha em, địa vị anh bây giờ là địa vị em, thì em dám đoan chắc với anh một điều là anh sẽ thù sâu hơn nữa!

Thư Hoàn lắc đầu, chàng có vẻ không đồng ý. Đến nhà chàng không vào, để khi khác. Nhìn dáng chàng xa dần, đột nhiên tôi thấy giữa chúng tôi có một khoảng cách mơ hồ. Tôi không làm sao che giấu con người thật dễ tiện của mình, tôi cũng không thể bỏ qua cơ hội báo thù dì Tuyết. Vào nhà, đem tất cả những sự việc xảy ra bên ấy kể lại ẹ nghe, mẹ ngạc nhiên:

- Mộng Bình à? Nó còn bé quá mà, làm có có thể như thế được?

Tôi cười:

- Mẹ không ngờ à? Có nhiều chuyện còn đáng sợ hơn mà mẹ chưa biết đấy chứ!

Tôi nói, óc tôi liên tưởng tới dánh gậy gậy của gã Ngụy. Đúng là mẹ nào con nấy!

Mẹ nhìn thẳng tôi:

- Con nói gì? Con biết chuyện gì chứ?

Tôi kéo chiếc khăn tắm xuống, đi ra nhà sau nói:

- Dạ không có gì cả mẹ ạ.

Lâu lắm rồi không đến Phương Du Hôm nay, vừa bước đến cửa là tôi ngạc nhiên hết sức, Phương Du đang cầm quyển thánh kinh trên tay. Tôi hỏi:

- Ba hồi kinh Phật, ba hồi kinh Thánh, bộ cô muốn trở thành một nhà nghiên cứu tôn giáo hay sao thế?

- Ủ, mày đoán khá đấy, tao muốn khảo cứu về tôn giáo, vì bất cứ một tôn giáo nào cũng muốn đưa người ta đến con đường toàn thiện, nghiên cứu triết lý này có vẻ hay hơn bất cứ một sự nghiên cứu nào khác.

Tôi hỏi:

- Thế nó có hơn hội họa không?

- Họa cần phải có hứng, có kỹ thuật riêng, trong khi nghiên cứu về tôn giáo không cần phải kệt như thế. Tao nghĩ nếu mày buồn mày cũng nên giải sầu bằng phương pháp này.

- Cảm ơn, nhưng tao không thích, có điều tao thắc mắc là cả hai đứa mình lúc xưa đều thuộc vào loại vô thần, làm sao mày có thể thay đổi nhanh chóng như vậy?

Phương Du ngồi trên bục gỗ, vòng tay ôm lấy gối, mắt suy tư nhìn khung trời bên ngoài:

- Có thể ở trên đời này không có thần thánh ma quỷ, nhưng chắc chắn phải có một sức mạnh siêu hình chi phối đời sống và hoàn cảnh con người. Cỏ cây có thể mọc, đời sống có ưu tư, địa cầu xoay chuyển... Sức mạnh đó kỳ bí mà mắt trần không thể thấy được..

Tôi cắt ngang:

- Thôi đủ rồi, mày thất tình, sự thất tình làm cho đầu óc mày rối rắm nên tôn giáo mới có chỗ chui vào, bỏ qua chuyện đó đi!

Phương Du cười:

- Tao bây giờ lại thích chui vào tôn giáo mới lạ chứ. Chúa Nhật sau tao sẽ chịu phép rửa tội.

Tôi trừng mắt nhìn Phương Du:

- Với mục đích gì?

- Tin đạo cũng phải có mục đích nữa sao?

- Không phải thế, nhưng với mày, tao thấy hình như là có mục đích thì phải. Mày có thật tin đạo không? Mày có thật tin là có chuyện Adam, Eva ăn trái cấm bị đầy xuống trần không? Mày tin cả chuyện hoang đường về tạo thiên lập địa à?...

- Mỗi người có một hướng nhìn riêng, không ai có quyền can thiệp vào đời tư người khác, nên tao miễn tranh luận với mày!

Tôi ngồi xuống cạnh bạn:

- Được rồi, thế mày có tin là khi vào đạo xong, tâm hồn sẽ được bình thản không?

- Tao tin.

- Thế thì mày cứ theo đi, làm thế nào mà tâm hồn bình thản là tốt rồi.

Phương Du đặt tay lên tay tôi, hỏi:

- Còn mày?

- Tao không bình thản thật, nhưng tao không muốn trốn lánh nỗi buồn bằng cách chui đầu vào tôn giáo

Phương Du gật đầu:

- Tao hiểu tính mày, không bao giờ mày có thể yêu kẻ thù mày được.

Phương Du yên lặng nhìn tôi rồi đột nhiên nói:

- Lạ thật sao bỗng nhiên tao lại linh cảm như mày sắp gặp phải điều bất hạnh.

Tôi cười:

- Phương Du, tao có thể tin mày việc trở thành người công giáo, nhưng không thể tin mày có thể trở thành nhà tiên tri được.

Phương Du cười. Hôm ấy, tôi ở lại nhà nó dùng cơm tối, chuyện trò thêm một chút, Du mới tiễn tôi về. Khi đi ngang qua cầu lớn, tôi hy vọng sẽ gặp lại lão Ngụy hoặc xe của gã. Nhưng sự may mắn không đến hai lần. Về đến nhà, mẹ ra mở cổng, nói:

- Vào ngay đi, Hoàn đang đợi con trong phòng kìa!

Tôi vui vẻ:

- Anh ấy đến bao lâu rồi mẹ?

- Có lẽ hơn nửa giờ rồi

Tôi bước lên thêm, đi thẳng vào phòng, nói với chàng:

- Anh, mình đi xem hát nhé?

Nhưng tôi chết đứng, Thư Hoàn đang ngồi trên ghế, quyển nhật ký của tôi đang nằm trên đùi chàng. Mất chàng nhìn tôi với cái nhìn thù hằn, giận dữ, thái độ lạ lùng đó khiến tôi không biết phải phản ứng ra sao. Có điều tôi biết chắc chắn nguồn gốc cơn giận của chàng nằm trên các trang nhật ký này. Chàng đã đọc gì? Tại sao chàng nhìn tôi như nhìn con rắn độc như thế? Không khí thật nặng nề khó thở. Rồi đột nhiên Hoàn ném quyển nhật ký về phía tôi. Quyển sách rơi xuống đất, tôi cúi xuống nhặt lên, trang giấy Hoàn vừa đọc đập mạnh vào mắt tôi:

"Tôi phải cướp Hoàn trên tay Như Bình, không phải vì yêu nhưng là để trả thù. Tôi sẽ cố gắng giữ cho lòng mình được bình thản, không rơi vào lưới tình. Trả thù! Vấn đề quan trọng nhất mà tôi cần phải hành động gấp. "

Nhìn đoạn nhật ký trên, đầu óc tôi rối loạn. Những giọt mồ hôi xuất ra ướt hết trán. Tôi hiểu bản tính cao ngạo của chàng cũng như hiểu chính mình. Và tôi biết rằng tất cả những xây dựng của tôi với Hoàn đã tan tành khói mây. Tựa lưng vào cửa tôi không biết phải biện hộ hay đính chính thế nào. Tôi chỉ là một con sâu yếu đuối!

16. Chương 16: Chương 16

Thư Hoàn đứng dậy, chậm rãi bước tới, tay chàng nâng cằm tôi lên, chàng nghiêng răng:

- Khuôn mặt quá đẹp mà trái tim lại quá tàn nhẫn! Không ngờ tôi thế này mà cũng bị sắc đẹp làm mờ mắt!

Giọng nói chàng như từng nhát dao nhọn ấn vào tim. Nếu tôi không yêu chàng, làm gì tôi lại khổ sở thế này. Quả tim tôi tan nát, nước mắt tràn ra mi, làm mờ mọi hình ảnh trước mắt. Tay chàng càng lúc càng xiết mạnh hơn, cơ hồ cầm dưới của tôi muốn bể ra, nhưng tôi vẫn bất động.

- Để báo thù một người con gái vô tội, cô đã đem tôi ra làm vật thí thân, giỡn với tình yêu thành thật của tôi. Tại sao tôi không sáng mắt ra sớm hơn? Để mãi đến lúc đi vũ trường mới thấy rõ thủ đoạn thâm độc của cô.

Những lời sỉ vả của chàng đã làm tôi không đủ can đảm để biện minh. Nước mắt cứ tuôn tràn ra má. Hoàn vẫn cười khinh bỉ:

- Thôi đừng đổ những giọt nước mắt cá sấu của cô ra nữa, tôi không thể bị lường gạt mãi đâu cô Bình. Nhưng tôi cũng cho cô biết, việc báo thù của cô sẽ được trả một giá đắt, oan oan tương báo mà!

Nói xong như chưa hả giận, chàng còn tát tôi hai cái tóe lửa. Lão đảo tựa vào vách, tôi không biết làm gì hơn là khóc. Có lẽ phản ứng tiêu cực của tôi làm chàng mềm lòng. Trong bóng tối âm u, tôi cảm giác như có bàn tay của ai sờ lên mặt, tôi mở mắt ra Hoàn đang đứng trước mặt tôi nước mắt chan hòa. Tôi mím môi, cố gắng cất tiếng nói:

- Anh Hoàn, nếu anh chịu khó xem hết quyển nhật ký, anh sẽ thấy rằng...

Nhưng Hoàn đột nhiên hét to:

- Không! Không! Tôi không cần xem cũng đã thấy bộ mặt thật của cô, lòng dạ lang thú của cô. Không cần! Cô hiểu chưa!

Hoàn xô tôi ra rồi bước đi. Tôi nghe tiếng mẹ gọi tên chàng, rồi nghe tiếng cửa đóng sầm lại. Bước chân chàng đã khiến khoảng cách giữa hai chúng tôi xa thêm. Tôi ngồi bệt xuống đất, vòng tay ngang gối, úp mặt xuống váy... Khoảng trống hư vô bàng bạc.

Mẹ bước vào, hỏi:

- Làm gì thế? Lại cãi nhau nữa à? Làm gì cứ như trẻ con vậy?

Tôi ngẩng đầu lên:

- Lần này thì hết rồi, mẹ đem hết đồ cưới ra đốt hết đi, con không cần đến nó nữa.

Mẹ hoảng hốt cúi xuống vỗ nhẹ lên vai tôi:

- Sao vậy? Đừng trẻ con như vậy con ạ, mẹ nghĩ rằng chỉ hai hôm nữa là chúng con lại làm lành nhau ngay.

Tôi buồn bã lắc đầu:

- Không có chuyện đó đâu mẹ, giữa con và Hoàn đã hết rồi. Từ rày xin mẹ đừng nhắc tới tên hắn nữa.

Đừng nhắc tới, nhưng tên chàng sao cứ lảng vảng trong tim tôi. Suốt một tuần dài giam mình trong nhà, tôi đã đốt quyển nhật ký nhưng không làm sao xóa nhòa được ký ức đã hằn sâu trong tâm hồn, trong đầu óc tôi. Buổi tối ngồi bên cửa sổ lòng tôi gọi từng chap tên chàng. Nếu theo lời Phương Du nói, quả đất này còn có thánh thần hiện diện thì lòng thành này ắt sẽ động đến lòng chàng khiến chàng đến và sẽ đến. Mỗi lần có tiếng gõ cửa, ảo giác có tiếng gọi êm đềm bên ngoài. Nhiều lúc thật khuya, tôi choàng dậy chạy nhanh ra mở cổng. Biết đâu chàng chẳng tựa lưng bên cột đèn chờ đợi. Nhưng mơ ước nhiều chỉ mang lại thất vọng sâu cay, chàng đã không đến, không lá thư trách phiền. Tim tôi đau như những chiều phủ khói mù sương.

Những đêm dài không ngủ tay gối đầu, nhìn ánh trăng ngoài trời lòng man mác với những trách cứ, tủi thân. Có lẽ Hoàn đau khổ lắm khi đọc những dòng chữ trong nhật ký. Lòng tự cao của chàng làm sao không bị tổn thương, nhưng tại sao chàng không nhẫn nại đọc tiếp đoạn dưới để hiểu rõ những đột biến tình cảm của tôi. Chắc chắn có điều là dù cho Hoàn có xem hết đi nữa, tự ái của chàng vẫn bị xúc phạm, và tình yêu ban đầu vẫn vỡ như thường. Nhiều đêm tôi băng khuâng tự hỏi, nếu tôi là chàng tôi sẽ xử sự thế nào. Tôi có tha thứ cho người đã sử dụng mình làm con cờ cho ván bài thù nghịch không? Câu trả lời của chính tôi vẫn là: Không! Vì vậy mỗi khi nghĩ đến những câu nói cuối cùng của chàng:

- Cô đã sỉ nhục tôi, nhục này rồi tôi sẽ trả!

- Y Bình! Tôi thù em.

Tôi biết, rằng không còn hy vọng gì để cứu vãn mối tình đã mất! Khoảng cách giữa tình yêu và thù hận chỉ cách nhau trong một gang tấc, chỉ một bước chân lạc là có thể rơi vào lãnh vực khác rồi. Nhưng tôi yêu chàng, tôi vẫn yêu chàng say đắm, chỉ cần nhắm mắt lại là bóng chàng, nụ cười với nét mặt suy tư lại hiện ra rành rành trong đầu tôi. Nỗi đau khổ lan truyền từ quả tim rạn ra tứ chi, tôi bàng hoàng, sợ hãi, mệt mỏi và chán đời. Tôi muốn hét lên, khóc lên cho đến lúc không thành tiếng mới hả dạ.

Ăn không được, ngủ không được, không làm được việc gì cả. Mẹ lo lắng cho tôi, người cố gắng hết sức để cho tôi vui ăn ngon miệng, nhưng hoài công. Một hôm mẹ đi phố, lúc về người có vẻ buồn. Tôi vẫn không hỏi vì đối với tôi bây giờ cho dù mặt trời sắp vỡ tung tôi cũng không màng đêm. Tối hôm ấy, người không giữ được nữa, mới thông thả bảo tôi:

- Y Bình, con và Thư Hoàn đã có chuyện gì xảy ra Tại sao sắp cưới nhau rồi mà lại làm cho lúng cứng chứ?

Vết thương trong tim bị khơi lại, tôi bực tức:

- Mẹ để mặc con.

Thà là để tôi im lặng chịu đựng, sự nhắc nhở khiến tôi đau xót thêm mà thôi Mẹ yên lặng một chút, nói:

- Mẹ làm sao bỏ mặc con cho được khi mẹ chỉ có mình con? Thấy con khổ sở mẹ chịu không được...

Tôi vẫn bực:

- Con không khổ gì hết! Mẹ cứ để mặc con, đừng chen vào chuyện chúng con nữa!

Mẹ lấy tấm gương trên đầu giường đưa ra trước mặt tôi:

- Con thử nhìn nhan sắc con xem nó thế nào

Một khuôn mặt tiêu tụy xanh xao, đôi mắt thất thần, mái tóc rối bù. Tôi đâu còn là Y Bình ngày nào nữa Nước mắt tôi trào ra, chiếc gương trước mặt mờ dần...

Bàn tay mẹ đặt trên vai tôi:

- Y Bình, sáng nay mẹ vừa mới đến nhà Hoàn.

Tôi giật mình ngẩng mặt nhìn lên:

- Sao Tại sao mẹ đến đó? Mẹ định xin xỏ tình yêu cho con à?

- Y Bình, bản tính cao ngạo của con đã phải chịu thiệt như vậy Chỉ thiệt bản thân thôi chứ có lợi lộc gì đâu Có điều tiếc là mẹ đến đây không gặp Hoàn.

Cơn giận tràn lên cổ:

- Hoàn không thèm tiếp mẹ à? Thế mẹ đến đây làm gì cho nhục?

- Mẹ thà chịu nhục, nếu sự nhục đó có thể cứu vãn được tình yêu của con, nhưng tiếc là Hoàn không rạ Mẹ hẳn nói suốt tuần này hẳn không chịu tiếp ai cả. Ban ngày thì nằm vùi trong phòng, tối thì mò đi uống rượu đến gần sáng mới về. Mẹ của Hoàn cũng lo quỳnh lên như mẹ. Y Bình! Tội con đã cãi nhau vì chuyện gì? Con cũng nên dẹp bớt tự ái đến thăm nó xem sao

- Không! Không thể được, con không thể quỳ lụy Hoàn được! Thôi dẹp chuyện đó sang bên đi, mẹ đừng nhắc đến nữa, mọi chuyện kể đã qua rồi Nếu mẹ thương con, xin mẹ đừng nhắc tên Hoàn nữa, thà chết chứ không thể cúi đầu trước mặt hắn được, làm thế chỉ tổ hằn lòng thêm.

Mẹ vẫn ôn tồn:

- Y Bình con! Nhiều khi vì một ngộ nhận nào nhỏ mà ta đánh mất hạnh phúc trọn đời Theo ý mẹ nếu chỉ vì một sự ngộ nhận mà cứ để tự ái lấn lướt thì con rõ ngu thật!

- Mặc con, thà là chịu ngu chứ không thể làm ăn mày

Tôi bỏ vào phòng riêng, khoanh tròn trong chăn.

Mấy ngày suy nghĩ, tôi thấy lời mẹ cũng có lý. Vả lại sự mong mỏi, nhớ nhung đã đè bẹp sự cao ngạo của tôi Thế là không suy nghĩ đắn đo gì nữa, tôi viết cho Hoàn một bức thư:

Anh.

Anh có nhớ đã có lần em kể cho anh nghe mối thù của em với đảng kia không? Chính mối thù đó khiến em có ý muốn lợi dụng anh làm một yếu tố để trả thù, nhưng đó chỉ là lúc ban đầu mà thôi

Anh Hoàn, nếu anh chịu khó suy nghĩ một chút anh sẽ thấy rằng tình cảm em dành cho anh ra sao Đó là một màn kịch hay lòng thành của em? Nếu không yêu em làm gì em dám nghĩ đến sự ràng buộc chung thân, làm gì em có thể bị ray rứt sâu khổ khi tưởng nhớ? Mười ngày không thấy anh, mười ngày dài đau khổ, em nghĩ chắc anh cũng khổ như em. Em không biết nói gì nữa em xin ngừng bút nơi đây Có điều em muốn nói cho rõ thêm là bao giờ em cũng yêu anh! Yêu điên cuồng! Tin hay không là quyền của anh!

Chúc anh vui,

Y Bình

Thư gửi đi rồi tôi lại phập phồng lo sợ. Hoàn sẽ hiểu lầm là tôi đang quy lụy để van xin tình yêu Nhưng cảm giác đó cũng không tồn tại bao lâu Tôi hy vọng bức thư sẽ mang chàng trở về, tôi tin rằng Hoàn vẫn còn yêu tôi Chỉ cần chàng trở lại là tôi sẽ dứt bỏ tất cả lòng tự ái vớ vẩn của mình. Tôi yêu chàng và mong mỗi...

Nhưng tôi đã lầm, bức thư như hòn đá rơi vào lòng đại dương. Chàng đã không đến.

Tôi đợi chờ chàng đến... một ngày... hai ngày... ba ngày... Tôi tuyệt vọng! Chàng đã không đến, chàng đã không nghĩ đến tôi, bức thư van lơn gọi mời mà chàng vẫn mù tịt! Đột nhiên tôi thấy giận tôi quá, tại sao lại viết thư chi vậy khi người ta khinh rẻ mình! Hết giận tôi, tôi giận chàng, con người gì mà chai như gỗ đá. Người ta đã hạ mình thế vẫn không xúc động à? Nhưng càng giận bao nhiêu tôi lại càng yêu chàng bấy nhiêu Giận hờn, nhớ nhung cứ làm cho đầu óc tôi xoay tròn. Trong lúc giận, tôi nguyên rửa, tôi sỉ vả chàng đủ điều Nhưng khi bình tâm, tôi lại van nài cầu khẩn trời phật mang chàng trở lại với tôi

o O o

Hảo ghê nhà tôi hai lần nói là cha bảo tôi đến chơi Gần nửa tháng không đến, bây giờ nhà cửa trông có vẻ khác lạ nhiều Phòng khách vắng ngắt, cả gian nhà như một nắm mồ vĩ đại Gặp cha, tôi mới biết là Mộng Bình vì uống liều thuốc phá thai nên suýt toi mạng, bây giờ đang nằm điều trị ở một bệnh viện tự Dì Tuyết và thằng Kiệt đều ở đó để chăm sóc nó. Nghe tin đó tôi chỉ hơi xúc động. Cha đứng ngắm tôi, mắt người thật nhạy

- Y Bình, con bệnh à?

Tôi biết rằng khuôn mặt xanh xao của tôi thể nào qua được mắt người, nên đáp:

- Vâng, con bệnh đã mấy hôm.

Mất cha vẫn không rời tôi:

- Giữa con và Hoàn đang có chuyện trục trặc phải không?

Tôi ngẩng đầu lên. Sao cha biết nhỉ

- Dạ đâu có gì đâu

- Có phải hai đứa con giận nhau phải không?

Tôi dạ nhỏ trong miệng. Cha đã biết rồi thì giấu giếm làm gì?

Tôi nói:

- Dạ không có gì cả, con thấy hai đứa không hợp nhau được nên xa nhau, vậy thôi

Cha chau mày:

- Y Bình, con đừng ngu, thằng Hoàn khá lắm đấy!

- Hắn khá thì mặc hắn có liên hệ gì tới con đâu Tụi con dứt khoát nhau rồi, nghe đến tên hắn con không cảm nổi nữa, cha để mặc con!

Cha có vẻ giận:

- Hừ! Tao thương mày mới bảo thế. Nếu thật sự thằng Hoàn sở Khanh thì cha sẽ cho nó một bài học ngay!

Tôi đỏ mặt:

- Cha! Con đã bảo để mặc chuyện con cho con lo mà. Chúng con xa nhau là vì con bỏ hần, con không yêu hần nữa, cha can thiệp vào làm gì?

Cha nheo mắt cầm đọc tẩu chỉ vào mặt tôi:

- Con bỏ nó à? Vậy thì con ngu, con khùng lắm! Con không có mắt nhìn người!

Bỗng nhiên tôi bực mình:

- Mặc con! Cha xem hần là vàng ngọc, nhưng với con, con thấy hần không đáng một xu

Quay lưng lại tôi định bỏ về, cha gọi giật lại Tôi đứng lại, cha hỏi:

- Con cần tiền xài không?

Vâng, tôi đang cần tiền đây! Tôi gật đầu, cha mở tủ lấy ra một xấp bạc:

- Con đem tiền này về mua cái gì bỏ bỏ ăn cho khỏe May thêm hai bộ áo mới mặc, con gái mà lòi thoi thế này xem chẳng đặng tí nào cả.

Tôi lấy tiền yên lặng đi ra cửa Khi ra khỏi cổng, tôi mới sực nhớ tới Như Bình. Đứng ra nên vào phòng nó ngồi chơi một tí. Lỡ rồi, thôi mặc.

Về đến nhà, những câu nói của cha làm tôi buồn thêm. Hà Thư Hoàn người tôi yêu bây giờ đã xa tôi không hẹn ngày về. Anh Hoàn! Tôi yêu anh, nhưng cũng thù anh!

Tối hôm ấy, mở tập nhật ký ra (quyển mới mua, quyển cũ tôi đã đốt ra tro) tôi viết vào những sự quyết tâm cho cuộc đời mới:

"Tất cả những gì của quá khứ phải cho nó vào quá khứ. Y Bình, bao giờ cũng là đứa con gái cương quyết và thẳng thắn, không một quyền lực nào có thể lay chuyển tìm ra được. Vì vậy, kể từ giờ phút này, ta sẽ không khóc và không đau khổ nữa".

Bắt đầu từ hôm nay, Thư Hoàn là quá khứ sẽ phai tàn trong tim ta, cứ kể như là một giấc mộng đêm xuân đã trôi qua rồi thì tiếc nuối làm chi nữa

Cái gì đã mất thì không còn trở lại Trước khi biết Hoàn ta đã sống thì bây giờ có mất Hoàn đi, không lẽ ta lại chết hay sao

Bàn tay tôi run rẩy, tôi không thể viết tiếp được nữa Mắt tôi nhòa với những giọt lệ quanh mị Buông viết xuống, tôi gục đầu lên bàn, gào lớn:

- Anh Hoàn! Anh Hoàn!

17. Chương 17: Chương 17

"Người bỏ tôi rồi, ngày qua đã qua không còn đến. Tim tôi buồn, ngày mai rồi cũng chỉ buồn mà thôi Trời đổ mưa.."

Khoác áo tôi, dọc theo con lộ cũ tôi chậm rãi bước tới "đằng kia". Bước chân nặng nề với trái tim tan nát kéo dài lê thê trên mặt đường nhựa Dưới ngọn đèn đường, chiếc bóng tôi cô độc như một linh hồn bơ vơ Mưa mùa hè, không to không nhỏ, lúc ào kéo tới, lúc tạnh ngay Không cần đội nón, để mặc cho những giọt nước mưa thấm ướt mái tóc, cảm giác lạnh lạnh làm tôi dễ chịu hơn.

Đến nhà cha, men theo đường sỏi giữa vườn hoa bước đến phòng khách, qua lớp cửa kính dày, tôi có thể nhìn thấy số người đông đảo bên trong. Đèn được mở sáng, so với cái tối om om lạnh lẽo mọi khi quả là một điều lạ. Phải chăng Mộng Bình đã lành bệnh? Không thể có chuyện như thế được. Thế thì tại sao phòng khách hôm nay lại bật đèn sáng choang thế này Tôi vừa đi vừa nghĩ ngợi Có mùi hoa hồng thoảng qua... Đột nhiên, tôi đứng lại Khung cảnh hôm nay sao giống như ngày tôi gặp Hoàn thế? Vẫn đèn mờ sáng, vẫn

đông đủ người trong gia đình, vẫn tiếng cười nói... Có một điều khác biệt là hôm trước mùa đông, hôm nay mùa hạ, một lần bước chân vào tình yêu, một lần tan vỡ. Chỉ hơn nửa năm mà sự thay đổi quá lớn lao!

Đẩy cửa kính bước vào, đầu óc tôi vẫn còn mông lung với bao ý nghĩ. Nhưng khi vừa vào tới trong, khung cảnh trước mắt đập mạnh vào đầu khiến tôi muốn ngất ngay. Choáng váng tựa tay lên thành ghế để khỏi ngã, tôi cố tự trấn tĩnh. Thật hay là mộng đấy?

Thật chứ chẳng phải chiêm bao! Thư Hoàn và Như Bình cùng ngồi trên một ghế, tay trong tay, vai tựa vai, họ đang cười vui vẻ. Nụ cười của Như Bình ngập đầy hạnh phúc và tin tưởng, nụ cười người con gái đang ngụp lặn trong bể tình. Còn Thư Hoàn? Cố gắng kềm chế nhịp đập của con tim đau đớn, tôi hướng mắt về phía chàng. Khi bốn mắt nhìn nhau, nụ cười trên môi chàng chợt tắt... Nhưng chỉ một phút thôi, nụ cười đó lại trở về cao ngạo và mỉa mai hơn. Hoàn ôm nhiều, nhưng có vẻ tươi hơn. Bàn tay đang nắm tay Như Bình đưa cao về phía tôi, vậy gọi:

- Y Bình! Cô khỏe chứ? Lâu quá không gặp!

Giọng chàng thật xa lạ, thật bình thản. Tôi cảm thấy cơ hồ tay chân tôi tan rã. Cố gắng ngồi xuống ghế để khỏi ngã, tôi giả vờ đưa mắt nhìn quanh, mới thấy là trong phòng đông đủ tất cả nhân vật: Di Tuyết, Kiệt, Hảo, chỉ còn thiếu cha và Mộng Bình thôi. Họ đang đưa mắt thích thú nhìn tôi. Tôi phải cố bình tĩnh, không để cho họ thấy mình đau khổ, nhất là Di Tuyết và Thư Hoàn. Tôi tảng lờ như không mấy may xúc động. Cố gắng mỉm cười nhưng cười cũng không xong. Tay chân lạnh ngắt, cổ khan và tim tôi như bị rục cháy. Tôi nghe thấy mình trả lời Hoàn:

- Vâng! Vâng, lâu quá không gặp anh!

Hảo reu rức tôi:

- Y Bình, cô biết tin Thư Hoàn và Như Bình sắp đính hôn rồi không? Họ cũng xứng đôi lắm, ông trời rõ cũng khéo sắp đặt.

Lời nói của Hảo như một tiếng nổ lớn trong đầu. Tựa người vào ghế, tôi nhìn về phía Hoàn và Như Bình. Như Bình đang đỏ mặt lúm lét nhìn tôi, còn Hoàn vẫn giữ chặt tay Bình với nụ cười thỏa mãn trên môi. Thấy ánh mắt tôi hẩn bảo:

- Anh Hảo đã cho cô biết tin mừng của tôi và Như Bình sao cô không chúc gì cho tôi à?

Tôi muốn nói lắm, nhưng lưỡi cứ đờ rạ. Những câu nói sau cùng của Hoàn vẫn còn in rõ:

- Tôi không phải dễ, không phải ai muốn sỉ nhục tôi là được, tôi sẽ báo thù, cô chống mắt lên mà xem!

Vâng! Đây chính là một cuộc báo thù. Tàn nhẫn lắm! Tôi bậm môi lại, định nói một vài câu để chứng tỏ cho Hoàn biết là tôi không xúc động, tôi xem thường hết. Nhưng tôi không thể nói được, mấy lần cố gắng, nhưng lưỡi cứ cứng rạ. Di Tuyết có vẻ thích thú lắm, di quay sang tôi giả vờ:

- Y Bình! Cô làm gì mà mặt mày phờ phạc thế? Bệnh à?

Tôi cảm thấy như trái tim mình sắp nổ tung rạ. Cố gắng, cố gắng nén chúng xuống, tôi lấy giọng bình tĩnh đáp:

- Dạ... dạ không có gì cả, tôi khỏe lắm chứ!

Di Tuyết nhướn mày, nụ cười giễu cợt:

- Thế thì tốt lắm! Y Bình, cô biết không, có một lúc tôi tưởng cô với Thư Hoàn đã... Không ngờ việc gì trời đã định thì con người làm sao cãi lại được, phải không?

Tôi cắn môi yên lặng. Được rồi, đây là lúc mọi người thừa thắng xông lên đánh quỵ tôi. Nhìn khắp gian phòng, tất cả mọi người ở đây đều là kẻ thù. Tôi đã bị họ vây chặt không một ai tiếp cứu. Trận đánh hôm nay họ đã chiến thắng vẻ vang, và tôi là kẻ chiến bại.

Hảo tiếp tục nụ cười reu rức:

- Y Bình, còn một việc mà tụi này định nhờ cô, có lẽ khoảng tháng mười Như Bình sẽ làm lễ cưới, ở đây chúng tôi ai cũng thấy chỉ có cô là đóng vai phù dâu hợp nhất. Sao cô có nhận lời không?

Tôi đáp:

- Được!

Những mạch máu trong người tôi căng thẳng, tôi biết rằng mình phải rời khỏi này càng sớm càng tốt, tôi đứng dậy

- Tôi rất thích vai trò đó, tôi nhận và chúc trước cho hai người hạnh phúc đến bạc đầu!

Quay sang dì Tuyết tôi hỏi:

- Cha tôi đâu dì?

- ông ấy đi vắng rồi!

- Cho cha biết là có tôi đến đây nhé!

Nói xong tôi bước ra khỏi phòng khách. Ra đến vườn hoa có tiếng Như Bình đuổi theo, gọi:

- Y Bình, đợi tôi một chút.

Tôi đứng lại Trong cơn mưa, Như Bình nắm lấy tay tôi, giọng nói của nàng đầy hối tiếc:

- Y Bình! Y Bình đừng giận tôi! Tôi biết Y Bình vẫn còn yêu Hoàn nhiều lắm, phải không?

Tôi chịu hết nổi nữa rồi, như ngọn lửa hỏa sơn sắp phun lửa, tôi đẩy Như Bình ra, nói:

- Đừng nói bậy, tôi không có gì với hân cả.

Nhưng Như Bình vẫn không rời tôi, giọng nó thành khẩn:

- Y Bình! Tôi biết Y Bình khó chịu lắm, tôi đã từng có cảm giác đó nên hiểu rất rõ. Có điều tôi muốn cho Y Bình biết là thật tình tôi không có ý chiếm đoạt người yêu của Y Bình, chỉ tại anh ấy thiết tha với tôi quá thành ra tôi không biết làm sao hơn. Y Bình, lúc trước tôi đã không trách Y Bình thì bây giờ Y Bình cũng đừng trách tôi nhé? Được không? Chúng ta vẫn là chị em như ngày nào, Y Bình chịu không?

Tim tôi đầy lửa, đầu tôi muốn vỡ ra, tôi hét:

- Tôi coi thường mấy người lắm, tôi không buồn đâu, đừng có ngờ ngẩn như vậy!

Nói xong, tôi bỏ chạy nhanh ra cổng. Ra đến bên ngoài, tựa đầu vào bức tường, tôi hổn hển thở. Cơn buồn rồi cũng tan đi Tôi nhớ lại ngày tôi bị một trận đòn nên thân và chính đêm đó tôi cũng đã tựa vào tường này thề nguyện phải trả thù. Ngược mặt lên, mưa tuôn đổ xuống tưới lên mặt tôi như hàng ngàn mũi kim xoáy óc. Đầu tôi nhức như búa bổ. Con đường lẩn quẩn thật dài rồi cũng đưa trở lại khởi điểm. Hà Thư Hoàn! Tôi lắc đầu nói trong tuyệt vọng:

- Anh Hoàn, tôi thù anh!

Ven theo con lộ, tôi chệnh choạng bước. Mưa càng lúc càng to, gió càng lúc càng lớn, tôi vẫn để đầu trần, tóc tai áo quần đều bị thấm ướt. Mặc! Tôi hiện cần một nơi ngồi nghỉ, cần tìm một nơi để la hét, khóc than cho đã đời

Đến một ngã tư, đứng ra tôi phải quẹo trái, nhưng tôi cứ đi thẳng đến trạm xe buýt, vừa đến nơi, một chiếc xe trở tới không người, tôi nhảy lên vẫn không biết mình định đi đâu Xe chuyển bánh. Nhìn những giò nước chảy nhanh ngoài khung kính, đầu óc tôi đột nhiên như đông lại Xe chạy mãi tới trước, hết trạm này đến trạm khác, cứ thế không biết đã bao lâu, mãi đến khi cô bán vé lên tiếng:

- Thưa cô đến trạm cuối cùng rồi ạ!

Tôi choàng tỉnh. Đến rồi à? Đến thì đến chứ có chi, nhưng tôi cũng phải xuống xe chứ? Đứng trên lề nhìn khung cảnh chung quanh. Đi về phía trước, bước chân lên cái cầu gì đó tôi cũng không biết nữa Tựa người vào lan can tôi cứ để mặc gió mưa vùi dập. Đêm đã bắt đầu vây quanh, mặt hồ trắng đục. Bước qua cầu, thơ thẩn dọc theo bờ sông tôi đi dần xuống bãi cát. Bốn bề yên tĩnh, chỉ có gió mưa bầu bạn. Thế giới về đêm ngập đầy bí mật. Lạnh giá, tôi run lập cập, thế mà đầu tôi vẫn nóng như lửa đốt.

Tôi đi lần đến xuống chân cầu, nghe tiếng nước rì rào Trong đêm tối ánh sáng vẫn lấp lánh trên mặt nước. Tôi tìm một tảng đá to ngồi xuống chống tay lên cằm, nhìn con nước chảy dưới chân.

Nước vẫn chảy, tôi vẫn hiện diện, có điều bên cạnh tôi không có Hoàn. Chàng đã thuộc về một người con gái khác, thuộc về con gái của kẻ thù tội Cấn môi, tôi nhắm mắt lại Anh Hoàn, anh tàn nhẫn lắm, sự trả thù của anh thật hữu hiệu Hà Thư Hoàn! Người mà mẹ đã hạ mình đến tìm, tôi đã xuống nước viết thư giải bày mà trái tim vẫn cứng rắn như đá.

Nhưng, tội cho tôi, tôi yêu chàng quá! Bây giờ ngồi giữa bóng đêm một mình, tôi uống lấy từng giọt khổ đau do chàng đem lại Càng yêu tôi càng hận. Hà Thư Hoàn! Cái tên như mũi dao nhọn đâm sâu vào tim tội Nước cũng đen như mực, đó là tất cả những dòng máu cuối cùng của quả tim tan nát.

Tôi không muốn nghĩ gì nữa, đầu óc nhức nhối làm mắt tôi không mở ra được. Tôi nghe có tiếng bước chân trên cát. Quay đầu lại tôi cố nheo mắt ra nhìn có một bóng đen, một người đàn ông. Hắn tiến đến gần, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhỏ. Tìm một tảng đá gần đấy ngồi xuống, tôi định cười nhưng cười không nổi Thì ra không phải chỉ có mình tôi, mà còn có một gã đàn ông khác cũng đau khổ vì tình! Đại thật! Tôi nhìn hắn và nghĩ nếu hắn cần, tôi sẵn sàng theo hắn đến bất cứ nơi nào hắn muốn. Tôi không còn thiết tha với cái gì nữa hết. Hắn ngồi bất động, hắn cũng bắt chước tôi nhìn xuống nước, hình như hắn không thèm ngó ngang gì đến tội Thì thì mặc hắn! Tôi quay đầu lại, đưa tay xoa xoa trán. Làm sao cho hết nhức đầu Nước hồ chuyển động trước mặt, tôi cảm thấy như tất cả con nước đều đứng thẳng lên rồi ụp vào người tôi, đầu óc quay cuồng tôi nhớ đến bản nhạc ngày nào của Hoàn. Không những tôi chỉ nhớ thôi, mà tôi còn hát:

Sợ rằng xuân chóng tàn,

mưa gió bão bùng hoa sẽ tan.

Bây giờ xuân đã qua và

cuộc đời tôi chắc chẳng còn mùa xuân nữa

Lời nào cho nhau, ngày nào cho nhau

Bây giờ chỉ còn chứng tích. Tôi hát nhỏ, hát thật nhỏ, tiếng hát tôi rời rạc. Rồi tôi khóc. úp mặt vào hai tay, tôi muốn được khóc một trận cho hả hê

Có tiếng chân người bước tới, ngẩng đầu lên thì thấy gã đàn ông đó. Đêm tối không để tôi trông rõ gương mặt hắn, chỉ biết rằng cổ áo mưa cao thật cao, dáng dấp trông quen thuộc. Tôi cố gắng moi trí nhớ, nhưng cơn nhức đầu đã làm cho tri giác tôi ù lì đi Miễn là người chứ không phải là quỷ là được rồi Tôi cười buồn, gã đàn ông cúi xuống. Đầu óc tôi sao choáng váng lạ thường. Tôi biết mình đã bệnh rồi Nếu cứ ngồi thêm một lúc tôi dám ngã lăm chứ chẳng không. Hình như gã đàn ông cúi xuống nắm lấy tay tôi, bàn tay hắn thật ấm trong khi tay tôi thật lạnh, lạnh như một cục nước đá. Hắn không phải là quỷ, nếu là quỷ làm gì có hơi nóng như vậy Hắn nói cái gì mà tôi nghe không rõ gì cả, rồi hắn kéo tôi đứng lên đưa tôi đi Tôi chỉ biết nghe theo Bây giờ hắn có đưa tôi xuống địa ngục, có lẽ tôi cũng chịu!

Lên đến trên cầu, tôi mất thăng bằng muốn ngã chúi xuống. Gã đàn ông cố gắng vòng tay ngang người tôi giữ lại, rồi dìu tôi bước đi Qua cầu, gió thổi mạnh. Tôi rùng mình hơi tỉnh lại một chút, tôi cố vùng vẫy vì tôi muốn đứng yên một mình. Chạy đến bên thành cầu tôi nhìn xuống nước. Gã đàn ông chạy đến nắm lấy áo tôi, có lẽ gã tưởng tôi sắp nhảy xuống sông. Buồn cười thật.

- Tôi không bao giờ tự tử đâu! ông nên nhớ con nhà họ Lục không bao giờ tự tử cả! Thò đầu ra ngoài lan can, tôi nhìn xuống dòng nước đen ngòm bên dưới Gã đàn ông định lôi tôi đi nữa, tôi chau mày:

- Anh có thích câu:

Trừu dao đao thủy, thủy canh lự

Cả bôi tiêu sầu, sầu canh sầu

(Rút dao cắt nước, nước càng chảy

Uống rượu giải sầu, sầu càng sầu).

Anh định đưa tôi đi đâu Ta đi uống rượu được không?

Hồ nhĩ tương xuất hoán mỹ tửu

Dữ nhĩ đồng tiên vạn cổ sầu

(Gọi tiểu đồng đi đổi rượu ngon,

Tôi cùng bạn tiêu sầu vạn cổ).

Đột nhiên tôi cảm thấy lòng xuân phơi phới, tôi nắm tay gã đàn ông bước qua cầu

Những ngọn đèn màu trên đường làm ắt tôi nổ đom đóm. Gã đàn ông nói một hơi cái gì tôi nghe không rõ. Nhà cửa, phố chợ như đổ ập xuống người tôi. Đầu tôi nóng như lửa, rồi hình như gã con trai đưa tôi lên taxi, tôi ngã dài ra, gã lấy áo mưa choàng cho tôi và dùng khăn tay lau nước mưa trên đầu tôi. Khi xe bắt đầu chuyển bánh, tôi cố mở to mắt ra nhìn, khuôn mặt gã có vẻ quen thuộc, tôi cố ngồi dậy, hỏi:

- ông là ai

Đôi mắt đen của gã chớp chớp trước mắt lúc to lúc nhỏ, lúc cháy lúc tắt như ngọn đèn màu ở đầu đường. Đầu óc mênh mang, tôi không hiểu gì cả. Đến khi tỉnh dậy tôi thấy mình nằm trên giường riêng của mình. Bốn bề yên lặng. Chiếc bàn viết, ghế, giường... Đúng rồi, đúng là phòng riêng của tôi đây mà. Tôi tròn xoe mắt, cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra... Thư Hoàn đính hôn với Như Bình, họ vây quanh tôi ngạo báng... Rồi bến xe buýt, chiếc cầu, gã đàn ông lạ mặt, chiếc xe taxi... Nhưng... nhưng tại sao tôi lại nằm đây? Gã đàn ông đó bây giờ ở đâu? Ai đã đưa tôi về? Bao nhiêu câu hỏi cứ quanh quẩn. Tôi cố ngồi dậy, nhưng chiếc đầu nặng như đá đã vật tôi ngã xuống. Nhìn lên trần nhà, tôi trở về quá khứ đánh mất.

Cửa nhẹ mở, mẹ bước vào, trên tay người là cái khay trên có một ly nước và một tách sữa

Đặt khay trên kỷ trà người nhìn tôi. Đột nhiên thấy mẹ có vẻ già, tiều tụy hơn xưa nhiều, tôi gọi:

- Mẹ!

Mắt mẹ mở lớn hơn nhìn tôi với cái nhìn sung sướng, bàn tay người run run xoa lên mặt tôi:

- Y Bình, con... con khỏe rồi à?

- Con chỉ thấy hơi nhức đầu thôi, mẹ ạ. Chuyện gì thế? Con bệnh bao giờ hả mẹ?

Mẹ ngồi xuống cạnh giường, người lăm tìm bàn tay trong chăn của tôi:

- Con làm mẹ sợ điếng người! Con sốt mê man cả tuần lễ, bây giờ mới tỉnh. Nam mô a di đà Phật! Ôn trên phù hộ cho con thôi!

Mẹ đứng dậy đem ly sữa đến, xúc động nói:

- Con thấy đói không? Suốt một tuần lễ không ăn gì cả, chỉ uống tí sữa và nước thôi! Mẹ và Thư Hoàn lo quá!

Tôi giật mình:

- Thư Hoàn à? Hắn có đến đây sao?

Mẹ hơi ngần ra:

- Sao Tối hôm ấy Thư Hoàn đưa con về mà? Nó nói là con dầm mãi ngoài mưa nên nó đưa con về, lúc bấy giờ con sốt cao quá, mê sảng, khóc la ầm cả lên. Hoàn đi mời bác sĩ, mà bác sĩ lại định bệnh không ra, lúc thì bảo con bị sưng óc, lúc lại nói con bị động óc. Mẹ lo chết được. Cha con có đích thân đến mang rất nhiều tiền để lo thuốc thang cho con. Thư Hoàn mấy hôm rày ở tại nhà chúng ta, nó vừa mới ra phố mua thức ăn, có lẽ cũng sắp về tới nhà rồi!

Mẹ nói đảo lộn cả thứ tự, nhưng tôi cũng hiểu ra. Gã đàn ông hôm trước không phải ai xa lạ, đúng là Thư Hoàn. Nếu lúc ấy tôi tỉnh táo một chút tôi có thể nhận ra giọng nói của chàng, có lẽ tôi đâu có chịu đi với chàng. Nhưng Thư Hoàn đến nơi ấy làm gì vậy? Trừ trường hợp hắn theo dõi tôi... Nhưng theo dõi để làm gì? Để sỉ nhục tôi hay để xem kết quả? Những hình ảnh xảy ra đằng ấy vẫn còn khiến tất cả những mạch máu trong người tôi căng phồng lên.

Mẹ vẫn không để ý đến sắc diện tôi người tiếp:

- Mấy hôm rày thật tội cho thằng Hoàn. Nó chạy tới chạy lui mời bác sĩ, mua thuốc. Chăm sóc con đủ thứ hết. Tôi cũng không chịu về, đòi ngồi bên giường canh cho con ngủ. Nhất là những bữa con sốt mê man, Thư Hoàn...

Tôi cắt ngang:

- Mẹ! Mẹ đừng nhắc đến tên hấn với con nữa, con không muốn nghe, không muốn nhìn bản mặt hấn nữa!

Mẹ hơi ngờ ngàng:

- Sao Y Bình! Thằng Hoàn đối với con đâu có tệ gì đâu. Nó yêu con, con đừng có gàn bướng nữa. Con biết không, hôm mang con về đây, sau khi bác sĩ khám xong, nó đã gục đầu bên giường con khóc. Nhìn một thằng ương ngạnh như nó khóc, mẹ chịu không được. Y Bình, thằng Hoàn nó...

18. Chương 18: Chương 18

Tôi hét to:

- Mẹ đừng nhắc đến tên hấn nữa! Hấn khóc à? Nước mắt cá sấu đó mẹ đừng có tin!

Mẹ đã ngừng nói, tôi vẫn còn giận:

- Con không muốn thấy mặt hấn, mẹ nghe rõ chưa!

Bàn tay người xoa đầu tôi:

- Thôi được rồi, được rồi! Con đừng giận nữa, bây giờ con muốn ăn cái gì mẹ làm cho ăn. Uống sữa trước nhé?

Mẹ nâng tôi lên. Uống sữa xong tôi lại nằm xuống. Đầu tôi bắt đầu đau trở lại, bây giờ tôi mới biết được rằng quả thật tôi đã đau nặng, thân thể rã rời, mệt mỏi. Nhắm mắt lại, định nghỉ ngơi nhưng tôi đã nghe có tiếng người gõ cửa, mẹ bước ra mở. Tiếng nói của Hoàn vọng từ sân vào:

- Sao bác?

Tiếng của mẹ:

- Nó đã tỉnh rồi!

- Thế à?

Rồi tôi nghe tiếng chân bước nhanh lên thềm và tiếng mẹ hỏi hă:

- Thư Hoàn! Đừng vào!

- Sao vậy?

Mẹ lắp bắp:

- Nó... nó... Tôi nghĩ tốt nhất cậu khoan hãy gặp nó. Nó đang giận cậu đấy.

Một khoảng trống yên lặng, rồi tôi nghe có tiếng cửa phòng mở. Hoàn đã không nghe lời mẹ, chàng bước vào phòng, đến cạnh giường tôi và cúi xuống nhìn tôi. Tôi mở mắt ra nhìn chàng. Hoàn tiêu tụy xanh xao như người sau trận ốm, những sợi râu biếng cạo lởm chởm quanh hàm. Chàng ngồi cạnh giường khẽ gọi:

- Y Bình!

Tôi lạnh lùng:

- Anh Hoàn, anh đã chiến thắng rồi, anh có vui khi nhìn thấy tôi ngã bệnh không?

- Y Bình em!

Giọng chàng run run, bàn tay chàng nắm lấy tay tôi Tôi rút nhanh tay lại, tàn nhẫn:

- Anh đi đi! Đi về với Như Bình đi! Tôi không muốn thấy mặt anh nữa, tôi không muốn thấy anh đóng kịch ở đây!

Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi Hoàn đứng dậy, tôi trông thấy mắt chàng hoe đỏ. Chàng lại nhìn tôi rồi bỏ đi ra cửa Tôi nhìn theo mà lòng đau như cắt, nước mắt muốn tuôn ra, nhưng tôi vẫn ráng mím môi lại để khỏi bật ra lời gọi

Đến cửa, Hoàn đứng yên, rồi đột nhiên quay lại, xông đến bên giường, chàng ôm tôi vào lòng:

- Tại sao chúng ta cứ mãi hành hạ nhau như thế? Y Bình, anh yêu em, chúng mình yêu nhau, đừng làm thế nữa nhé em?

Nước mắt tôi chảy xuống, chàng nâng khuôn mặt tôi lên. Nụ hôn nồng nàn trên môi trên mắt tôi, tôi không phản ứng gì cả. Hoàn ngẩng đầu lên cười nhẹ:

- Tha cho anh nhé Bình!

Đầu tôi bắt đầu nhức trở lại, tôi chạy mày hời:

- Tại sao xem xong thư tôi, anh vẫn không đến đây chứ?

Chàng ngạc nhiên:

- Thư nào Có bức thư nào đâu

Tôi lạnh lùng:

- Tôi không tin là anh chẳng nhận được thư tôi

- Anh thề mà!

Đột nhiên chàng ngừng lại suy nghĩ:

- Nhưng từ khi cãi nhau với em, anh không còn thiết tha với cái gì nữa Những bức thư nhận được anh không buồn mở ra, anh để cả trên bàn.

Tôi nhắm mắt lại, hình ảnh đêm nào ở đằng kia lại hiện trong đầu, tôi thở dài:

- Thôi được rồi, anh đi đi, để tôi nghĩ lại!

Thư Hoàn vẫn bất động:

- Em nói thế nghĩa là... em vẫn chưa tha thứ cho anh à?

Tôi lặp lại những câu Hoàn đã mắng tôi:

- “Những si nhục mà cô tạo ra cho tôi ngày nay, tôi thề sẽ phục hận!”.

Hoàn kêu lên, đầu chàng úp lên chắn:

- Y Bình! Lúc đó anh tưởng là em coi anh như một trò đùa nên anh mới phản ứng thế... Nhưng hôm ở đằng ấy, nhìn thấy em bỏ chạy ra anh mới biết là mình đã lầm. Em biết sau đó chuyện xảy ra thế nào không? Anh đuổi theo em, em loạng choạng bước trên đường, anh ở sau em một khoảng cách, nhưng không dám lên tiếng gọi Khi em lên xe buýt anh đã gọi taxi đuổi theo Em xuống bờ sông anh vẫn đứng ở xa xa, lúc đó anh tưởng em đã nhận ra anh, nhưng anh đã lầm vì đến lúc biết em đã mê loạn thì anh hoảng lên, anh gọi anh lắc mà em chỉ cười Chàng ngẩng mặt lên, tôi nhìn thấy những giọt lệ đọng trên mí - Khi anh được xe, thì em đã không biết gì nữa Trời mưa, gió lạnh, em lại sốt... và lúc bấy giờ anh đã tự trách mình sao nông cạn thế, anh thấy tội anh thật đáng chết... Đưa em về nhà, nghe tiếng em mê sảng gọi tên anh mà anh muốn khóc. - Thư Hoàn ngừng lại, nhìn tôi - Y Bình, chúng ta yêu nhau thì tha thứ cho nhau đi, bao nhiêu ngộ nhận cũ bỏ hết, ta sẽ bắt đầu lại từ đầu! Bình! Anh yêu em.

Thư Hoàn úp mặt vào ngực tôi

Tôi không biết phải nói sao nữa, luồn tay vào tóc rối của chàng, chúng tôi ôm nhau yên lặng. Một lúc, tôi nghe có tiếng chân mẹ đi xa, có lẽ bà đứng ngoài cửa đã nghe hết tất cả. Tôi thở dài, cảm thấy mệt mỏi nhưng cũng bình thản hơn lúc nào hết. Tôi bình yên, tình yêu đánh mất đã trở lại Tôi nghĩ rằng có lẽ Hoàn cũng nghĩ như tôi. Đợi lúc chàng ngẩng đầu nhìn lên, chúng tôi nhìn nhau với cái nhìn trùng phùng sau khoảng thời gian dài cách biệt. Những kẻ thù trở lại yêu nhau Tôi sờ nhẹ cằm chàng nói:

- Anh ôm nhiều quá!

Hoàn kéo tay tôi xuống, chàng quay đầu đi, một lúc mới trở lại nhìn tôi:

- Em cũng thế, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức để làm em phục sức lại như cũ. Em đói không? Suốt một tuần em chẳng có ăn uống gì cả.

Lời nói của chàng như một sự đánh thức. Tôi đưa tay lên đầu, những cọng tóc rối đã lâu không hề chải khiến tôi ngượng. Tôi nhờ Hoàn lấy giùm tấm gương trong hộp tủ. Hoàn lắc đầu:

- Đừng nhìn, hãy để hai hôm nữa hãy nhìn!

- Có lẽ bây giờ em xấu lắm phải không anh?

Hoàn nói:

- Không bao giờ em xấu cả.

Mắt chàng long lanh. Để che giấu niềm xúc động, chàng úp mặt vào trong tay, nhưng rồi tôi nghe có tiếng khóc và giọng chàng nghẹn ngào:

- Y Bình, anh có lỗi với em nhiều quá.

Chẳng bao lâu, tôi rơi vào giấc ngủ. Đến khi thức dậy thì trời đã tối ánh đèn trong phòng nhờ nhạt, mẹ đang ngồi dưới đèn may áo mới cho tôi. Còn Hoàn thì ngồi cạnh giường với quyển tiểu thuyết trên tay. Tôi vừa cựa mình là họ ngẩng đầu lên. Thư Hoàn lên tiếng trước:

- Em ngủ ngon quá, chắc không nằm mơ chứ?

- Vâng.

Vừa ngủ dậy tôi cảm thấy thật khỏe và bụng thật đói, tôi hỏi:

- Có gì ăn không?

Mẹ cười:

- Cô đói lắm rồi phải không? Để mẹ xuống bếp nấu món xúp thịt bò mà con thích nhất nhé!

Mẹ xuống bếp, Thư Hoàn cầm tay tôi lên. Tôi nghĩ tới cái hôm đàn ông ấy cũng cầm tay Như Bình nên thở dài Thư Hoàn lo lắng hỏi:

- Làm sao thế?

- Anh quên là đến tháng mười anh sẽ làm lễ với Như Bình sao?

Chàng nâng tay tôi lên miệng hôn:

- Đừng nhắc đến chuyện đó nữa, tháng mười anh sẽ cưới em, anh sẽ không xuất ngoại nữa, từ đây chúng ta không bao giờ rời nhau Bình nhé!

- Con gái nhà họ Lục chúng em giống như món hàng, anh muốn lựa, muốn chọn ai cũng được ử

Hoàn bóp mạnh tay tôi:

- Em còn giận anh sao, Y Bình?

- Không hiểu tại sao chị em em, ai cũng chỉ yêu có một mình anh chỉ cho rắc rối!

- Thôi mà, nhắc làm chi, anh biết lỗi rồi mà!

Có tiếng còi xe bên ngoài Thư Hoàn chạy rạ Những bước chân nện mạnh trên sàn nhà. Tiếng Hoàn gọi:

- Y Bình ơi có cha em đến thăm này!

Chẳng mấy chốc cha bước vào, mái tóc người bạc trắng, chiếc gậy trên tay. Cha lớn tiếng hỏi:

- Y Bình, khỏe chưa. Cha biết thế nào con cũng khỏi mà, con nhà họ Lục đâu dễ gì bị bệnh quật ngã như vậy!

Tôi nhìn cha cười, không ý kiến. Cha tiếp:

- Hôm nay trông con khỏe ra rồi đấy, mẹ con đâu rồi

- Dạ ở dưới bếp.

- Làm thức ăn cho con à? Ừ! Con nên tắm rửa, đừng tiếc tiền, cha nhiều tiền lắm.

Thư Hoàn đẩy chiếc ghế đến cạnh giường, cha ngồi xuống, rồi quay đầu sang Hoàn gọi:

- Thư Hoàn cậu lại đây!

Hoàn bước tới cạnh giường, cha nghiêm giọng:

- Cho cậu biết, nếu cậu còn đem con gái tôi ra làm trò nữa thì tôi đập cậu nát xương nhé!

Thư Hoàn cười, cúi đầu nhìn xuống. Cha quay đầu lại nhìn tôi, rồi sờ nhẹ lên trán tôi, người có vẻ hài lòng. Tôi chẳng yêu cha, ghét nữa là khác, nhưng thấy người đích thân đến thăm tôi, tôi cũng xúc động. Tôi cười hỏi:

- Dì Tuyết thế nào chả Mộng Bình về chưa

Cha hơi buồn, người lấy ống vớ trong bị ra:

- Mộng Bình vừa mới được giải phẫu xong chắc phải nằm thêm một, hai tháng mới khỏi được, cái con khốn nạn đó không chịu nói tên thằng hại đời nó, tao mà không giết được thằng đó, tao không sống nổi. Đôi mày ông chau lại. Lúc gần đây, mấy đứa con gái ở trong nhà làm tao phải điên lên. Con thì bệnh, Mộng Bình nằm nhà thương, còn con Như Bình...

Nói tới đây người ngưng lại, hết nhìn tôi rồi nhìn Thư Hoàn. Thư Hoàn có vẻ ngượng, khiến tôi khó chịu. Cha tiếp:

- Hai ngày nay Như Bình cũng bệnh. Cơm không ăn, nước không uống. Tao không hiểu tại sao thế nào cả, còn trẻ như vậy mà bệnh lên bệnh xuống, tao già từng này tuổi mà có như vậy đâu

Tôi hỏi:

- Thế còn dì Tuyết?

Cha nheo mắt lại, tay người vỗ nhẹ lên vai tôi

- Con đã làm bà ấy tức gần chết đi còn đòi gì nữa

- Hừ!

Tôi bĩu môi nhìn lên trần nhà không đáp. Lòng thầm nghĩ cha mà biết được con người thật của bà ta, có lẽ người tức chết đi sẽ là cha chứ không phải ai khác. Cha đứng dậy nhìn quanh nhà, rồi quay lại hỏi tôi:

- Y Bình, cha định đưa mẹ con và con trở về nhà, con nghĩ sao

Tôi lạnh lùng:

- Thôi cha, mẹ không bao giờ chịu trở lại đằng ấy đâu. Nước đã đổ ra làm sao hốt lại được. Tại sao lúc trước cha đuổi mẹ con ra khỏi nhà chỉ để bây giờ lại rước trở về?

Cha hít một hơi thuốc, thở khói, người có vẻ khó chịu:

- Đưa mẹ con mày về là vì tao muốn đời sống của mẹ con mày được sung sướng hơn!

- Cám ơn cha, sống thế này cũng sung sướng lắm rồi!

Cha giận:

- Y Bình, con đừng có bướng như vậy. Bướng là ngu con hiểu không, nhà thế này mà làm sao ở được? Vừa ẩm thấp, thiếu ánh nắng...

- Vâng, thưa cha. Thế tới bây giờ cha mới biết ừ. Tiếc là mẹ con đã phải sống mười mấy năm rồi!

Đọc tẩu trên tay cha rung động. Người mở miệng định nói gì thì mẹ đã mang súp ra. Thấy cha, người có vẻ xúc động. Mẹ lắp bắp hỏi:

- ông đến bao giờ thế?

- Mới đến.

Cha nhìn sang mẹ. Những sợi tóc điểm sương trên đầu. Tấm thân gầy trong chiếc áo dài sẫm màu rung rinh. Đột nhiên tôi so sánh người với dì Tuyết, người cùng tuổi với mẹ, mái tóc đen nhánh chải khéo với những bộ quần áo đắt tiền. hai người cùng một tuổi thế mà như ở hai thế hệ khác nhau. Tôi yên lặng nhìn cha, không hiểu người nghĩ gì khi nhìn mẹ.

Mẹ nói với cha:

- Tôi múc cho anh một chén nhé?

- Thôi khỏi, tôi phải đi ngay!

Nhìn hai người. Tôi tưởng như đang xem hai diễn viên đóng kịch. Họ đang ở vai trò nào mà tình vợ chồng không thấy diễn?

Mẹ đem súp đến cho tôi. Thư Hoàn đến nâng tôi ngồi lên. Sau khi ăn hết chén súp. Hoàn lại đặt tôi nằm xuống. Cha đứng cạnh bên nhìn, rồi móc ra một xấp giấy bạc đưa ẹ.

- Này lấy tiền mua cái gì bổ cho nó ăn.

Mẹ do dự:

- Tiền hôm trước cũng còn!

- Thì cứ lấy, rồi muốn sắm gì thì sắm!

Mẹ nhận tiền. Cha bước tới vỗ nhẹ lên tay tôi:

- Chóng ngoan, mau lành bệnh đi rồi cha sẽ ột món quà bất ngờ.

Tôi nghĩ đến xấp vải màu bạc của cha đến bây giờ vẫn còn nằm trong ngăn kéo chưa mang đến thợ. Nhận quà của cha tôi chẳng mấy may xúc động. Cha đã đi, trả lại sự yên lặng cho tôi với một xấp bạc. Tiền! Đối với cha chỉ có tiền, nhưng tôi thù ghét nó, tôi ghét luôn cả cha! Cha định mua chuộc tình cảm mẹ con tôi bằng tiền à? Không, không thể được, tôi phải để cho ông biết ở đời này có nhiều thứ đồng tiền chẳng bao giờ mua được!

Cha về thì trời cũng tối. Thư Hoàn ngồi bên giường uể oải. Tôi hỏi thúc chàng:

- Anh Hoàn, về đi!

- Không anh ngủ ở đây.

- Ở đây làm sao ngủ được?

- Suốt tuần qua anh đã ngủ thế này, có sao đâu!

Tôi ngập ngừng:

- Nhưng... Bây giờ em khỏe rồi, anh cũng nên về nhà ngủ đi chứ?

Thư Hoàn cứng đầu như con bò:

- Không, anh thích ngủ ở đây, ngủ ở đây để nhìn em ngủ.

Tôi giữ lấy tay chàng:

- Trông anh như một tướng cướp.

- Gì?

- Anh về nhà ngủ đi, mai thức dậy nhớ cạo râu rồi đến cho em xem. Nhà em không có dao cạo

Thư Hoàn nhìn tôi nheo mắt:

- Tôi biết mà, cô định trốn tôi nữa phải không?

Tôi cười, chàng đứng dậy, cúi xuống nhìn thật sâu vào mắt tôi:

- Được rồi, thôi anh về. Hứa là không giận anh nhé, Y Bình?

- Vâng, em hứa. Có điều anh đừng trách em hay giận hờn, hay thù hằn, em thấy anh đâu có thua gì em đâu

Hoàn cười:

- Đừng trách anh, chúng ta đều là người trần mắt thịt chứ có phải thánh thần gì đâu

Lời nói của chàng nhắc tôi nhớ đến Phương Du, một con chiên mới

Khi Hoàn về, chiếc ghế cạnh giường được mẹ ngồi thay. Người vẫn luôn tay với kim chỉ, nhưng mắt lại đắm đắm nhìn ra khung cửa

- Mẹ cũng đi ngủ đi

Tôi nói như thế hai lần mẹ giật mình quay lại:

- Con nói gì hở, Y Bình?

- Con muốn mẹ đi ngủ đi, mẹ nghĩ gì mà thờ thần thế?

Tôi đưa mắt nhìn theo dáng mẹ. Thời gian qua nhanh thật!

Nhìn dáng gầy yếu của mẹ mà mắt tôi chợt ướt...

19. Chương 19: Chương 19

Đúng như điều cha nói, con nhà họ Lục không thể nào bị bệnh quật ngã. Chỉ trong vòng ba, bốn hôm là tôi lại khỏe ngay như xưa. Một lần bệnh nặng, một lần mất tình yêu rồi lại được, tôi trưởng thành, trầm tĩnh và thích phân tích hơn. Những lần ngồi suy tư là tôi lại nghĩ đến mọi diễn biến xảy tới trong gia đình. Tội lỗi bao giờ cũng được quy về đằng kia. Tôi chợt phát giác ra một điều là mối thù của tôi thật thâm sâu. Mỗi lần nhắm mắt lại là mỗi lần hình ảnh của dì Tuyết, cha, Hảo, Như Bình và Kiệt lại hiện ra. Hình ảnh đêm tôi phát bệnh lại càng hiện rõ hơn. Mối thù cũ cộng thêm sự xúc động mới len vào máu. Tôi mong sẽ có cơ hội báo thù, sẽ có ngày rửa được nhục, ngày đó nhẹ nhàng biết bao. Nhưng trong ý chí báo thù kia hình như có một cái gì mới phát hiện trong đầu tôi, đó là một thứ tình cảm mâu thuẫn khó giải thích. Đột nhiên tôi thấy mình thông cảm chạ. Không lẽ đồng tiền quả thật đã làm thay đổi lòng tôi. Tôi bắt đầu thấy bức vì những tình cảm yếu đuối của mình. Để giữ vững ý định báo thù lúc nào tôi cũng cố gắng nhớ lại nỗi khổ đau trong quá khứ. Cha là một con người vô tình, những ngọn roi của cha, sự tàn nhẫn đối với mẹ... Bao nhiêu xung đột làm tôi mệt mỏi.

Thư Hoàn lúc gần đây hay ngồi tư lự suy nghĩ. Những lần như vậy là tôi lại cả đoán chàng đang nghĩ tới Như Bình. Sự ghen tị làm tim tôi nóng lên. Tôi không thể chấp nhận một sự phản bội dù đây chỉ là một sự phản bội trong tư tưởng. Một lần mang bệnh không làm tôi quên trái lại còn khiến tôi căm thù hơn. Sự lo mất Hoàn khiến tôi trở thành cực đoan. Hoàn lạnh quá, chính vì lạnh mà lúc nào chàng cũng sợ lương tâm cắn rứt. Trong những lúc cận kề bên tôi, nghĩ đến chuyện bỏ ăn bỏ ngủ của Như Bình là chàng hối hận. Một hôm nhìn ra ngoài Hoàn nói:

- Có lẽ Như Bình giận anh lắm!

Lửa ghen nhen nhúm làm tôi khó chịu, xụ mặt xuống tôi nói:

- Anh cứ nhớ cô ta mãi, sao không đến thăm?

Chàng nhìn tôi rồi ôm tôi vào lòng, mắt chàng soi thẳng vào mắt tôi:

- Em xấu lắm, tàn nhẫn lắm, nhưng không hiểu tại sao anh lại yêu em.

Sau đó, chàng hôn tôi, tình yêu cuồng nhiệt nóng bỏng khiến tôi lo ngại. Cái gì quá khích thì không bền.

Hoàn không nhắc đến việc xuất ngoại nữa. Chàng đi xin một chân biên tập trong một tờ báo. Hoàn thường nói:

- Chúng mình lấy nhau đi nhé Y Bình, anh sẵn sàng bất cứ lúc nào em thấy thuận tiện.

Hoàn sợ gì? Phải chăng chàng sợ là không lấy nhau chàng sẽ mất tôi chăng? Tôi sẽ thay đổi ý kiến hay Như Bình sẽ làm chàng thay đổi “Đằng kia” lúc nào cũng ám ảnh tôi.

Một hôm, Thư Hoàn chạy đến nói:

- Y Bình, bắt đầu ngày mai anh sẽ đi làm phóng viên tập sự.

- Em mừng cho anh!

- Có việc làm, anh sẽ không xuất ngoại nữa. Bây giờ anh bắt đầu sống tự lập. Chúng mình sẽ lấy nhau. Sao Được không em?

- Được.

- Y Bình, lấy nhau rồi em thích sống chung với cha mẹ hay sống riêng?

- Hử?

Tôi đang nghĩ ngợi chuyện khác.

- Em thích ở riêng à?

- Hử?

Hoàn bước tới cạnh tôi:

- Y Bình, em đang nghĩ gì đấy?

Tôi ngập ngừng:

- Em đang nghĩ... à, mà không có gì cả.

- Anh Hoàn, làm phóng viên có sướng không?

- Em muốn hỏi trên phương diện nào?

- Thí dụ như mình muốn điều tra một chiếc xe xem chủ nó là ai. Em có số xe đấy, anh có thể giúp em tìm tên và địa chỉ chủ nhân chiếc xe đó không?

Chàng nghi ngờ:

- Em, em định làm gì thế? Muốn làm trinh thám tư à?

Tôi cười, quay mặt lại tỉnh bơ:

- Phương Du nó nhờ em, chiếc xe đó là của một tên lưu manh đã cản đường nó, nên nó muốn biết tên chủ nhân chiếc xe thế thôi.

Hoàn nhìn tôi dò xét:

- Có thật như vậy không? Lý do không vững, tốt nhất em nên cho anh biết sự thật.

Tôi hơi giận:

- Anh có thể điều tra được không, được thì làm hộ không thì thôi, mình em làm cũng được..

Hoàn lắc đầu:

- Nói thật, anh không làm sao điều tra được, nhưng bạn anh có lẽ giúp được việc này
- Thế thì anh giúp em đi
- Bộ quan trọng lắm sao
- Không quan trọng lắm, nhưng em muốn biết.

Tôi đem số chiếc xe trên cầu lớn ra đưa cho Hoàn. Chàng nhìn tôi một lúc nói:

- Mong rằng không phải chuyện xấu
- Thế anh nghĩ em có thể làm chuyện bậy bạ được à?
- Ai làm sao biết được.

Ba hôm sau, Thư Hoàn đem kết quả đến cho tôi: Địa chỉ tên Ngụy Quang Hùng. Thư Hoàn bảo tôi:

- Xong rồi, bây giờ em cho anh biết mục đích của em.

Tôi cho tờ giấy vào túi:

- Không có mục đích gì cả.
- Không được, em phải cho anh biết mới được.
- Vậy thì, em đành nói anh hay vậy, đây là địa chỉ của người tình dì Tuyết.

Thư Hoàn nắm lấy tay tôi:

- Y Bình, em có bằng chứng gì không mà dám quả quyết như vậy

Tôi nói nhanh:

- Em chỉ đoán như thế!
- Y Bình! Tha cho họ đi em!

Tôi rút tay lại, nói nhanh:

- Hừ, anh lại lôi thôi nữa à? Tha cho họ? Nếu họ hành động chính danh thì làm gì lại sợ em? Có sức chơi có sức chịu chứ, em làm sao ngăn họ?
- Vậy thì em hứa với anh để kệt họ, em nhé?

Tôi giận lên:

- Sao anh quan tâm đến họ thế. Anh tội cho Như Bình à?

Thư Hoàn lắc đầu:

- Y Bình em!
- Thôi được rồi, bây giờ tôi định tới đằng kia đây này, anh có đi với tôi không?

Thư Hoàn lập tức trả lời:

- Không, anh không thể đi được!
- Anh ngại Như Bình à?

Thư Hoàn thành thật:

- Vâng, dù thế nào đi nữa, anh thấy anh cũng có lỗi với Như Bình.

Máu ghen lại nổi lên trong lòng tôi, tôi đứng bật dậy. Là thật, tôi không ngờ ý niệm độc chiếm Thư Hoàn lại mạnh đến thế. Tôi độc tài không muốn thấy chàng lo lắng cho Như Bình vì như thế ít ra Như Bình cũng đã chiếm được một địa vị, một chỗ đứng trong trái tim chàng.

Khi tôi bước ra cửa, Hoàn gọi giật lại:

- Em đi đâu đó?

- Đến đằng kia

Hoàn đuổi theo:

- Em có định đem chuyện này ra nói với cha không?

Tôi quay lại trừng chàng:

- Không, em chỉ định đến thăm cha. Mà làm gì anh lại lo lắng cho họ dữ vậy? Anh Hoàn, anh yên tâm đi, tôi chưa đủ sức để làm gì họ đâu, nếu anh không có ý gì cả thì đi với em lại đằng ấy.

- Y Bình, em đừng có ích kỷ quá như vậy, tàn nhẫn quá không tốt.

- Em tàn nhẫn à?

Chàng vội xoa dịu:

- Thôi, thôi được rồi, cứ kể như anh nói vậy đi, đừng giận, đừng cãi nữa, anh xin lỗi.

Đừng cãi nữa. Tôi còn định nói thêm mấy câu cay đắng nữa thì Hoàn vội vã vuốt ve làm tôi nín yên. Vâng, chúng tôi cãi nhau nhiều quá rồi. Tôi yên lặng bỏ đi ra cửa mang giày vào. Thư Hoàn bước tới ngồi bên tôi, nhìn tôi với nét mặt ưu tư. Tôi chợt hối hận, tại sao tôi lại đối với chàng như vậy? Tôi yêu chàng mà cứ làm chàng khổ. Không phải chỉ có một mình chàng khổ thôi, mà ngay chính tôi có khi còn khổ hơn, còn bị bức rứt hơn. Đặt tay mình lên tay chàng tôi nói:

- Anh Hoàn, em sẽ trở lại ngay.

- Nhưng em đi làm gì? Cha có gọi đâu.

- Đã lâu không đến nên em muốn qua thăm cha, vả lại giam mình trong phòng mãi cũng chán.

- Anh biết không phải vì nhớ cha mà em sang thăm, nếu anh không làm thì chắc chắn em phải có một ý gì đây. Y Bình em nên nhớ rằng cũng vì hận thù mà em suýt làm tan rã mối tình của chúng ta. Anh mong em không nên để thù hận tiếp diễn.

- Không cần anh làm thầy đời, tôi hiểu mà. Bây giờ không lẽ anh không cho tôi đến thăm cha tôi sao?

Thư Hoàn có vẻ buồn:

- Có ai cản em đâu.

Nhìn chàng cười thoáng trên môi, tôi vỗ về.

- Thôi để em đi, anh ở nhà với mẹ, anh nhé, em về ngay.

Thư Hoàn vẫn buồn:

- Anh biết em định làm gì, em tính đến trêu chọc dì Tuyết, đến để cười vui trên chiến thắng của mình.

- Em có chiến thắng nào đâu.

- Em đã chiếm lại anh.

Tôi cười mũi:

- Đừng có tưởng mình cao giá đến độ ai cũng muốn “đoạt” muốn “chiếm” như thế. Ai chớ tôi thì đừng hòng.

Thư Hoàn ôm tôi vào lòng hôn:

- Thôi, thôi được rồi, tôi biết cô tự ái cao lắm mà! Nhớ về sớm nhé, anh mong!

Ra cửa, buổi trưa nắng như đốt. Tôi gọi xe xích lô đến đằng kia. Đúng như sự tiên đoán của Hoàn, tôi đang bắt đầu một cuộc trả thù mới. Đã biết rõ sự bí mật của dì Tuyết thì còn đợi gì nữa? Họ đã ức hiếp, đã nhục

mạ, đã chèn ép tôi lắm điều thì làm sao tôi có thể quên được mối thù kia dễ dàng như vậy. Đứng trong sân, mùi hoa hồng kích thích các mạch máu trong thân tôi.

Phòng khách thật vắng, có lẽ vì giờ đây là giờ nghỉ nên tất cả mọi người còn đắm mình trong giấc ngủ trưa, chỉ có Hảo ngồi một mình nơi phòng khách, thật hiếm khi thấy được hân ở nhà. Thấy tôi, mặt hân xụ xuống ngay. Tôi bước vào, đặt xách tay xuống ghế, Hảo có vẻ khó chịu lên tiếng:

- Y Bình đây à? Vậy mà tôi tưởng bệnh vật cô chết rồi chứ.

Tôi ngẩn người, nhưng bất chợt cười to vì tôi nhớ lại cảnh tối hôm ấy, Hảo là người nhạo báng tôi nhiều nhất. Bây giờ, tôi thấy vui hân lên. Thư Hoàn làm thế nào đi nữa rồi cũng phải trở về với tôi. Nụ cười đặc trưng hiện lên môi, tôi nháy mắt:

- Tôi vẫn mạnh, ở đây chắc mọi người cũng vui vẻ chứ?

Hảo nhún vai:

- Dĩ nhiên, ở đây đâu có ai giả bệnh, giả chết đâu.

Tôi giận, nhưng vẫn giả vờ cười tươi:

- Có Như Bình ở nhà không? Tôi đến nhờ cô ấy đây, tụi này định tháng mười làm đám cưới, nghỉ đi nghỉ lại mãi không thấy ai xứng đáng vai phù dâu hơn Như Bình.

Đòn của tôi khá độc. Hảo đỏ mặt như chú gà trống lúc lâm trận. Một lúc thật lâu, lấy lại bình tĩnh, hân bĩu môi:

- Nói mà không biết ngược!

Tôi cười, mối thù kia làm tôi tàn nhẫn:

- Không biết ngược à? Gia đình này chỉ có một người đáng ngược thôi, nhưng cô ấy bận nằm ở bệnh viện để trực cái thai không cha rồi!

Mặt Hảo từ đỏ biến xanh, hân đứng yên một lúc, nói:

- Tôi chịu thua, miệng cô độc thật, nhưng có điều tôi khuyên cô, cái gì cũng vừa phải thôi.

Hảo bước ra cửa, tôi nhìn theo chợt hối hận, nhưng sợ hối hận đó chỉ lóe lên rồi tắt ngay. Tôi gọi vào trong:

- Cha ơi! Cha có nhà không? Con qua thăm cha này!

Cha bước ra, mùa hè cha mặc bộ đồ ở nhà bằng vải trắng mỏng, mái tóc bạc trắng, chiếc dọc tẩu trên môi trong cha nhàn nhã, thanh thản chỉ lạ. Trong những lúc không giận dữ la hét, gương mặt cha cũng hiền lành lắm, người nhìn tôi cười:

- Khá lắm, con lành bệnh nhanh thật.

Tôi ngồi trước mặt cha, lòng phân vân. Có nên đem chuyện làm mờ ám của dì Tuyết ra mách lại cho cha biết không? Hay nên thu nhập thêm tài liệu trước khi tôi xả láng? Hay bao nhiêu đó là đủ rồi? Nhìn nếp nhăn trên trán cha, đột nhiên tôi xúc động. Cha là người thân hay kẻ thù của tôi? Sự báo thù có làm cho sự thanh thản của người bị xáo trộn hay không? Dưới đôi mắt mệt mỏi, tôi tìm thấy một chút tình thân. Lúc này cha tốt với tôi quá. Nhưng trận đòn ngày nào vẫn không phai được trong đầu óc tôi.

- Y Bình con thích chơi nhạc không?

- Gì hả cha?

- Con có thích chơi nhạc hay không?

à! Thì ra cha đang tìm cách nói chuyện với tôi, tìm cách để gần gũi tôi đúng như Hoàn phân tích chẳng? Trả thù một người nhất là một người lớn tuổi là một việc làm tàn nhẫn, dã man. Hãy học cách tha thứ cho người. Lời nói của Hoàn làm tôi phân vân. Cha hỏi:

- Con đang nghĩ gì đấy?

- Dạ... Dạ...

Tôi vừa định nói thì dì Tuyết bước ra. Có lẽ bà ta nghe tiếng tôi nên bước vội ra, chưa kịp chải tóc. Giấc trưa của dì bị phá. Nhìn sắc mặt của dì tôi hiểu là sắp có to chuyện. Thật vậy đôi mắt nầy lửa đang mở to nhìn về phía tôi:

- Y Bình, tôi vừa định đi tìm cô thì cô lại đến. Như Bình nó làm gì không phải với cô đâu mà cô lại. Muốn tìm bạn trai ra đường mà tìm, thiếu gì, tại sao cô lại cướp vị hôn phu của người ta chứ? Sao tồ vậy? Sao cô không biết đi tìm, lại đi đoạt người yêu của người ta, con người cô chỉ sống nhờ thói đó sao?

Tôi ngăn người ra nhìn dì Tuyết. Chính dì gây sự trước chứ không phải tôi đó nhé!

- Cô có tài quyến rũ người ta sao không biết thân mà đi tìm đi. Đàng này thấy con Như Bình có bạn lại chạy lại quyến rũ. Nói cho cô biết con Như Bình nhà tôi là con nhà gia giáo, có dạy dỗ đàng hoàng, chúng tôi ở đây tính chuyện đàng hoàng chứ không đùa giỡn mất dạy như vậy đâu!

Cha bắt bình cắt ngang:

- Bà lại muốn gì đây?

Dì Tuyết vẫn bất chấp lời cha, tiếp tục chỉ vào mặt tôi:

- Thật là thứ mặt chai mảy đá, muốn lôi muốn kéo sao không ra đầu đường xó chợ mà lại đến đây. Thứ điểm giồng mà, mẹ sao con vậy!

Tôi đứng bật người dậy, sự giận dữ làm tôi mất cả lương tri, những câu nói hạ cấp kia (dù biết nơi xuất thân của dì Tuyết cũng không cao ráo gì) không ngờ lại được thốt ra ở đây. Tôi chưa kịp phản ứng thì cha đã quát:

- Tôi bảo bà câm đi, bà có nghe không?

Dì Tuyết quay sang cha, mũi dùi tấn công đã hướng về phía khác, dì vừa khóc vừa gào:

- Tôi biết mà, trước mắt ông bây giờ chỉ có con Y Bình thôi, còn mẹ con tôi đây có ra gì nữa đâu! Ông cấm chúng tôi xài tiền, không cho chúng tôi mua sắm, trong khi đem tất cả đồ cho họ, Y Bình là con ruột, là cành vàng lá ngọc của ông, còn thằng Hảo thằng Kiệt, Như Bình, Mộng Bình đều là con rơi, con lượm của tôi mà..

Nghe mấy câu vừa rồi của dì Tuyết tôi thấy tự ái va chạm dữ dội, sự giận dữ đã sôi sục. Nhưng đồng thời tôi cũng cảm thấy buồn cười phần nào. Tôi nghĩ con rơi à? Ít ra cũng có một đứa. Cha đứng dậy, con báo đen đã tỉnh giấc! Cha tôi lườm dì Tuyết! Rồi đưa tay lên đám mạnh xuống bàn, ly trà rơi xuống vỡ tan.

20. Chương 20: Chương 20

Bà định chết hay sao chứ?

Dì Tuyết lẩm lét im ngay ngời xuống ghế, hai tay ôm mặt, khóc:

- Ông ghét tội này, sao ông không đuổi hết rồi rước mẹ con họ đem về. Mấy năm nay, trà hầu cơm dâng cũng một tay tôi, chứ mẹ con họ nhờ như hạnh phúc, mỗi tháng tới lãnh tiền về xài.

Dì Tuyết càng nói càng khóc lớn như bị ức hiếp:

- Mấy năm nay, cái gì cũng lo lắng cho ông đủ mà ông đâu có nghĩ tình mẹ con tôi. Như Bình cũng là con của ông, nó bệnh ông bỏ mặc, ngay cả người yêu của nó ông cũng để người khác lôi đi. Làm cha mà ông không công bằng gì cả.

Cha bực mình:

- Thôi, bà nói hết chưa, cầm mồm đi!

Dì Tuyết vẫn làm ra vẻ uất ức, vẫn khóc. Một lúc bà bỏ khăn tay xuống tiếp tục kể lể:

- Thăng Hảo giới thiệu bạn nó cho Như Bình, hai đứa sắp làm lễ đính hôn thì con điểm nhỏ kia thấy người ta có tiền, có danh là nhảy ào vô cướp, cướp không được lại giả bệnh giả chết. Đong đủ trò không biết ngượng, đồ hạ cấp.

Tôi không thể nghe tiếp được nữa vì những lời thô tục kia làm đỏ mặt, đỏ tai tôi Trách chi khi còn ở chung nhà, mỗi lần có chuyện là mẹ chỉ biết ngồi tủi cho thân phận mình. Có lần chịu không được, tôi hỏi mẹ sao không nói lại, thì mẹ chỉ biết cười buồn:

- Nói lại với cô ấy chỉ thiệt thân, nhọc công nhọc sức, vô ích.

Bây giờ tôi đã hiểu rõ lời nói của mẹ. Những câu nói thô lỗ hạ cấp chỉ tổ làm hạ phẩm cách của mình thôi. Khi không rồi lại mang đầu đến đây nghe chửi rửa. Nhìn con người ngoan cố mặt dạn mày dày, tôi cố ngăn cơn giận. Những hành động thô bỉ chưa bị tôi tố giác mà... Quay lưng ra cửa tôi định đi thì dì Tuyết nhảy bổ tới nắm áo tôi, hét:

- Mày không có quyền đi đâu hết. Ở lại đây thanh toán cho xong việc rồi muốn đi đâu thì đi

Thấy thái độ sắp ăn thua đủ của dì Tuyết, tôi cũng đâm hoảng. Lúc bấy giờ Hảo, Kiệt, Như Bình và cả cô tớ gái cũng ứa ra. Dì Tuyết tay nắm chặt áo tôi, miệng không ngớt những tiếng chửi rửa hạ tiện, tôi quay sang cha, gọi to:

- Cha!

Cha bước tới, bàn tay to lớn của người đặt lên cánh tay dì Tuyết, sẵn giọng:

- Bỏ ra!

Dì Tuyết buông áo tôi ra rồi òa lên khóc:

- Tôi biết mà, hai cha con ông bây giờ ý thế ăn hiếp tụi này mà, tôi làm sao sống được nữa hở trời! Hảo, Kiệt, Như Bình đi hết đi, người ta đâu cần tụi bây nữa mà ở đây làm gì.

Như Bình ngượng ngập bước tới, mắt trắng xanh, mắt buồn thảm, cô ta len lén nhìn tôi, rồi quay sang dì Tuyết:

- Thôi mẹ, bỏ qua đi, làm lớn chuyện người ta cười chết!

Dì Tuyết giận dữ quay lại cho Như Bình một cái tát tát nẩy lửa:

- Mày là đồ vô dụng, mồi đến miệng rồi mà không biết giữ để người cướp mất.

Hảo thấy mẹ hấn nặng lời với tôi quá nên với vẻ khó chịu, hấn bước tới can:

- Thôi mẹ về phòng nghỉ đi, la lối thế này có ích lợi gì đâu

Dì Tuyết như người loạn trí:

- Tụi bây đi chỗ khác, hôm nay tao phải ăn thua đủ với con điểm con này mới được.

Nói xong bà ta xông tới, tôi chưa hề gặp trường hợp này nên không kịp tránh, đầu dì Tuyết như tảng đá đập mạnh vào lồng ngực tôi

Cơn giận trào lên óc, tôi hét:

- Vừa phải thôi chứ, tôi không nhịn nữa đâu Bà muốn tôi lật tẩy bà ra mới chịu yên sao

- Tao có gì bí mật đâu mà sợ, có giỏi nói đi!

Vừa nói dì Tuyết vừa xông đến, tôi tức quá không nhịn được:

- Bà tưởng tôi không biết ử Bà đem tiền đi đâu tôi cũng biết nữa là, tôi còn biết tên gã đàn ông bạn của bà nữa. Ngụy Quang Hùng!

Dì Tuyết như bị điện giật, buông tay tôi ra, đi lùi ngay về phía sau như gặp rắn khè nọc độc phải thu người về. Thái độ của bà làm cha nghi ngờ, người hỏi tôi:

- Y Bình, con biết những gì nói ra xem?

Dì Tuyết hoảng, nói nhanh:

- Đừng, đừng tin nó, nó nói bậy đó, đừng tin!

Dì Tuyết xông đến. Đã đến nước này tôi không thể làm khác hơn:

- Cha, từ nay cha không bao giờ nên tin người đàn bà này nữa Bà ấy đã lấy tiền của cha để nuôi một người đàn ông khác tên là Ngụy Quang Hùng. Thằng Kiệt cũng không phải là con của cha...

Tôi nói chưa dứt câu thì dì Tuyết đã nhào tới, nhưng móng tay nhọn của bà chìa thẳng vào mắt tôi, tôi hoảng hốt nhảy sang bên. Cha vội chụp lấy vai dì Tuyết. Một pha đăng co xảy ra, dì Tuyết vừa khóc vừa nói:

- Nó nói láo đấy, tôi lấy người khác không lẽ nó trông thấy à? Bằng chứng đâu Tôi mà có tội lỗi như thế trời đánh tôi chết! Bằng chứng đâu

- Bằng chứng à? Cứ nhìn mặt thằng Kiệt là thấy ngay, ngoài ra nếu muốn tôi sẽ đưa thêm cho thấy

Dì Tuyết sợ hãi, lùi dần về phía tường:

- Bảo nó cầm mồm đi, đừng cho nó nói nữa

Cha từ từ lui về phía dì Tuyết, mắt người mở to, cánh tay hắc báo giương lên chụp lấy vai dì Tuyết:

- Tao nghi ngờ lâu rồi, bây giờ mới biết. Mà dám qua mặt tao hả?

Hảo xông tới ngăn, tôi biết rằng dì Tuyết sẽ bình an nếu có Hảo, vì dù sao cha cũng già rồi Quay đầu sang nơi khác, tôi muốn bỏ đi, muốn lánh tất cả những cảnh hỗn độn đang xảy ra trước mắt. Tôi lặng lẽ bỏ đi về nhà.

- Coi thế mà cũng giữ chữ tín quá. Em đi mất nửa giờ, nhưng em nghĩ tới anh được mấy lần, nói cho anh nghe xem!

Tôi không còn tâm trí đâu để cười đáp lại chàng. Bước qua cửa, tôi tựa lưng vào tường, mắt lim dim. Tôi đã báo được thù, nhưng không hiểu sao tôi vẫn không thấy vui sướng tí nào cả. Đầu tôi trống rỗng những tiếng chữ rửa tội tục như những phiền nhiễu không rút khỏi đầu óc tôi được. Thư Hoàn bước tới xoa tay lên mặt tôi hỏi:

- Mới khỏi bệnh là đã đi nắng. Sao Khó chịu lắm à?

Tôi nhắm mắt lại:

- Không sao cả, chỉ tại em vừa mới ở nơi dơ bẩn về... Em muốn đi đâu cho thoáng. Hay là đưa em tới Phương Du chơi đi

- Có phải em gặp phiền nhiễu không?

- Không phải thế, ngược lại em đã làm cho họ tức lộn ruột. Nhưng anh Hoàn, anh cũng hiểu cho em là nếu họ không chọc giận em thì không bao giờ em làm họ giận cả. Đừng trêu vào em, nếu trêu vào thì đừng trách em tàn nhẫn.

Thư Hoàn nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Em đã kể tất cả chuyện mờ ám của dì Tuyết ra rồi à?

- Thôi đừng nhắc tới chuyện đăng kia nữa Nhức đầu lắm. Bây giờ đến thăm Phương Du, anh đi không?

- Em mới lành bệnh đi nhiều không tốt.

Tôi bực mình:

- Anh sao lại khó thế? Anh không đi thì em đi một mình vậy

Thư Hoàn miễn cưỡng:

- Được rồi anh đi với em mà.

Chúng tôi xin phép mẹ xong đi ra gọi xe xích lô tới nhà Phương Du, Phương Du với Thư Hoàn chưa gặp nhau nhưng qua lời tôi hai người đã hiểu nhau quá nhiều. Chiếc xe chạy qua cầu, bất giác tôi đưa mắt nhìn về phía đường X nơi có nhà anh chàng họ Nguyễn Mặc hấn, giờ phút này không nên nghĩ đến những chuyện đó nữa, hãy để cho đầu óc tôi bình thản vui vẻ.

Phương Du đích thân bước ra mở cửa, tay đầy cọ, sơn, chiếc blouse trắng be hết màu, chiếc khăn nhỏ cột gọn mái tóc.

- Mày ăn mặc gì mà giống dân Ả Rập thế?

Phương Du đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc, vui vẻ bảo tôi:

- Tao mới gội đầu xong là bắt tay vào làm việc ngay. Vào nhà ngồi chơi, nếu tôi không lầm thì đây là anh Hoàn.

Hoàn vội gật đầu:

- Vâng, và cô đây là cô Dũ

- Chắc chắn rồi!

Phương Du đi trước, mấy gian phòng đều ngập đầy giấy vụn, sách vở, bút mực, đây là thành tích của mấy đứa em của Du, tuy thế gia đình vẫn hạnh phúc. Vừa bước vào phòng trong, cô em gái Phương Du đã chạy ra ôm lấy chân tôi gọi:

- Chị Bình, chị hứa cho em kẹo thề mà chị cứ quên mãi

- Thôi lần sau chị sẽ không quên đâu

Không khí ở gia đình nàng lúc nào cũng ấm cúng. Tôi vui hẳn. Phương Du đưa chúng tôi vào phòng nàng, ở đây không có phòng khách. Vừa bước vào là phải dọn dẹp giá vẽ sang bên mới có chỗ ngồi. Tôi thích ngồi dưới nền gạch, Hoàn ngồi xuống theo, chúng tôi hoàn toàn thích thú cái không khí tự do này.

Du rót hai cốc nước lọc ra mời:

- Nước lọc bao giờ cũng là một thức uống tinh khiết nhất!

Phương Du pha trò xong quay sang tôi:

- Lúc này sao mày ốm thế?

- Còn giả vờ nữa, người ta bệnh gần nửa tháng mà không thèm ghé thăm.

Phương Du ngạc nhiên:

- Bệnh à? Con người sắt đá như mày mà cũng biết bệnh sao

Quay sang Hoàn, Du trêu:

- Thế bệnh của Y Bình có liên hệ gì đến anh không?

Thư Hoàn chưa quen với cách đùa của Phương Du, nên lúng túng ra mặt. Tôi vội đỡ cho chàng:

- Phương Du, mày đã là con chiên ngoan thế mày có xem thánh kinh chưa

Phương Du kéo một quyển sách trong ngăn ra, ném trước mặt tôi:

- Tao đang xem đây!

"Tà thuật và ảo thuật", tôi cười hỏi Du:

- Ủa, hết nghiên cứu sách tôn giáo rồi bây giờ nghiên cứu sách tà thuật à, mày định làm trò khỉ gì nữa thế.

Phương Du ngồi xếp bằng xuống, suy nghĩ một chút đáp:

- Tao chỉ muốn nghiên cứu xem con người ra sao. Nhiều lúc tao thấy họ làm được những việc phi thường. Quyển sách này nói về những cách báo thù bằng bùa phép của những dân tộc chưa được khai hóa. Tao tuy không tin tà thuật nhưng tao thấy con người cũng thật lạ, họ sát hại nhau bằng những phương cách tàn nhẫn không tưởng tượng được, theo tao, nếu quả địa cầu này không có nhân loại chắc sẽ bình yên lắm.

Hoàn chen vào:

- Chưa hẳn thế, cả động vật cũng sát hại nhau để sinh tồn chứ không hẳn chỉ có con người.
- Vâng, nhưng với động vật là để sinh tồn, còn loài người đôi lúc chỉ vì ích kỷ, vì tính tham lam mà tàn sát dã man người đồng loại. Còn có nhân loại không bao giờ có hòa bình.

Tôi nhìn Phương Du lo lắng:

- Thôi bao nhiêu đó đủ rồi, nghe lời mày tao cứ tưởng chúng tao đang bị “lên lớp”. Nói chuyện chi mà nghe xa vời, đầy ảo tưởng.
- Mày phải thích nghe mới phải Y Bình ạ. Tao cần nói ày biết là muốn giải quyết thù hận không thể dùng thù hận mà phải dùng...

Tôi đoán được ý nó nên cướp lời:

- Phải dùng tình cảm phải không? Nếu ai đánh má bên này của ta, ta chà má bên kia cho người ta đánh thêm, nếu họ giết mẹ ta, ta đưa cha ta cho họ giết luôn, phải không?

Lối châm biếm của tôi làm Phương Du phải phì cười:

- Y Bình, đôi lúc tao thấy mình là một tên quá khích. Thôi thì nói chuyện khác vậy. Đi chơi nhé? Đến chùa chơi đi, thích không? Bây giờ là ba giờ rưỡi, bốn giờ tới nơi. Ở đây chơi tới sáu, bảy giờ ta về dùng cơm. Đồng ý không?

Tôi thích quá reo lên:

- Thế thì nhất rồi, cho bé Kỳ đi theo nhé?

Bé Kỳ là em gái của Phương Du

Năm phút sau, chúng tôi bắt đầu nhắm hướng chùa thẳng tiến. Đạp xe buýt đến ga chót, xuống đi bộ thêm một đoạn đường là đến chùa. Bé Kỳ như một chú ếch con nhảy nhót phía sau, chiếc váy màu xanh của nó tung bay theo gió. Vừa đi, nó vừa hát một bản dễ thương.

Hết hát ngược ta lại hát xuôi

Một cột Đá trong lòng sông lặn trên núi

Bước qua nhà cậu thấy mợ ru nôi

Trên trời trăng mọc khắp nơi chỉ có một cánh sao

Như hàng vạn ông tướng với một binh sĩ

Gã cầm kể chuyện, tên điếc nghe phì cười

Chúng tôi vui vẻ cười. Thư Hoàn bắt đầu thích bé Kỳ. Bây giờ tôi mới rõ là Thư Hoàn rất yêu trẻ con, Hoàn và bé Kỳ đuổi bắt nhau, tuổi thơ làm tất cả như trẻ lại. Một lát sau bóng họ đã mất hút, Phương Du nhìn theo, rồi quay sang tôi:

- Y Bình, hẳn cũng dễ thương quá hử?

Phương Du muốn nói Thư Hoàn. Tôi cười:

- Tao gả ày nhé, chịu không?

- Chỉ sợ mày buông không nổi hẳn chứ.

Chúng tôi tiếp tục đoạn đường, Phương Du nói:

- Y Bình, hình như mày có chuyện lo lắng?

Tôi cảm nhẹ môi, ngẩng mặt lên nhìn trời, những cụm mây trắng đang phiêu bạt. Tôi mơ màng:

- Làm người không biết thế nào là hành động đúng, thế nào là sai!

- Tao thấy mày có cái tật là hay quan trọng hóa vấn đề. Mày có nhớ ví dụ của tao không? Đối tượng là viên kẹo đó, nếu tâm hồn bình thản, dục vọng không có thì tất cả đều vô nghĩa, vì vậy ít nhất ta cũng nên dẹp bỏ tất cả những ý niệm về yêu và ghét thì tâm hồn mới yên được.

Tôi yên lặng. Đến chùa đi quanh một vòng chúng tôi vào xin xăm. Tôi cũng không tha thiết lắm với việc xin xăm, nhưng dù sao đây cũng là một cách giải trí.

Mặt trời ngả dần về phía tây, chúng tôi đi ra phía sau chùa, men theo đường mòn đầy cỏ dại đến cái hồ lớn. Không một bóng người, chỉ có tiếng chim riu rít, hơi đất đã tỏa làm mờ cảnh vật. Tìm một tảng đá to chúng tôi ngồi xuống. Gió lạnh, đột nhiên tôi cảm thấy tâm hồn hoang vu, trống trải

Tiếng chuông chùa vọng lại, hồn tôi lâng lâng và cảm thấy rõ cái bé nhỏ của con người trước vũ trụ bao la. Con người trần tục của tôi đã biến mất, chỉ còn lại một tâm hồn tinh khiết lâng lâng trong gió. Tiếng chuông đã tắt tự bao giờ, tôi chống tay lên nghĩ ngợi. Một cái gì mất mát, hối hận nhúng lên trong tim tôi. Dĩ Tuyết tuy bày thật, nhưng tại sao tôi lại làm vậy. Tôi nhìn lên trời tự nghĩ. Nếu quả thật thánh thần hiện hữu thì tất cả hành động của con người đều bị chi phối bởi thiên mệnh. Thế hành động đã qua của tôi có bị chi phối không?

Sự yên lặng của tôi bị Phương Du cắt ngang, nó ra dấu bảo tôi nhìn về phía Thư Hoàn với bé Kỳ. hai người đang chơi trò vỗ tay. Thế giới trẻ thơ thật đẹp. Tôi nghĩ nếu không có những lời tục tằn của dĩ Tuyết, nếu không có những ngọn roi của cha, nếu không có vụ tranh chấp người yêu với Như Bình, không có chuyện lem nhem của dĩ Tuyết với gã Ngụy, thì thế giới sẽ đẹp biết chừng nào. Tuổi tôi là tuổi vui sướng thụ hưởng chứ đâu phải tuổi của thù hận, buồn rầu đau

Trời sắp tối, chúng tôi trở về nhà Phương Dục đường Hoàn mời chúng tôi đến một quán ăn nhỏ dùng cơm. Sau đó Thư Hoàn còn mua cho bé Kỳ một bao kẹo lớn.

Đưa Phương Du và bé Kỳ tới nhà, chúng tôi mới quay lại Hoàn có vẻ suy tư, lòng tôi lại rối rắm. Có những cặp tình nhân âu yếm bên bờ kinh. Tôi định nói vài lời với Hoàn, nhưng lưỡi tôi khô cứng. Hình ảnh Như Bình và dĩ Tuyết lúc nào cũng ám ảnh tôi. Thù hận đã biến mất, chỉ còn sự thương hại làm tim tôi đau nhói

Chúng tôi bước xuống bờ đê, có những ghế đá dọc theo bờ sông dành cho những kẻ yêu nhau. Hoàn hỏi tôi:

- Ngồi chơi một chút nhé?

Tôi không phản đối, chàng tìm một chỗ thoáng ngồi xuống. Nắm lấy tay tôi, Hoàn nói:

- Bây giờ Y Bình cho anh biết, hồi chiều em đến đằng kia làm gì?

Tôi chau mày:

- Anh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, để em thở một chút chứ!

Hoàn yên lặng, chúng tôi ngồi trong thế thụ động. Không khí nặng nề vây quanh. Ẽnh ương sâu bọ trong cỏ bắt đầu hợp tấu khúc nhạc sầu ảo não. Dòng sông trong đêm yên lặng, một chiếc thuyền con trôi trên dòng nước dưới ánh trăng treo... Về tĩnh mịch của màn đêm làm chúng tôi mơ màng. Một lúc, Hoàn nói lắng:

- Nhìn trăng đáy nước kia em!

Tôi nhìn theo ánh nước lay động, những nếp nhăn bạc trên nước lấp lánh, tôi yên lặng. Một đám mây trôi đến. Trăng đã khuất trong mây. Nhắm mắt lại, mây đen như đang vùn vùn trong lòng tôi.

21. Chương 21: Chương 21

Ba ngày liền, tôi vẫn không đủ can đảm đến “đăng kia”. Không biết đăng ấy bây giờ ra sao Tôi thường giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm. Mỗi lần giật mình như thế là tôi không thể nào dễ dàng ngủ lại được.

Trong những lần mất ngủ như vậy, tôi chỉ còn cách ngồi dậy nhìn ra sông với những suy nghĩ kỳ quặc.

- Tôi đã làm gì? Tại sao lại làm thế?

Và sau đó là tôi lại thần thờ. Mỗi lần nghĩ đến chuyện cũ, mỗi lần cân nhắc là mỗi lần tôi bức rức, nhưng tôi vẫn không rõ nguyên do Nhắm mắt lại là tôi thấy chiếc roi của cha, nụ cười khinh thị của dì Tuyết, cái lưỡi liếm mép của thằng Kiệt. Tôi tự nhủ:

- Ta đã hành động đúng, vì dù sao họ cũng không tốt lành gì.

Đó là những người tội lỗi! Lúc xưa tôi nghĩ như vậy, nhưng bây giờ? Thái độ hung dữ của cha sẽ gây ra chuyện gì? Mỗi sáng thức dậy đầu óc tôi lại căng thẳng. Mỗi ngày mắt tôi đều quét ngang qua mục thời sự xã hội hàng ngày Nếu có đọc thấy tin cha giết dì Tuyết tôi không ngạc nhiên lắm, nhưng tôi lại sợ. Con báo đen giết người không run tay Nhưng cho đến nay đọc hết tờ báo tôi vẫn không thấy tin gì lạ ba ngày yên lặng trôi qua Hảo không đến tìm, Như Bình cũng chẳng đến. Sự yên tĩnh bất thường khiến tôi lo ngại Phải chăng đó là một con sóng ngầm. Ngày thứ bốn, không chịu đựng được nữa, tối hôm ấy tôi sang nhà chạ

Người ra mở cổng vẫn là cô Lan. Đôi mắt cá tàu của nó mở to khi nhìn thấy tôi Tôi hỏi:

- ông chủ có ở nhà không?

- Dạ có.

Lan mở miệng định nói điều gì, nhưng lại thôi

Bước vào phòng khách, không khí trong phòng thật nặng nề. Không một bóng người, chiếc máy hát từ ngày Mộng Bình vào bệnh viện không được ai đụng tới Tôi đứng yên một lúc rồi bước về phía phòng chạ Hành lang dài yên lặng, nhưng căn phòng hai bên đóng kín cửa Đứng trước phòng cha tôi gõ hai tiếng vẫn không nghe tiếng trả lời Tôi đẩy cửa bước vào, gian phòng tối om om. Đứng một lúc, tôi quay lưng định đi đến phòng Như Bình, nhưng vừa bước đến cửa thì có tiếng cha bên trong gọi giật ra:

- Y Bình, vào đây!

Tiếng gọi của cha làm tôi giật mình. Tôi quay lại, ánh đèn bật sáng. Cha đang ngồi trong góc phòng nhìn tôi với đôi mắt dò xét:

- Khép cửa lại, đến đây con!

Tôi cài cửa lại, xong đến ngồi đối diện với người Cha trông ốm hằn và buồn lạ lùng, yên lặng một lúc, người nói:

- Cho cha biết địa chỉ gã đàn ông đó đi!

- Dạ chỉ

- Địa chỉ của thằng tình nhân của dì Tuyết.

à! Tôi hiểu rồi Nhưng có nên nói với cha địa chỉ của gã Ngụy không? Thái độ lăm lăm lì lì của cha làm tôi lo ngại Rồi cha sẽ làm gì? Nếu tôi nói ra hậu quả sẽ ra sao Những câu hỏi cứ lẩn quẩn trong óc tôi Tôi đáp:

- Con không biết!

- Không biết thật à?

Cha nhìn thẳng vào mắt tôi Tôi biết người hiểu tôi nói dối Hút hơi thuốc, nhả khói ra, cha ra lệnh:

- Y Bình, con biết gì cứ nói hết cho cha nghe đi!

Tôi cắn môi:

- Con chỉ biết là dì Tuyết có người tình như vậy thôi!

- Hừ! Con định dối cha nữa à? Thế đến bao giờ con mới nói cho cha biết hết sự thật?

Lòng tôi ngập đầy những ý định mâu thuẫn. Có nên nói hết sự thật ra không? Như thế cha sẽ làm um sùm, rồi việc sẽ đi đến đâu. Lời nói của Hảo vẫn còn vang bên tai: “Cô nên nhớ rằng, bao nhiêu đó đủ rồi, đừng làm quá lố không hay đâu”. Cúi đầu xuống, tôi không biết làm gì hơn là xoa đôi tay vào nhau. Giọng cha vang lên:

- Con đã mất bao nhiêu ngày theo dõi dì Tuyết thế?

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thẳng vào mắt cha. Một khoảng thời gian ngắn ngưng đọng lại. Cha gật gù:

- Cha hiểu con, thủ đoạn của con cũng độc thật, báo con có khác.

Báo con? Tôi là con báo nhỏ à? Con gái của Lục Chấn Hoa! Tàn nhẫn không kém gì cha! Đang lúc tôi đang rối rắm thì có tiếng động lớn ở phòng bên cạnh, tiếp theo là những tiếng la hét của dì Tuyết, nhưng đã lạc giọng:

- Lục Chấn Hoa! Mày mở cửa ra! Mày là đồ chó, đồ mất dạy! Mở cửa cho tao ra!

Tôi đưa mắt nhìn cha, khói thuốc tỏa mờ che mặt, người vẫn lạnh lùng. Tiếng của dì Tuyết vẫn gào:

- Lục Chấn Hoa, mày là đồ chó, đồ hèn, chỉ biết nhốt đàn bà con nít, chứ chẳng làm nên trò trống gì cả.

Lời của dì Tuyết như gào trống không, vì những tiếng chửi rửa giận dữ không làm cha xúc động chút nào. Tôi hỏi:

- Dì Tuyết sao thế?

Cha lạnh lùng:

- Cha đã nhốt mẹ con nó lại, cho chết đói.

Mẹ con nó đây là dì Tuyết và thằng Kiệt, tôi rùng mình:

- Thế cha đã nhốt họ bốn ngày không cho ăn uống à?

- Ừ! Tao định để nó chết đói.

Tôi tròn xoe mắt nhìn cha, mồ hôi lạnh toát ra lưng, tôi chưa biết phải phản ứng thế nào thì giọng dì Tuyết lại vang lên, lần này không còn hung dữ nữa:

- Lục Chấn Hoa! Anh cũng là người, anh cũng có trái tim, sao lại nhốt tôi. Mở cửa tôi ra!

Tôi không chịu nổi, đứng lên vừa định khuyên cha thì cửa mở tung ra, Như Bình xông vào, thấy tôi nó ngăn người ra một chút, rồi bước về phía cha nài nỉ:

- Cha! Cha tha ẹ con đi! Đừng làm mẹ con chết. Cha! Cha, tội nghiệp mẹ con mà!

Vừa nói, Như Bình vừa khóc. Nàng ốm và xanh hơn trước nhiều. Đôi mắt sâu hằn vào trong:

- Con van cha! xin cha tha ẹ con đi! Tha một lần này thôi cha!

Cha quát:

- Đi! Đi! Đi! Tao bảo mày đi! Mày mà còn lén đem thức ăn mỗi tối ẹ mày nữa thì tao nhốt luôn cả mày!

Như Bình vẫn khóc:

- Cha nỡ để mẹ con chết đói sao. Thả họ ra đi cha!

Đột nhiên, Như Bình quay sang nắm lấy vạt áo tôi nói:

- Y Bình, Y Bình xin hộ cha giùm tôi đi!

Tôi bối rối tháo tay Như Bình ra, bỏ đi nơi khác. Như Bình úp mặt vào lòng bàn tay. Tôi chịu không được nói:

- Cha! Cha tha cho họ một lần này đi cha!

Cha bảo tôi:

- Con mà cũng mềm lòng được nữa à? Y Bình, con không nên như vậy, sao phải nhọc sức tổ giặc rồi bây giờ lại xin thả. Bây giờ để cha cho con thấy, cha sẽ đối xử như thế nào với lũ người thối tha này.

- Nhưng cha không có quyền bỏ đối họ, luật pháp không cho phép cha làm chuyện đó.

Tôi không hiểu có phải tôi thật tình lo sợ cho cha bị tội hay chỉ vì mềm lòng. Cha chau mày:

- Phạm pháp à? Phạm pháp thì phạm pháp! Vậy chứ nó ngoại tình như vậy pháp luật có trừng phạt nó được đâu.

Cha nói rất to nên có lẽ dì Tuyết nghe được. Tiếng khóc lạc giọng lại vang lên:

- Lục Chấn Hoa ông có giỏi thì bắt cả hai đi chứ làm gì chỉ ghen bóng ghen gió rồi bắt nhốt tôi thế này. Tôi lấy trai bao giờ. Ai thấy ông chỉ nghe lời con diêm con mà hành hạ tôi, ông mù à?

Cha vẫn thản nhiên, Như Bình quỳ dưới chân người khóc thảm thiết. Những lời chửi rủa của dì Tuyết càng lúc càng thô tục. Có lẽ nói quá lâu mà chẳng ai trả lời nên bà ta tức, cuối cùng bà khóc òa lên:

- Lục Chấn Hoa, mày là thằng tội. Mày già rồi bước đi không muốn vững mà lại cấm tao ngoại tình. Có giỏi thì mày đến gặp Ngụy đi, sợ mày đến đây bị nó đập gãy xương thôi. Ngay thẳng Hảo mà mày đánh còn không lại, vậy mà còn làm phách. Mày già rồi, mày biết chưa!

Đôi mày chau lại, những tia mắt giận dữ lóe lên. Mỗi lần dì Tuyết nhắc đến tên Hảo là gương mặt ông căng thẳng thấy rõ. Một lúc có lẽ không chịu nổi, ông hét Như Bình:

- Bảo mẹ mày cầm mõ, tao đập chết bây giờ!

Như Bình vẫn quỳ dưới đất, nét mặt sợ hãi, tiếng chửi rủa của dì Tuyết vẫn vang dội. Cha bực mình đi tới đi lui, một lúc ông ngừng lại bên cạnh bàn, kéo hộc tủ ra, một vật gì màu đen lòi ra ngoài.

Tôi đưa mắt nhìn kỹ, bắt giặc tôi giật mình. Đó là khẩu súng lục rất quen thuộc, đó là vật tùy thân của cha mười mấy năm về trước. Như Bình hoảng hốt hét lên, rồi nhảy lại chụp cha, tôi cũng lên tiếng can ngăn:

- Đừng dùng súng cha!

Có lẽ nghe tiếng “súng” nên dì Tuyết im mồm ngay. Cha đứng trước bàn, giận vẫn chưa nguôi. Không khí như lắng đọng, khẩu súng bất động trên bàn, tiếng gào rú của dì Tuyết đã biến mất. Một lúc có vẻ cha dịu xuống, người đẩy khẩu súng qua một bên rồi ngồi xuống ghế. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Cha bảo Như Bình:

- Như Bình ra ngoài đi, cha có việc cần nói với Y Bình một chút!

Như Bình sợ sệt nhìn sang tôi rồi cúi đầu bước ra cửa. Nhìn dáng dấp của nàng, đột nhiên tôi thấy thương hại Cha bảo tôi:

- Ngồi xuống đây, Y Bình!

Tôi ngồi xuống, cha yên lặng một lúc rồi thở dài. Tiếng thở dài đầu tiên tôi nghe trong đời. Tôi ngạc nhiên, nét giận dữ ban nãy đã biến mất. Bây giờ chỉ còn sự mệt mỏi, yếu đuối của người đã về chiều. Đưa tay lên xoa trán, cha nói:

- Người ta nhiều lúc hành động thật lầm lẫn. Thuở xưa cha không hiểu tại sao cha lại mê dì Tuyết con quá vậy. Phải bỏ ra một số tiền lớn cha mới chuộc được nó.

Cha yên lặng một lát, dĩ vãng lại như trở về, người tiếp:

- Có lẽ vì đôi chân mày... Chiếc cằm nhọn giống...

Đột nhiên cha ngưng lại, rồi nhìn tôi đắn đo:

- Y Bình, con thấy cái tủ sắt nằm ở góc nhà kia không? Ở trong đó chứa tất cả bất động sản của cha. Tiền trong ấy nhiều lắm, nhưng bây giờ cha không còn tin ai nữa. Cha nghĩ rằng tiền này về sau sẽ là của con. Tiếc thật, mất mát quá nhiều, còn lại chẳng bao nhiêu. Con xem không?

Cha móc chìa khóa ra đưa cho tôi. Tôi lắc đầu:

- Thôi không cần. Để nó đó đi, con biết tiền cất trong ấy là được rồi

- Thì có thật, nhưng không còn bao nhiêu

Cha ngồi xuống thở dài:

- Y Bình, cha muốn con sau này sung sướng, vì cha chỉ còn có mình con.

- Cha còn có Như Bình, Mộng Bình...

Cha cắt ngang:

- Làm sao cha dám tin chúng nó là con ruột của cha! Mẹ chúng nó ngoại tình, Mộng Bình lại giống mẹ như khuôn, con gái mà lại mang bầu. Còn con Như Bình nó giống cha chút nào đâu. Đụng tí là chảy nước mắt, thằng Hảo du côn du đãng. Thôi đừng nhắc tới chúng nó nữa, nhắc tới chỉ thêm giận. Y Bình, cha chỉ có mình con, cha mong là con sẽ được sung sướng.

Yên lặng một lúc, cha lại tiếp:

- Lúc cha còn nhỏ, mồ côi cha lẫn mẹ, sống lang bạt giang hồ. Một hôm, có nhà giàu kia đãi tiệc, cha đi ngang ngõ sau, thừa lúc không ai để ý, cha lén trút một ít cơm thừa canh cặn ăn. Đầy tớ nọ trông thấy, họ lấy than đỏ đập lên đầu cha. Lớn lên một tí, cha được một người nhà giàu cho vào giúp việc nhà. Người kia tốt bụng nên chỉ bảo cho cha một ít chữ nghĩa. Con gái của vị tướng đó...

Kể tới đây cha đột nhiên ngưng lại. Những lời vừa rồi của cha thật lạ lùng.... Tôi đang chột đời chờ thì đột nhiên cha lắc đầu, nói nhanh:

- Tóm lại, tuổi trẻ của cha là chuỗi ngày dài đau khổ, cha không muốn con gặp cảnh đó, cha muốn con có tiền.

Tôi hỏi một câu mà từ lâu tôi thắc mắc:

- Thế tiền ở đâu cha có?

Cha lim dim mắt:

- Tiền à? Nó đến bằng nhiều cách. Ở đời này người ta chỉ biết con giàu, con có tiền, chứ có ai cần biết đến nguyên do tại sao con có đâu. Với cha, thì cha không giấu con, tiền đó có thể nói là tiền người ta dâng cho cha hay cha cướp được cũng vậy. Cha làm mọi cách để có tiền.

- Họ dâng tiền cho cha vì họ sợ cha cướp phá nhà họ?

Cha cười mũi:

- Có thể như vậy. Cha lúc nào cũng muốn giàu sang chứ không thích nghèo khổ.

Nhìn cha rồi quay sang nhìn chiếc tủ sắt. Những đồng tiền ấy đã nhuộm biết bao nhiêu máu, bao nhiêu nước mắt? Ai làm sao biết được? Cha tựa lưng vào ghế, đôi mắt khép lại một cách mệt mỏi. Cha đã già rồi, bao nhiêu vết nhăn trên trán, trên mặt. Tôi đứng dậy định bỏ đi. Bước ngang qua bàn, có khẩu súng lục, tôi không dám nghĩ đến cảnh nổ súng, viên đạn xuyên qua thân người. Dù sao cũng không thể để dì Tuyết chết được. Do dự một chút, tôi lén cầm khẩu súng lên, bước ra khỏi phòng cha.

Đến phòng Như Bình, Như Bình đang ngồi ở mép giường thẫn thờ, mặt mày ủ rũ. Đột nhiên tôi thấy thương nàng vô cùng. Trao khẩu súng cho Như Bình, tôi nói:

- Như Bình tìm một chỗ nào giấu súng này đi, để trong tay của cha nguy hiểm lắm.

Như Bình đỡ lấy khẩu súng, gật đầu. Tôi hỏi:

- Bốn hôm nay dì Tuyết không có ăn gì cả à?

- Hai đêm đầu tôi còn lén đưa thức ăn qua cửa sổ ẹ, nhưng sau đó cha hay được. Tôi không còn biết làm sao hơn.

- Còn Hảo đâu rồi

Như Bình ngập ngừng một chút nói:

- Anh Hảo bị cha đuổi đi rồi. Hôm đó cha xiết cổ mẹ, nên anh Hảo bước tới can thiệp. Anh ấy còn trẻ nên mạnh tay và làm cha nổi giận. Cha móc súng ra định bắn, anh Hảo sợ quá bỏ chạy, cha cấm anh Hảo không cho anh ấy bước chân vào nhà nữa. Hảo cũng thề là không bao giờ về đây, nhà gì mà như nhà thương điên vậy. Và mãi đến hôm nay vẫn không thấy anh ấy trở về.

Tôi thở dài, Như Bình nài nỉ:

- Y Bình! Y Bình giúp tôi đi, Y Bình xin cha tha ẹ tôi đi! Thằng Kiệt nó khóc suốt ba ngày, hôm nay có lẽ mệt quá nên không khóc nổi nữa rồi! Có lẽ cha định giết mẹ tôi thật! Y Bình! Y Bình làm ơn giúp tôi đi! Bây giờ chỉ còn Y Bình nói là cha nghe thôi!

Tôi do dự:

- Tôi... tội. thôi để mai tôi lại

- Y Bình, tôi biết Y Bình tốt, không phải lỗi Y Bình... Chuyện Thư Hoàn tôi... tôi không buồn Y Bình đâu, mong rằng Y Bình đừng...

Tôi không muốn nghe nữa, tai tôi ù lên, tim đập mạnh. Bước ra cửa tôi nói vọng lại:

- Mai tôi đến.

Nói xong tôi chạy nhanh ra vườn hoa. Từ nhà cha trở về tôi cảm thấy khó chịu. Không khí u ám, chết chóc đằng kia đã làm tôi bất an. Thảm trạng trên có phải tôi là thủ phạm? Đầu óc tôi mông lung. Thay áo, leo lên giường nằm một lúc lâu tôi vẫn không ngủ được. ánh trăng ngoài song thật lạnh. Mẹ bước vào, ngồi cạnh bên tôi hỏi:

- Con nghĩ gì đấy?

- Dạ con đâu có nghĩ gì đâu!

- Đẳng ấy đã xảy ra chuyện gì?

Tôi chậm rãi:

- Cha nhốt dì Tuyết và thằng Kiệt trong phòng, lại còn định bắn họ nữa.

Mẹ giật mình:

- Sao vậy?

- Vì dì Tuyết ngoại tình, thằng Kiệt không phải là con của cha.

- Nhưng.. nhưng làm sao cha con biết được?

- Con nói.

Mẹ ngẩn ra, người giữ chặt tay tôi:

- Tại sao con biết?

- Thưa mẹ, có chuyện bí mật nào mà lâu ngày chẳng bị bật mí đâu.

- Nhưng chuyện đó có liên hệ gì tới con đâu mà con lại tố cáo chứ?

- Tại dì Tuyết mắng con, bảo con là điểm con của điểm già, con làm sao chịu được? Vả lại con chẳng ưa gì bà ấy, nếu có cơ hội trả thù làm sao con bỏ qua cho được.

- Y Bình, con nên biết rằng cách đây mấy năm mẹ đã biết dì Tuyết ngoại tình.

Tôi kêu lên:

- Mẹ biết như vậy mà mẹ vẫn chịu bị ức hiếp, bị đuổi đi mà không mách cha à?

- Chuyện gì cũng vậy, trời phạt có mắt thì hãy để cho trời phạt phân xử.

- Như vậy có lẽ trời phật đã dùng con thay thế rồi

Mẹ tôi lắc đầu:

- Y Bình, con không có quyền đó, con cũng không có quyền tố giác dì Tuyết. Có điều cuộc đời quả có chuyện vay trả. Cha con lúc còn trẻ đã hại bao nhiêu đời con gái có bao nhiêu bà vợ, nhưng có trung thành với người nào đâu mà bắt người ta phải trung thành với mình? Tại sao xã hội không lên án đàn ông bất trung mà chỉ lên án người đàn bà ngoại tình? Y Bình, con nghĩ xem có đúng không?

- Lời của mẹ khiến tôi sửng sốt. Thế mà tôi cứ tưởng mẹ chỉ là người đàn bà thủ cựu, không ngờ...

- Thế thì mẹ cũng có quyền không trung thành với cha con vậy

Mẹ thở dài:

- Mẹ khác, quan niệm của mẹ khác người, mẹ thấy là tình vợ chồng phải trung hậu với nhau. Nếu một trong hai người bất trung, ta có thể tha thứ và chờ đợi họ nghĩ lại. Dì Tuyết thì khác, dì Tuyết ít học nên không thể trách dì được.

- Tại sao mẹ lúc nào cũng nghĩ rằng con người bao giờ cũng thánh thiện, cũng cần được tha thứ cả vậy?

Mẹ đặt tay lên vai tôi:

- Y Bình, xét đoán bất cứ một thứ gì con cũng không nên chỉ nhìn về bề ngoài thôi!

- Nhưng khi nhìn cả bề trong chỉ tổ làm cho ta thất vọng. Từ lúc tiếp xúc với thế giới bên ngoài đến giờ, con chỉ nhìn thấy thù hận và tội lỗi, chỉ nhìn thấy sự ích kỷ và tàn nhẫn của con người...

Mẹ mỉm cười:

- Tất cả những gì con trông thấy chỉ là phiền diện. Dù sao, mẹ cũng cần cho con biết là con không có quyền tố giác dì Tuyết, con không được phá vỡ sự êm ả của một gia đình nhất là đằng kia.

- Nhưng ai biểu họ kiếm chuyện với con trước làm chi? Họ gieo gió thì gặt bão chứ? Nhịn nhục như mẹ mãi có lợi lộc gì đâu. Chỉ khổ tấm thân thôi.

Mẹ yên lặng một chút mới lên tiếng:

- Y Bình con nên nhớ, trồng được dưa thì gặt được dưa, trồng đậu thì gặt được đậu. Lưỡi trời lồng lộng, con không nên làm gì quá đáng.

- Vâng con hiểu, con nghĩ rằng câu trên áp dụng cho dì Tuyết thì đúng hơn.

Mẹ buồn buồn.

- Cũng có thể. Nhưng Y Bình, hiện nay con đang trông gì đấy? Cái quả con sẽ nhận ra sao?

Tôi cứng lưỡi, một lúc mới lên tiếng trách:

- Thôi mà mẹ.

Mẹ tôi vỗ vai tôi, người nói:

- Bây giờ cũng khuya rồi, ngủ đi! Hôm nào tỉnh trí một chút con nghĩ xem lời mẹ thế nào?

Mẹ trở về phòng, tôi trần trọc mãi không ngủ được. ánh trăng bên ngoài mù mờ. Lời của mẹ văng vẳng bên tai. Tôi đang trông dưa hay trông đậu vậy?

22. Chương 22: Chương 22

Suốt một đêm trần trọc, vừa chớp mắt một chút là đã nghe tiếng đập cửa rầm rầm. Trời đã sáng. Đầu óc tôi vẫn còn mù mờ. Mẹ ra mở cửa, tôi ngồi dựa lưng vào thành giường. Có lẽ Thư Hoàn đến. Nhắm mắt

lại tôi định ngủ thêm một chút, thì bóng người như cơn gió lốc chạy đến giường tôi, không phải Thư Hoàn mà Như Bình.

Mặt Như Bình tái xanh như là người chết, đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng. Tóc rối, quần áo xốc xếch đứng run rẩy bên tôi. Cơn buồn ngủ đã bay mất, nắm lấy tay Như Bình, tôi nói:

- Chuyện gì thế?

Sự sở hãi của Như Bình lây sang cả tôi. Có phải chẳng cha đã giết dì Tuyết? Như Bình lấp bắp:

- Mẹ... Mẹ...

- Dì Tuyết thế nào. Nói nhanh đi!

Như Bình vẫn ấp úng:

- Mẹ... Mẹ với thằng Kiệt đều...

- Điều sao?

Mẹ bước vào đặt tay lên vai Như Bình, giúp nàng trấn tĩnh lại:

- Đừng vội Như Bình, chậm rãi nói cũng được.

Như Bình vừa thở vừa nói:

- Mẹ tôi với thằng Kiệt đã... trốn đi rồi!

Tôi thở phào:

- à! Tưởng chuyện gì nguy hiểm lắm chứ. Như Bình làm tôi muốn đứng tim, có gì đáng sợ đâu! Phải mừng mới phải chứ?

Như Bình quỳ chân xuống, nước mắt ràn rụa:

- Có chuyện ghê lắm. Y Bình qua bên ấy sẽ hiểu ngay. Cha đang giận, đang hét ở đằng ấy. Y Bình làm ơn qua ngay đi!

Tôi nghi ngờ:

- Nhưng tại sao trốn được? Dì Tuyết bị nhốt kỹ lắm mà?

- Trốn bằng cửa sổ.

- Cửa sổ? Bên ngoài cửa sổ có rào kẽm mà?

- Nhưng rào kẽm bị phá nát rồi! Y Bình qua sẽ biết ngay.

- Thì con qua nhanh bên ấy xem sao!

Tôi vội ngồi dậy, rửa mặt chải đầu sơ qua rồi ra gọi chiếc xích lô đi thẳng đến đằng ấy. Cánh cổng khép kín mà tiếng hét của cha vẫn vang ra ngoài. Khi bước vào trong tôi khép chặt cổng lại, ở bên ngoài là những đôi mắt tò mò của hàng xóm. Đến phòng khách, tôi thấy cô Lan đang đứng nép một bên nhà, thấy tôi tới cô ta nói ngay:

- Cô... Cô vào nhanh đi ông chủ sắp giết người rồi kìa!

Như Bình ngồi quỳ chân trên ghế. Tôi biết là trong nhà này bây giờ không còn ai để cha giết nên cũng hơi yên tâm. Bước vào trong, quang cảnh trước mặt tôi thật khủng khiếp. Cha tay cầm dao, hãy còn mặc áo ngủ, đang gào thét trước cửa phòng dì Tuyết. Thái độ của cha trông thật dễ sợ. Tôi đứng xa xa không dám đến gần, cha gần như đến trạng thái điên loạn. Những vết dao chém hãy còn trên vách tường, tiếng ông chửi diết tại:

- Tuyết, mày là con đĩ, mày mà trở về đây tao sẽ chém nát thân mày cả thằng con ngoại tình của mày nữa! Tao sẽ biết chúng mày! Bậy đâu!

Tiếng gọi “Bây đầu” của cha có lẽ là một thói quen còn lại của thời còn tung hoành ngang dọc. Tôi đứng yên nhìn cha đang như điên như khùng vùng dao trên khoảng không mà lòng tê tái Như Bình bước tới cạnh tôi, gọi:

- Cha!

Cha không nghe thấy, người vẫn tiếp tục la hét, tôi gọi to hơn:

- Cha!

Lần này có lẽ cha đã nghe thấy, người ngưng múa dao, quay đầu lại nhìn tôi Đôi mắt mở, mặt ngơ ngác. Tôi hơi khiếp sợ, đứng yên một lúc tôi mới lên tiếng hỏi:

- Cha! Cha làm gì thế?

Mặt cha trợn tròn, đôi mày người xuôi xuống, vẻ mệt mỏi hiện lên mắt:

- Y Bình, con đấy à?

Tôi lặp lại:

- Cha làm gì thế?

- Di Tuyết con trốn rồi

Cha chậm rãi nói, người đưa tay lên vuốt mặt, cử chỉ tuyệt vọng:

- Nó dẫn theo cả thằng Kiệt.

Tôi khờ khạo nói:

- Ta có thể tìm họ trở về được mà?

Cha lắc đầu:

- Tìm họ à? Không dễ gì. Nó trốn có kế hoạch hẳn hoi làm sao tìm cho ra

Đưa lưỡi dao lên, ngấm nhìn một lúc, cha tiếp:

- Nếu lần này bắt được trở về, tao sẽ băm nát thân nó.

Tôi nuốt ực nước bọt, thăm dò:

- Cha đưa dao cho cô Lan đi, di Tuyết đâu có ở đây mà cần đến nó.

Cha nhìn tôi, rồi nhìn lưỡi dao, sau đó đưa dao cho cô Lan. Người có vẻ bình tĩnh trở lại, nhưng tôi biết bên trong cái bình tĩnh đó chứa đựng một nỗi uất hận vô biên.

- Y Bình! Di Tuyết con độc thiệt, nó đã cuỗm hết tiền của cha, trốn đi rồi

Tôi giật mình:

- Cha nói sao

- Có kẻ giúp nó mở tủ sắt của cha, cửa đứt hết những thanh sắt cản. Trộm nữ trang, tiền bạc cũng không còn.

Cha đẩy cửa phòng di Tuyết, tôi nhìn vào Bên trong thật hỗn độn, tất cả vali đều bị mở tung, học tử bỏ ngổ. Chắc chắn là có tên Ngụy nhúng tay vào đây mới có cảnh trộm quy mô thế này Nhưng ai là người báo cho hắn biết chuyện di Tuyết bị giam? Hảo chăng? Nhất định không, vì Hảo không hề biết mặt tình nhân của di Tuyết, nếu biết chẳng nữa, chắc chắn cũng không dám hành động như vậy Tôi theo cha đi về phòng riêng của cha Gian phòng vẫn sắp xếp như cũ chỉ có các học tử là bị mở toang. Nhìn về phía tủ sắt. Tôi không biết nên khóc hay nên cười Mới ngày qua, cha còn chỉ cho tôi biết tất cả tiền của trong ấy sẽ thuộc về tôi hết, thế mà bây giờ chỉ còn là tủ sắt trống không. Những đồng tiền bị cướp đoạt của người, bây giờ bị người đoạt lại, đúng là luật bù trừ, nhân quả ảo ứng.

Tôi bước tới cạnh tủ sắt cúi xuống quan sát ổ khóa Ổ khóa bị vỡ tung. Đứng lên, tôi nói:

- Cha không định báo cảnh sát à?

Cha lưỡng lự:

- Nhưng chắc gì cảnh sát tóm họ lại được đâu

Tôi lắc đầu:

- Làm sao biết được? Nhưng dù sao, tổ chức cảnh sát rộng lớn, hữu hiệu hơn. Nếu cha muốn lấy lại số tiền đó thì con nghĩ tốt hơn hết là báo cảnh sát. Nhưng nếu báo cảnh sát thì e rằng tên tuổi cha sẽ bị xúc phạm, cha suy nghĩ kỹ xem sao

Cha chau mày suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Phải báo cảnh sát. Dù sao cũng không thể để lũ dân loạn kia thoát được.

Thế là, tôi gọi cô Lan vào, nhờ cô ấy đi trình báo

Cha ngồi trên ghế tựa, yên lặng. Đôi mắt oai vệ ngày nào đã đầy vết nhăn. Người đã già nhưng vẫn còn cương nghị. Nhưng hình dáng hùng hổ của một nhân vật nổi tiếng, một thời hét ra lửa không còn. Suốt một thời trai trẻ ngang dọc, dọc ngang để được gì? Một hiện tại trống rỗng? Dì Tuyết cuốn gói bỏ đi, Hảo lang bạt, lũ con gái còn lại chẳng giúp ích được gì. Cha quả là người bi đát nhất thế giới

Đột nhiên cha thở dài, tôi giật mình trở về với thực tại Cha đưa tay xoa những giọt mồ hôi trên trán, nói:

- Cha định sẽ ẹ con một số tiền, tiền còn lại sẽ dùng làm của hồi môn cho con, bây giờ... Bây giờ, thì không còn gì nữa hết. Đánh bao nhiêu trận, vó ngựa tung qua bao nhiêu thành, chưa lần nào cha thất bại như lần này Sự thất bại chưa cay thật. Bị một con đàn bà dân loạn đánh bại mới đau chứ?

Tôi không nói gì cả, một lúc cha nói tiếp:

- Bây giờ con lấy gì để làm đám cưới

Tôi khó chịu:

- Cha! Thư Hoàn yêu con, muốn cưới con chứ đâu phải cưới tiền của chả Họ đâu cần hồi môn của con làm gì?

Cha lắc đầu:

- Những người còn trẻ lúc nào cũng coi khinh đồng tiền, nhưng không có tiền, lấy gì ăn?

Câu nói của cha đưa tôi đối diện với sự thật. Nếu quả thật dì Tuyết vét hết tiền của, không chừa lại một cắc thì gia đình này sẽ sống ra sao Cha và Như Bình sẽ xử trí như thế nào Còn Mộng Bình nơi bệnh viện nữa Tôi và mẹ tôi Làm sao đây Vấn đề không phải dễ. Tiền bạc quả thật không đáng xem thường. Thiếu nó đời sống sẽ chật vật khó khăn biết bao, tôi đã có kinh nghiệm đắng cay về tiền bạc. Tôi hỏi:

- Cha còn để tiền ở đâu nữa không? Ngân hàng...

Cha lắc đầu:

- Không, chỉ có số nợ mười mấy ngàn đồng, nhưng nó đứng tên chứ không phải cha

Như vậy là muốn lấy lại cũng không phải dễ. Chuyện vay mượn là điều không tin cậy Tôi tựa lưng vào tủ, đầu óc căng thẳng. Bây giờ phải làm sao đây Dì Tuyết bỏ trốn để lại khoảng trống to quá. Tàn nhẫn thật.

Cảnh sát đến điều tra và thẩm vấn. Họ xem xét tất cả cửa ngõ ra vào, vết cưa trên khung sắt. Họ hỏi cha về sự liên hệ giữa cha và dì Tuyết, hạch hỏi cô Lan, sau cùng là đến tôi

- Cô là...

- Tôi là Lục Y Bình, con ông Lục Chấn Hoà

Viên cảnh sát thẩm vấn nhìn cha rồi lại nhìn tôi:

- à! Thế bà Tuyết có phải là mẹ ruột cô không?

Tôi lắc đầu, chỉ về Như Bình, nói:

- Không, bà ấy là mẹ của cô Như Bình.

Viên cảnh sát đưa mắt nhìn sang, hỏi:

- Vậy ra hai cô là chị em một cha khác mẹ?

- Vâng.

Viên cảnh sát tiếp tục phân sự:

- Cô Y Bình, tối qua cô có nghe thấy tiếng động nào không?

- Tôi không có ở đây, sáng nay hay tin tôi mới đến.

Viên cảnh sát chau mày:

- Vậy thì cô ngủ ở đâu?

Tôi vội nói địa chỉ tôi ở:

- Cô lập gia đình chưa?

- Chưa.

- Vậy thì cô ở với ai?

- Ở với mẹ tôi.

- à! Cô vẫn còn người mẹ ruột!

Tôi cười. Không có mẹ thì tôi từ đâu chui ra đây? Viên cảnh sát thật nhẫn nại, tiếp tục hỏi:

- Mẹ cô tên gì?

Tôi bắt đầu khó chịu:

- Điều đó đâu có liên hệ gì đến vụ án này? Mục đích của chúng tôi là muốn tìm ra dì Tuyết, chứ ông hỏi tôi điều đó có dính dáng gì đâu?

- Không phải thế, với bất cứ vụ án nào chúng tôi cũng không thể bỏ qua một chi tiết nhỏ mà mình cảm thấy có liên hệ xa gần.

- Nhưng mẹ tôi đâu có thể nửa đêm nửa hôm đến đây mở khóa sắt lấy tiền bạc và bắt cóc dì Tuyết đâu?

23. Chương 23: Chương 23

Viên cảnh sát nắm ngay câu nói:

- Làm sao cô biết có người đến mở khóa sắt mà không phải là bà Tuyết hành động?

- Vì dì Tuyết đâu có đủ sức làm chuyện đó, vả lại dì ấy cũng không đủ dụng cụ.

- Như vậy theo ý cô phải có tông phạm bên ngoài?

- Tôi nghĩ thế.

- Thế cô có thể cung cấp cho chúng tôi một ít tài liệu không?

Viên cảnh sát thẩm vấn quét tia mắt sắc bén sang tôi. Tôi quay nhìn cha, cha có vẻ khó chịu. Bao nhiêu dằn co căng thẳng tâm trí tôi. Có nên nói ra không? Nói ra có hại cho cha không? Nhưng không nói thì dì Tuyết và số tiền kia sẽ không bao giờ hy vọng lấy lại được. Tôi còn do dự, thì cha cất tiếng:

- Y Bình, con còn muốn giữ bí mật của tên khốn nạn đó à?

Thế này thì nói ra cho rồi, tôi quay sang viên cảnh sát:

- Vâng, tôi hiểu được một tí, gã đàn ông tông phạm của dì Tuyết là tên Ngụy Quang Hùng. Nếu tìm được hắn, tôi nghĩ sẽ không khó lắm trong việc tìm bà Tuyết.

Viên cảnh sát lật sổ nhật ký ra ghi chép, xong ngẩng mặt lên nhìn tôi cười:

- Tôi nghĩ là với chi tiết cô vừa cho, việc khám phá ra thủ phạm không khó khăn lắm. Riêng về sự liên hệ giữa tên Ngụy Quang Hùng và bà Tuyết thế nào, cô biết rõ không?

Tôi cắn môi:

- Cũng không rõ lắm, nhưng nếu không tìm được bà Tuyết ở địa chỉ trên thì ông thử đến bệnh viện xem. Cô con gái của bà ấy đang nằm dưỡng bệnh ở đấy, biết đâu bà ấy chẳng đến thăm.

Viên cảnh sát lại ghi chép luôn tay và hỏi thêm mấy câu nữa mới chịu ra về. Cha vẫn yên lặng, khi viên cảnh sát ra về, người mới lên tiếng.

- Chắc chắn bà ấy không đến thăm Mộng Bình đâu

- Sao cha biết?

- Bà ấy không nghĩ đến Như Bình thì Mộng Bình có nghĩa lý gì.

Cha bỏ về phòng. Tôi ngồi lại nhìn Như Bình. Nàng đang rầm rức khóc. Lúc gần đây bao nhiêu bão tố chụp vào người nàng. Từ cái thất tình cho đến việc ra đi của mẹ, Như Bình gầy và xanh xao nhiều. Tôi không muốn quấy rầy nàng, nhưng tôi có một thắc mắc không thể không hỏi được.

- Như Bình, hai ngày qua dì Tuyết có nhờ Như Bình đưa thư cho ai không?

Như Bình gật đầu Tôi hỏi tiếp:

- Đưa cho ai thế?

Như Bình cúi đầu xuống, ấp úng:

- Đưa ột người ở tiệm cà phê trong một ngõ hẻm nhỏ ở đường YYY

- Có phải người đàn ông đó gầy gầy không?

- Vâng.

- Làm sao Như Bình biết người đó?

- Mẹ tôi đưa cho tôi xem bức ảnh để nhận ra mặt người

- Bức ảnh đó Như Bình còn giữ không?

Gương mặt Như Bình đầy nét sợ hãi:

- Y Bình định đưa cho cảnh sát?

- Có lẽ.

Như Bình nắm tay tôi, bàn tay nhớp nháp mồ hôi của nàng run rẩy. Như Bình van xin:

- Y Bình, tôi thấy những lời Y Bình cung cấp cho cảnh sát ban nãy cũng đầy đủ lắm rồi

- Nhưng tôi muốn cảnh sát phanh phui được vụ án.

- Nhưng nếu... mẹ tôi bị bắt, người có bị tù không?

- Có thể lắm chứ.

Bàn tay Như Bình xiết chặt tay tôi:

- Y Bình, Y Bình tha ẹ tôi đi!

Tôi đứng dậy:

- Như Bình hãy suy nghĩ kỹ xem. Mẹ Như Bình cuốn hết tiền bạc bỏ đi, mà không hề nghĩ rằng Như Bình và Mộng Bình sẽ khổ sở biết bao khi không có mẹ, không có tiền bạc. Như vậy bà ấy có tròn trách nhiệm làm mẹ không? Tại sao Như Bình còn muốn che chở cho bà ấy

- Nhưng... mẹ tôi cũng không sống được nếu ở lại đây, cha có tha ẹ đâu

- Lúc bà ấy bỏ trốn bà ấy có báo trước với Như Bình không?

- Không, mẹ tôi bỏ đi lúc nào tôi cũng không biết. Cô Lan là người đầu tiên hay chuyện đó.

Như Bình lại cúi xuống ôm mặt khóc tức tưởi:

- Mẹ tôi giận tôi... Mẹ tôi bảo tôi là đồ vô dụng... Vì tôi để mất Thư Hoàn.

Hai tiếng Thư Hoàn vừa thoát ra khỏi miệng là Như Bình khóc không thành tiếng nữa. Tôi thẫn thờ nhìn chiếc lưng run rẩy từng nhịp theo tiếng nấc. Trông nàng tội nghiệp làm sao. Thật ra nàng không xấu, nàng yếu đuối như con sên trong chiếc vỏ cứng. Bây giờ chiếc vỏ đã bể, vũ trụ như sụp đổ.

Nếu dì Tuyết không tàn nhẫn, nếu cha không cho tôi ăn trận đòn nhục nhã thì có lẽ... Thư Hoàn... Quá khứ như một khúc phim quay lại trước mắt, tôi bàng hoàng trước sự thật. Rốt cuộc rồi sự trả thù của tôi chỉ giúp dì Tuyết trùng phùng với người yêu, chỉ làm cha khổ hơn.

Giữa lúc Như Bình khóc lóc thảm thiết, tôi đang suy nghĩ không ngừng thì có tiếng chuông cửa reo vang, tôi vẫn ngồi yên, cô Lan bước ra mở cổng. Qua cửa kính, tôi thấy Thư Hoàn hấp tấp bước nhanh vào. Tôi chạy ra, Thư Hoàn nói:

- Sao có chuyện gì đó? Vừa đến nhà em nghe nói đằng này có chuyện gì nên anh chạy ngay đến. Chuyện gì thế em?

- Không có chuyện gì quan trọng, dì Tuyết đã vợ vét tiền bạc trốn mất rồi

Thư Hoàn chau mày:

- Thế à? Bao nhiêu tất cả?

Tôi cười buồn:

- Hết tài sản!

Thư Hoàn bước vào phòng khách, Như Bình đưa mắt lên nhìn, đôi mắt đẫm lệ. Tôi đứng nép một bên, tim đập nhanh. Từ khi Thư Hoàn trở về với tôi, họ không còn gặp nhau. Bây giờ... Một ít ghen tuông nhen nhúm trong tim, tôi lạnh lùng quan sát họ. Thư Hoàn thẫn thờ bước tới Như Bình ngược đôi mắt đau thương. Họ nhìn nhau như đôi tình nhân xa cách lâu ngày gặp lại

- Như Bình!

Thư Hoàn gọi, Như Bình run rẩy. Sự yên lặng bao trùm. Một lúc tôi nghe Hoàn nói:

- Như Bình. Như Bình tha lỗi cho tôi nhé! Tôi sẽ cố gắng làm một cái gì để bù đắp lỗi của mình.

Chàng nói một cách thành khẩn, tha thiết. Như Bình vẫn ngồi bất động, rồi đột nhiên cô nàng nấc lên. Đứng dậy bỏ chạy về phía hành lang. Hoàn đuổi theo, tôi cũng đuổi theo. Như Bình chạy vào phòng riêng đóng âm cửa lại. Tiếp theo đó tôi nghe có tiếng khóc nức nở vang ra từ bên trong.

Thư Hoàn đứng bên ngoài, đưa tay lên đập vào cửa, gọi:

- Như Bình! Như Bình!

Tiếng Như Bình bên trong nói ra:

- Anh đi đi đừng đến đây nữa, để mặc tôi

- Như Bình!

- Để mặc tôi! Đi đi!

Thư Hoàn định nói thêm, nhưng tôi đã bước tới, đặt tay lên tay chàng:

- Anh cứ để cô ấy nghĩ!

Thư Hoàn quay mặt lại, đột nhiên chàng đẩy tôi ra:

- Y Bình, em đã khiến anh trở thành người phạm tội!

Chàng lại trách tôi à? Tôi bỏ về phòng chạ Hoàn đuổi theo tay chàng vòng ngang lưng tôi và đặt nụ hôn bất thần lên môi tôi

- Y Bình! Thôi thì chịu vậy, chúng ta sẽ cùng xuống địa ngục.

Tôi cười buồn:

- Anh có muốn đến thăm cha không?

Chúng tôi ngược về phòng chạ Nhìn thấy Thư Hoàn, ông gật gù:

- Tôi đã nghe tiếng cậu

Hoàn bước tới, hỏi han:

- Bác có cần cháu giúp việc gì không?

- Có. Cậu làm ơn bắt con dâu phụ kia lại cho tôi để tôi chặt đầu nó.

Thư Hoàn miễn cưỡng cười:

- Sợ cháu không làm nổi Thôi thì bác bỏ qua đi! Mất người đàn bà như vậy có gì để mà tiếc!

- Nhưng nó ôm cả tiền hồi môn của con Y Bình đi sạch rồi Cậu chịu cưới một cô vợ nghèo mạt rệp à?

Thư Hoàn lắc đầu:

- Thưa bác tiền bạc không nghĩa gì cả, chúng con còn trẻ, chúng con có thể tạo được mà!

Cha yên lặng một chút, gật gù:

- Cậu khá, nhưng đừng lớn lối như thế, tương lai sẽ chứng tỏ khả năng của cậu Cho cậu biết nếu sau này cậu để con Y Bình nhà tôi khổ thì cậu sẽ biết tay tôi

Tôi nói:

- Thưa cha con không sợ khổ.

Cha nhìn tôi rồi nhìn Thư Hoàn.

- Được rồi, tao sẽ mở mắt tao ra để xem chúng mày. Có điều, chúng mày còn trẻ thì hãy ráng tạo một tương lai vững bền. Bây giờ hãy để tôi đi nghỉ một lúc.

Trông cha tiêu tụy thật tội Tôi định nói mấy câu nhưng nghĩ rồi lại thôi Người mà bấy lâu không chịu là mình già bây giờ đã phải thú nhận. Mái tóc hoa râm của người là cả một sự thật chứng minh hùng hồn nhất. Tôi nghĩ tới thời oanh liệt của người, thế mà bây giờ tới ngày xuống dốc, người tàn tạ như thế!

Tôi và Thư Hoàn bước ra khỏi phòng. Đi ngang qua nhà bếp, tôi đưa cho cô Lan bốn mươi ngàn bạc, dặn dò cứ nấu nướng như thường lệ cho chạ Tôi biết rằng trong hoàn cảnh này, nếu tôi không đích thân lo lắng thì sẽ không ai lo cả.

Bước ra cổng, nhìn hai cột trụ đỏ chói, lòng tôi dâng lên bao nỗi xót xa Thư Hoàn nói:

- Cha bây giờ yếu quá!

- Vâng, bao nhiêu chuyện dồn dập làm sao cha chịu nổi

Thư Hoàn lắc đầu:

- Gia đình của em thật rắc rối, không hiểu rồi việc sẽ đưa tới đâu!

Tôi quay đầu lại, đám mây đen phủ trên nền trời nơi góc nhà. Mưa gió sắp đến. Chặng mưa đầu mùa hạ. Tôi lo lắng, tưởng chừng như sắp có chuyện chẳng lành xảy ra. Xiết chặt tay Thư Hoàn, tôi nói:

- Anh Hoàn, bây giờ em không hiểu mình đang nghĩ gì nữa.
- Không phải chỉ có mình em mà hầu như cả thế giới này đều như thế.
- Có lần anh mắng em là tàn nhẫn, hư đốn và khó chịu. Có thật em là con người như vậy không?

Hoàn đứng yên nhìn tôi, một lúc chàng nói:

- Không, em là người ngoan ngoãn, dễ thương và hiền lành.
- Thật không?
- Thật!

Chúng tôi tiếp tục bước, mây đen tụ lại thật nhanh, bầu trời bắt đầu mát, sấm chớp vang một góc trời. Chúng tôi bước nhanh, đột nhiên tôi có cảm giác ly biệt, tôi tưởng chừng như thân mình bị chẻ làm đôi, một nửa đang gắng sức chạy nhanh về phía trước, một nửa ở lại. Và phần nào mới chính là con người hiền lành của tôi.

Sau cơn mưa to, trời bắt đầu mát, tôi bồn chồn, tới lui trong phòng. ánh nắng cuối cùng của một ngày nằm yên bên cửa, những đóa hoa vàng trên cây Mỹ Nữ nở rộ, tôi muốn tâm hồn mình lắng xuống nhưng không được.

24. Chương 24: Chương 24

Dì Tuyết, người đã cướp hết tiền của cha bây giờ ở phương trời nào? Có lẽ đang sống một đời sung túc nhàn hạ bên người tình, còn cha tôi chỉ còn một căn nhà trống rỗng. Tội thật! Đưa mắt nhìn qua cửa sổ, đột nhiên, một tia sáng lóe ra trong đầu, tôi vội mang giày vào.

- Mẹ, con đi một tí nhé mẹ!
- Đi đâu?

Mẹ đuổi theo, nhưng tôi đã bước ra đến cổng. Hơi đất bốc lên sau cơn mưa thật khó chịu. Tôi bước vội về phía đồn cảnh sát gần nhà. Chạy cửa bước vào, thật may, tôi gặp ngay viên cảnh sát đã thẩm vấn tôi ban sáng. Vừa ngồi xuống tôi nói nhanh:

- Quý vị đã tìm được tung tích của bà Tuyết chưa?
- Chưa. Đến nhà tên Ngụy Quang Hùng thì chúng tôi được tin hắn đã đi đâu ba hôm rồi. Bây giờ chúng tôi đang tiếp tục điều tra đây.

Tôi hơi thất vọng, nhưng nói ngay:

- Hồi sáng tôi quên không cho quý vị hay là tên Ngụy Quang Hùng có chiếc xe hơi màu đen, số xe là 1032. Đồng thời tên này cũng là một tên chuyên sống bằng nghề buôn lậu.
- Thế à? Câu nói của tôi khiến viên cảnh sát tư pháp lưu ý.

Những người khác lập tức vây quanh tôi:

- Cô làm ơn cho chúng tôi biết thêm một số chi tiết.

Tôi nuốt nước bọt, và đem tất cả những điều mình nghe lóm được trong tiệm cà phê kể hết cho họ nghe. Đồng thời tôi còn tả hình dáng của Ngụy và cả người bạn của hắn có giọng nói ồ ề. Viên cảnh sát gật đầu:

- Cảm ơn cô, như thế vụ án này không có gì khó khăn đâu, chúng tôi sẽ khám phá ra không lâu đâu!

Tôi không mong vụ án bị lỗi ra ánh sáng, mà chỉ mong tìm được di Tuyết, người đàn bà không có trái tim!

Ngày hôm sau, lật báo ra, ngay trang tin tức, tôi đọc thấy hàng chữ lớn:

”KHI ÔNG TƯỚNG HẾT THỜI, VỢ. CUỐM TIỀN TRỐN MẮT, CHỈ CÒN BIẾT BÁO CẢNH SÁT. “

Tôi thở dài Một người thê thiếp đàn đồng, tiền rừng bạc biển bây giờ tình tiền cũng vỗ cánh bay xa Một con người từng ngang dọc giang hồ, khắp nơi biết tiếng, bây giờ bị một con đàn bà làm héo hon, chỉ còn là một lão già dờ dẫm dờ khùng. Tất cả như giấc mộng buồn!

Ngồi ở thành giời tôi đọc tiếp. Cũng may báo chí không viết tên thật của cha ra, chỉ đúng ba chữ ông L.C.H. Bài tường thuật không sai lắm, bên dưới có thêm một đoạn ngắn phốt qua tiểu sử của cha Xem xong, tôi lặng lẽ đưa ẹ, mẹ thở dài:

- Không ngờ cha con bây giờ lại xuống tới nước này

- Đúng ra trước khi cưới di Tuyết về cha con phải nghĩ tới hậu quả của nó chứ!

Mẹ lại đem tư tưởng nhà Phật ra thuyết giảng:

- Cha con làm nhiều điều ác quá nên phải nhận cái quả như vậy

Tôi bực mình:

- Thôi mẹ đừng nhắc đến trời phật làm gì cả. Mẹ có ở ác với ai đâu mà suốt đời mẹ vẫn khổ thế?

Cơm sáng xong thì Hoàn đến. Chúng tôi bàn với nhau đến đảng ấy thăm cha Vừa định đi thì có tiếng gõ cửa Hoàn bước ra, tôi trông thấy chiếc xe ba gác với mấy người công nhân. Họ nói gì với Hoàn mà khoa tay múa chân, tôi hỏi:

- Chuyện gì thế anh?

- Cha em có nói gì đến việc tặng em chiếc dương cầm này không?

Tôi suy nghĩ một chút nói:

- Hình như cha có bảo sẽ tặng em một món quà. Không lẽ chiếc dương cầm này?

Đang nói, thì mấy người thợ đã ì ạch khuân chiếc đàn vào Tôi vội hỏi:

- Xin lỗi, ông nào ở đây đại diện cho hãng?

Một người mặc áo trắng trông sạch sẽ bước tới:

- Có phải cô là Lục Y Bình?

- Vâng.

- Thế thì đúng rồi!

Người đại diện vội ngoắc tay ra hiệu ấy ông công nhân khuân đàn vào nhà. Tôi nghĩ đến cha, bây giờ không có một cắc bạc trong tay làm sao trả tiền cây đàn? Nguy thật! Tôi vội hỏi:

- Xin ông làm ơn cho biết cây đàn này đã trả tiền chưa

- Trả xong rồi Đã thanh toán từ tuần trước nhưng vì chúng tôi còn phải khắc chữ, phải thử tiếng nên đưa đến hơi muộn.

Đám thợ đã khuân đàn qua khỏi bậc thềm. Tôi nghĩ tình trạng sắp tới của đảng ấy và tôi, sự sống còn quan trọng hơn cả cây đàn.

Lúc trước, một đôi trăm ngàn cha tôi nào có xem ra gì, nhưng bây giờ số tiền ấy không còn ít ỏi nữa, nhìn người đại diện, tôi hỏi:

- Cây đàn này trị giá bao nhiêu

- Mười hai triệu!

Đám công nhân sắp sửa đưa đàn vào góc nhà, tôi vội can ngăn:

- Khoan đã!

Rồi quay sang ông đại diện:

- Nếu bây giờ tôi gửi đàn trả lại ông, tôi chịu lỗ chỉ nhận lại mười triệu thôi, ông nghĩ sao

Người đại diện lắc đầu, bước tới lật nắp đàn lên nói:

- Đàn đã khắc tên cô rồi làm sao chúng tôi nhận lại được? Vả lại hãng chúng tôi có quy lệ là hàng ra khỏi cửa thì không thể nhận trả lại

Tôi nhìn hàng chữ trên nắp đàn:

”Cho con gái yêu thương của tôi”.

Lục Chấn Hoà

Nét chữ khắc thật thanh nhã, đàn được đánh vẹc-ni láng bóng. Một món quà tuyệt vời! Tôi bước lui sau để những người thợ làm phận sự của họ

- Để đâu đây cổ

Tôi giật mình trở lại thực tại Gian nhà hẹp quá, để chiếc đàn không hợp tí nào Tôi đề nghị mấy ông mang vào phòng tôi Bàn và ghế bên trong được đưa ra ngoài Khi đám thợ ra về, mẹ, Thư Hoàn và tôi chỉ còn biết đứng nhìn và lặng người trước tặng vật quý giá này Chuyện buồn đằng kia mới xảy ra chưa ngã ngũ thì tôi lại nhận được quà, tiểu lâm thật! Mẹ đưa tay sờ hàng chữ trên nắp đàn. Đột nhiên, tôi nhìn những giọt nước mắt trên má mẹ, tôi hoảng hốt:

- Mẹ làm sao thế?

Mẹ lau nước mắt, nhìn tôi với nụ cười buồn:

- Không có chuyện gì cả con ạ.

Người ngồi xuống ghế, bàn tay lướt nhanh trên phím đàn, tiếng đàn vọng lên thánh thót. Tôi ngạc nhiên:

- Mẹ... mẹ cũng biết đàn nữa à?

Mẹ cười:

- Con quên rồi sao Lúc xưa mẹ và chị Tâm Bình của con hợp tấu với nhau luôn.

Vâng, tôi đã quên rồi, vì lúc tôi còn nhỏ quá. Mẹ bắt đầu dạy bản nhạc khi xưa Những ngón tay quen thuộc lướt mau Mắt người nhìn xa vời như không còn dính dáng gì đến cuộc đời buồn khổ này Bản nhạc này tôi thuộc lòng, lời nhạc chải chuốt:

Hãy nhắc đến chuyện xưa, những ngày mật ngọt, tình chẳng quên người

Hãy hát bản nhạc xưa, bản nhạc xa vời năm cũ.

Tôi không bao giờ quên, tôi vẫn đợi chờ. Tôi không bao giờ quên, dù lâu ngày anh đi phiêu lãng.

Vì tôi tin rằng,

anh sẽ không bao giờ quên chuyện ngày xưa

Còn nhớ ngày gặp nhau,

những ngày đầu tháng ba làm sao quên được.

Hoa thơm trong gió mát, hai đứa mình yêu nhau

Tình thâm môi hồng, tôi cười anh lặng ngắm.

Chuyện cũ qua rồi, lòng buồn như lá mùa thu

Tim tôi lai láng, tình xưa khó quên.

Bao ngày phiêu bạt anh đi phương nào

Bây giờ cách xa anh chẳng buồn sao

Mong anh trở về để tim tôi hòa nhạc.

Ngày tháng tươi cười rồi sẽ trôi qua mà lòng vẫn nhớ.

Anh hãy trở về, đừng tiếc chi ngày tháng phiêu bồng.

Tiếng hát tôi vừa dứt thì tiếng nhạc cũng tan dần. Mẹ quay đôi mắt mờ lệ nhìn sang tôi và Hoàn. Nụ cười héo hắt trên môi, chúng tôi vẫn đứng yên, mẹ nói lắng:

- Tiếng đàn nghe thích thật.

Tôi nói:

- Bản nhạc hay quá, mẹ đàn lại một lần nữa đi!

Mẹ lắc đầu đứng dậy, người vuốt ve thành đàn, xong quay sang bảo tôi:

- Y Bình, ý của con hay lắm. Cây đàn này là vật xa xỉ, con lại không biết đánh đàn, gia đình bên cha con lại đang gặp cảnh túng quẫn vậy bán phút nó đi

Tôi nằm dài trên đàn:

- Bây giờ thì con không muốn bán nữa rồi! Mẹ thích nó thì con phải để lại, còn vấn đề tiền bạc con sẽ có cách lo liệu

Thư Hoàn cũng nói:

- Đúng thế, hãy giữ đàn lại, con biết Y Bình cũng thích đàn lắm, vấn đề tiền bạc không khó giải quyết đâu

Tôi chen vào:

- Nhưng anh đừng tưởng tôi chịu xài tiền anh đâu nhé!

- Thế lúc em đã là vợ anh rồi em cũng không xài tiền anh à?

- Anh làm gì có tiền? Tiền này là tiền của cha anh mà!

- Em đừng quên là anh đã đi làm, anh đã kiếm được tiền rồi nhé!

Tôi sực nhớ ra, hỏi:

- Thế còn chuyện xuất ngoại, chuyện học bổng của anh thì thế nào

Hoàn cho biết đại khái:

- Anh vừa xin được một học bổng toàn phần.

Tôi mừng quá, nhảy lên:

- Thế à? Sao anh không cho em biết sớm?

- Định nói thì nhà em gặp chuyện lộn xộn. Bây giờ anh xin triển hạn để năm sau mới xuất ngoại, như vậy lấy nhau xong chúng ta còn đến hơn một năm sống bên nhau

Mẹ ngồi tựa lưng vào đàn, không hiểu người đang nghĩ gì. Nhìn những hàng chữ khắc đến đàn, tôi sực nhớ đến cha, thế là chúng tôi xin phép mẹ, để đến “đăng kia “

Thư Hoàn bảo tôi:

- Gia đình em phức tạp thật, mỗi người là một bí mật, thí dụ như mẹ em, anh nghĩ cuộc đời tình ái của người chắc cũng thăng trầm lắm.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Anh cũng đúng, vì có lần mẹ em bảo ngày xưa mẹ đã yêu tha thiết một người

Chúng tôi yên lặng bước bên nhau Tôi nghĩ đến mối tình của mẹ trước khi lấy chồng. Mối tình kia đã bị cha làm tan vỡ? Nghĩ đến cha, một người suốt đời phá hoại cuộc đời đàn bà, đến bây giờ phải lâm vào cảnh cô độc, bị đàn bà bỏ rơi Dì Tuyết bỏ đi rồi, cuộc sống sẽ ra sao Còn Mộng Bình trong nhà thương? Hảo sống phiêu bạt? Tất cả những câu hỏi đầy ắp trong đầu Mãi đến lúc Thư Hoàn thúc tay vào người, tôi mới giật mình trở về thực tại, Thư Hoàn chỉ về phía trước:

- Y Bình, hình như có chuyện gì kia em!

Cửa nhà cha rộng mở, tôi thấy mấy ông cảnh sát tập nập tới lui, tôi nói:

- Có lẽ có tin tức của dì Tuyết rồi!

Tôi kéo Hoàn bước ngay về phía cổng, một ông cảnh sát chặn lại:

- Cô là ai

ông cảnh sát này khác ông hôm qua, tôi nói:

- Tôi là Lục Y Bình, con gái ông Lục Chấn Hoà

ông cảnh sát nghi ngờ:

- Cô đi đâu này giờ?

- Tôi không ở đây

- Cô không ở đây à?

Trời! Không lẽ bắt tôi phải giải thích dông dài nữa à? Nhìn vào trong, tôi chau mày hỏi:

- ông làm ơn cho tôi biết chuyện gì thế?

- Cô Như Bình là gì của cổ

- Là chị em một cha khác mẹ của tôi

Viên cảnh sát chậm rãi:

- Hồi tám giờ sáng nay, cô ấy đã tự tử bằng khẩu súng lục.

Tôi quay lại nhìn Hoàn. Bất chợt, đầu tôi như vỡ tung để lại một khoảng hư vô tê dại.

25. Chương 25: Chương 25

Tôi đứng trước cửa phòng Như Bình nhìn vào Nàng nằm một nửa người trên giường, một nửa người dưới đất, mình mặc áo the màu lục, chân mang giày trắng, mặt trang điểm thật tươi Một người suốt chuỗi ngày còn sống không buồn trang điểm, đến khi chết lại đi làm đẹp thế này cũng lạ. Khẩu súng lục nằm gần bên, viên đạn xuyên qua màng tang làm thành vết thương nhỏ rỉ máu Vết máu đã khô Đôi mắt khép hờ như người say ngủ. Tôi có cảm nghĩ là Như Bình vẫn còn sống, nét mặt tươi tỉnh quá... Tôi còn nhớ lúc Như Bình tâm sự, van xin tôi, đôi mắt kia đã hơn một lần khóc, hơn một lần buồn vì Thư Hoàn, vì mối tình tay ba, bây giờ chắc Như Bình không còn e ấp, thẹn thùng nữa Nằm yên đó, bình thản trước mặt mọi người, để ọi người ngắm nghía, đôi mắt không khép chặt. Tôi được nghe kể lại rằng một người chết đi có chuyện buồn sâu hay lo lắng thường không bao giờ nhắm mắt. Vậy thì Như Bình buồn chuyện gì? Mới hai mươi bốn tuổi, cái tuổi hoa mộng sao lại bỏ đi Nguyên nhân nào Tôi hiểu rõ, tôi hiểu rõ đến độ không tin Như Bình dám hành động như vậy Như Bình không phải chết vì tự sát, mà là chính tôi giết nàng. Nhìn qua khuôn mặt người chết, tôi nghĩ đến những giọt nước mắt đêm qua... Tôi chợt nhắm mắt lại, quay lưng bước

ra khỏi căn phòng. Vừa bước ra, tôi va mạnh vào người Thư Hoàn. Chàng đứng bất động như pho tượng đá. Tôi bỏ ra phòng khách, đầu tôi nhức nhối, chân tay rã rời Máu của Như Bình làm tôi choáng váng. Có một người mang nước đến, thì ra người cảnh sát mà tôi gặp hôm qua

- Rất nhiều người không quen nhìn xác chết.

Tôi run run tiếp lấy ly nước uống cạn. ông cảnh sát nói thản nhiên:

- Không ngờ gia đình cô lại bị nhiều chuyện xảy ra dồn dập như vậy!

Thật khó mà giải thích được.

- Tôi cũng không ngờ, hôm qua cô ấy còn rất bình thường.

- Chúng tôi đã điều tra xong, đây là vụ tự sát. Chỉ có một điều chúng tôi lấy làm lạ lùng là không hiểu tại sao súng của cha cô mà lại lọt vào tay Như Bình.

- Tôi...

Tôi chau mày, sự thật tôi đâu có quên, khẩu súng kia chính tay tôi đưa cho Như Bình mà, mục đích là để tránh cho cha lúc nóng giận rồi bắn bậy bạ, không ngờ... Như Bình lại dùng súng như một phương thức giải thoát. Một sự thật khó tin. Nếu biết vậy, tôi đưa súng cho Như Bình làm gì? Lắc đầu, tôi trả lời viên cảnh sát:

- Tôi cũng không biết.

Viên cảnh sát gật gù bỏ đi Tôi quay sang, lúc bấy giờ mới biết cha tôi nãy giờ đang ngồi bất động trên ghế sa lông. Chiếc dọc tẩu vẫn còn trên môi, nhưng lửa đã tắt ngấm từ bao giờ. Tôi bước tới, như một chiếc máy tôi ngồi xuống cạnh cha, đưa tay sờ nhẹ bàn tay lạnh giá của người gọi:

- Cha!

Cha tôi yên lặng như tượng gỗ, tôi cảm thấy sợ hãi Thái độ của cha thật lạ, mắt trừng nhìn về phía trước, trên môi một sợi dải đang chảy dài xuống hàm râu bạc. Tôi lắc mạnh vai cha gọi thêm lần thứ hai:

- Cha!

Người vẫn bất động, tôi lắc mạnh thêm mấy lần. Người mới quay lại nhìn tôi:

- Chết... rồi! Chết dễ thật! Chỉ cần một phát đạn. Tàì bắn súng của nó đâu kém tao

ông lắc đầu, như con tàu đang lắc lư trên sóng, tôi dùng tay xoa nhẹ những ngón tay xương xẩu Cha vẫn lẩm bẩm:

- Không ngờ súng của ta không giết ai khác hơn con tã

Chiếc dọc tẩu trên môi rơi xuống, ông vẫn không buồn nhặt lên:

- Khẩu súng theo cha mười mấy năm trời, giết không biết bao nhiêu sinh mạng. Tay ta đã vấy máu, chính đôi tay này đây đã giết chết không biết bao nhiêu người Bây giờ Như Bình cũng chấm dứt cuộc sống bằng khẩu súng này

... Chết dưới khẩu súng oan nghiệt..

Tôi chột rùng mình. Cha là con người ương ngạnh, sắt đá, chứ không phải là con người tình cảm. Cha không bao giờ tin trời phạt, quỷ thần, định mệnh, thế mà bây giờ phải chịu khuất phục!

Bên ngoài có tiếng động, một người cao lớn cầm xách tay bước vào, đoán chắc là y sĩ tới khám nghiệm tử thi Vị y sĩ bước vào trong, tôi ngồi bất động trên ghế, cha im lặng cho đến lúc vị y sĩ ra về. Một cảnh sát bước đến nói:

- Xong cả rồi, bây giờ quý vị có thể mai táng được rồi

Đoàn người đại diện pháp luật đã kéo đi mất, gian phòng đột ngột yên lặng, ngôi nhà chết trong cơn buồn, cô Lan đi đâu mất, cha và tôi như hai tượng gỗ. Một lúc Thư Hoàn bước vào, những bước chân chệnh choạng như người say rượu Chàng bước tới bên hộp thuốc, lấy một điều châm lửa Chàng chẳng bao giờ dùng

thuốc, thế mà... Có lẽ để tự trấn tĩnh tinh thần. Khói thuốc bay tỏa mờ gương mặt xanh xao Gian phòng trầm hẳn xuống. Mỗi người theo đuổi một ý riêng của mình, trong khi xác chết vẫn còn phủ chắn bên kia phòng.

Điều thuốc trên tay Thư Hoàn đã tàn, chàng búng tàn thuốc rơi xuống rồi đứng lên nói:

- Để tôi gọi nhà mai táng!

Cha nhìn Hoàn yên lặng. Chàng bước ra cửa một lúc quay trở về nhìn vào chỗ cũ. Điều thuốc thứ hai đốt lên. Không khí gian phòng vẫn nặng nề. Đột nhiên tôi muốn khóc, muốn khóc một trận cho đã thèm, nhưng sao miệng tôi cứng như đá.

Nhà mai táng tới, mọi việc sắp xếp đều do Hoàn, tôi và cha ngồi chết lặng đưa mắt nhìn theo Họ bắt đầu khiêng thi thể Như Bình ra, một miếng vải trắng to phủ lên, rồi rùng mình đứng dậy, máy móc đi theo chiếc cang ra cửa Thư Hoàn đứng cúi đầu nơi đấy, miệng chàng lắp bắp:

- Một người con gái hiền lành nhưng bất hạnh. Chết oan ức quá!

Tôi tựa lưng vào tường bàng hoàng, thực tế tàn nhẫn vây chặt cơn ác mộng không ngờ.

Thư Hoàn quay sang nhìn tôi, chàng nói:

- Tất cả chuyện mai táng để anh lo, còn em lo chăm sóc cha!

Nhìn theo chiếc xe màu đen, chàng dờ khóc dờ cười

- Ngày hôm qua anh nói sẽ làm một cái gì cho Như Bình để chuộc lại lỗi lầm, không ngờ hôm nay lại phải lo mai táng cho em. Việc anh sắp làm cho em quả thật là một món quà cuối cùng ột đời người!

Hoàn nói xong, nước mắt chảy lã xuống má, chàng bước ra xe Đoàn xe chạy đi để lại đám bụi mù. Cát đã trở về với cát bụi Vâng cuộc đời như thế, từ hư vô thì sau cùng rồi cũng phải trở về hư vô hai mươi bốn năm, một cuộc đời Còn gì để lại cuộc đời Chẳng qua chỉ còn là đất, là bụi, là tro... Bây giờ Như Bình đã bình yên, nàng sẽ không còn buồn, không còn giận vì những mâu thuẫn giả dối của cuộc đời, nàng đã phản kháng mối tình chúng tôi bằng một hành động can đảm cuối cùng, một chống đối thầm lặng. Tại sao Như Bình không đứng trước mặt tôi tích cực phản đối, Như Bình đi rồi, chết là hết, còn người ở lại thì sao

Chiếc xe của nhà mai táng đã khuất, tôi quay lại mới thấy cô lan ôm gói quần áo đứng sau lưng, cô ta mở chiếc miệng đầy răng vàng ra ấp úng:

- Thưa cô, cô làm ơn cho em xin nghỉ, em không thích làm ở đây nữa, cô cho em về nhà em.

Đầu óc tôi chỉ nghĩ đến Như Bình, tôi không nghe thấy gì hết, cô Lan lập lại:

- Em không muốn làm nữa... Cô... Tháng lương này em chưa lãnh.

Tôi đã hiểu, cô Lan không muốn tiếp tục công việc. Nhưng ở đây chỉ có một mình cha Cha không quen sống thiếu người hầu hạ.

Tôi nói:

- Cô Lan, cô đừng nghỉ lúc này...

Cô Lan lẩm lét nhìn lại ngôi nhà:

- Thôi, em không làm nữa đâu Cô Như Bình chết trông dễ sợ quá, em không dám ở đây nữa

- Cô cứ ở đây giúp cha tôi đi, cha tôi đã già chỉ còn lại một thân trợ trợ, công việc chắc cũng không khó khăn lắm, cô ráng giúp, tôi sẽ tăng lương cho

Một cách hết sức khó khăn, tôi mới giữ cô Lan lại được. Nhìn cô tở xách gói quần áo trở về phòng, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Men theo con đường tráng xi măng giữa sân, tôi cất những bước chân nặng nề vào phòng khách. Khi đẩy cửa phòng khách qua bên để bước vào, một không khí lạnh lẽo lừa thẳng vào người tôi Phòng khách đầy mùi chết chóc. Cha tôi vẫn yên như bức tượng đồng. Tôi bước vào đưa mắt ngắm từng góc cạnh, từng xó xỉnh của căn phòng. Ngày nào nơi đây đầy ắp tiếng cười tiếng nhạc, tiếng xe bóp kèn inh ỏi Dì Tuyết cười khi Như Bình cúi xuống bế con chó con. Chỉ mới có nửa năm mà người bỏ đi, người trốn

mất, chỉ còn một ông già râu bạc ngồi chết một nửa cõ lòng. Đầu óc tôi mênh mang, tôi đứng lặng giữa bốn bức tường vôi trắng. Những âm thanh ma quái từ đâu dồn dập bên tai, lúc đầu nghe không rõ, nhưng sau cùng như một tiếng hét căm thù:

- Lục Y Bình! Mi chính là thủ phạm!

Tôi rùng mình, một luồng khí lạnh chạy len trong xương sống. Có tiếng kêu nho nhỏ dưới chân, rồi một vật gì cọ vào tôi Con Bi Bi của Như Bình. Con chó nhỏ bây giờ đã mất chủ.

Lấy lại bình tĩnh, bước đến cạnh bên cha tôi ngồi xuống, tôi không biết phải nói gì. Giọng nói hờn trách ma quái như còn quanh quẩn đâu đây. Con chó nhỏ vẫn tới lui khắp phòng kêu ăng ăng.

Cha quay sang gọi tôi:

- Y Bình!

Cha đắm đắm nhìn tôi, ánh mắt người là cả bầu trời tuyệt vọng.

- Tại sao Như Bình lại chết, hả con?

Tôi không biết trả lời cha như thế nào, cha tiếp:

- Y Bình, con cũng có trách nhiệm trong cái chết của Như Bình vì con đã cướp thằng Hoàn của nó.

- Nhưng đó là một trường hợp bất đắc dĩ.

- Bất đắc dĩ là sau này kìa, còn lúc đầu Vừa nhìn thấy Thư Hoàn là con đã có ý trêu gan di Tuyết với Như Bình, cha biết con dừng cãi! Cha hiểu con như hiểu chính mình.

Bàn tay gầy xương của cha vịn lên vai tôi, cha xúc động thật. Nhìn thẳng vào tôi, người tiếp:

- Y Bình con giống cha, hư lắm! Nhưng cha thích con vì chỉ có con mới giống cha. Con không cần giải thích gì cả, cha biết con ghét cay ghét đắng cha. Ngay cả bây giờ con vẫn ghét, con vẫn nuôi mối thù.

Tôi mở miệng định cãi lại, nhưng bàn tay trên vai tôi đột nhiên buông thõng xuống. Thân cha như một trái banh xì hơi, ngã ụp xuống ghế, tôi hoảng hốt, nắm lấy tay người gọi to:

- Cha! Cha! Cha!

Hình như cha không còn biết gì nữa. Tôi gọi cô Lan ra để cô ấy canh chừng cha, còn tôi chạy đến trạm điện thoại công cộng, tìm một địa chỉ bệnh viện ở gần đấy. Cha vẫn còn nằm nghiêng nửa trên ghế, nửa dưới đất. Tôi và cô Lan phải dùng hết sức mình mới kéo cha nằm ngay ngắn được. Người cha cao lớn nên nằm chẳng lọt vào ghế, đôi chân dài dư khỏi ghế. Chúng tôi ngồi bên cạnh chờ bác sĩ tới.

Bác sĩ tới chích cho hai mũi thuốc khỏe. Cha bị yếu tim cộng thêm chứng bệnh áp huyết cao nên khó tỉnh lại ngay. Chúng tôi cố đưa cha vào phòng ngủ của người. Khi đã được đặt nằm yên trên giường, người mới bắt đầu tỉnh lại. Vừa tỉnh dậy, nhìn chung quanh, người đã vùng vẫy đòi đi:

- Tao không có bệnh gì cả, tao không thích nằm trên giường, trừ lúc ngủ và bị thương nặng.

Vị bác sĩ nói:

- ông đã bị thương nặng lắm.

Cha nằm yên, bác sĩ chích thêm cho ông một mũi thuốc rồi ra dấu bảo tôi ra ngoài. Người đưa toa cho tôi với một thái độ nghiêm nghị:

- Tốt nhất cô nên đưa ông vào bệnh viện. Người già khó cưỡng lại bệnh. Ở nhà thương người sẽ được chăm sóc chu đáo hơn ở nhà.

- Thế theo ông thì bệnh cha tôi nặng lắm à?

- Vâng, tim yếu, áp huyết lại cao thế này, dễ đưa đến chứng bán thân bất toại lắm.

Với cha, bị bán thân bất toại còn thê thảm hơn cả sự chết. Tôi yên lặng nghĩ ngợi chờ bác sĩ sửa soạn ra về. Nhớ sự kiện mình chưa trả tiền xem mạch. Tôi mở ví ra, may là số tiền trong ví còn nguyên vẹn. Đưa bác sĩ

ra về xong, tôi trở lại phòng của cha một chút. Người ngủ yên. Trở về phòng khách, đột nhiên chân tay tôi rã rời, tôi ngã người xuống ghế. Mọi chuyện xảy ra suốt một buổi sáng nay như một cơn bão lớn, tôi không chịu nổi Tiếng con Bi Bi kêu la thảm thiết, tôi bật vội hai tai Vùi đầu vào áo

Buổi trưa, cô Lan làm một bữa cơm đạm bạc cho tôi Tôi bảo cô Lan làm thêm món canh gan heo mì chỉ cho cha Đến một giờ hơn cha tỉnh lại Theo lời dặn của bác sĩ, tôi không dám để cho người cử động nhiều, vì vậy chỉ còn cách là phải ngồi một bên mép giường dứt từng muỗng cho cha Việc nuôi bệnh thật khó khăn, cha nóng tính, dễ nổi giận vì sự bất lực bất ngờ của mình. Khi cha dùng hết chén mì mồ hôi tôi đã đổ như tắm. Cha nhìn tôi, người như muốn nói cái gì nhưng lại thôi, nằm một chút, người lại thêm thiếp ngủ.

Tôi định rời khỏi căn nhà này nhưng chẳng an tâm. Ngồi trên ghế tựa của cha, tôi cứ suy nghĩ về những chuyện vừa xảy ra Tiếng ngáy của cha thật to Tôi băn khoăn không hiểu rồi đây phải xử trí thế nào Không lẽ giao một người già yếu bệnh hoạn như cha cho cô Lan? Tôi cũng không muốn dọn về đây, nếu người ta không hiểu sẽ nghĩ tôi với mẹ thích ở đây lắm. Đưa cha vào bệnh viện ử Không ổn, đã có Mộng Bình nằm trong đấy rồi Tiền phòng, tiền thuốc? Tôi cũng không thể bỏ mặc đứa em khác mẹ này! Bao nhiêu câu hỏi vây trong đầu, tôi rối rắm, nhìn mặt tái xanh của cha tôi nhớ lại câu nói của người:

- Con hận cha, cha biết! Cha biết! Dù cha có đối xử tử tế với con thế nào đi nữa, con cũng thù ghét cha!

Con Bi Bi vẫn tru lên những âm thanh buồn thảm. Nó chạy đến chân tôi, tôi vỗ về nó, nhưng nó vẫn kêu, vẫn chạy quanh ngửi mấy đồ vật. Một lúc tôi nghe có tiếng động leng keng, quay đầu lại con Bi bi không hiểu lời ở đâu ra một xâu chìa khóa Tôi bước tới cầm xâu chìa khóa lên, tình cờ ngắm nghía từng cái một. Đây có phải là xâu chìa khóa của Như Bình không? Như Bình cái tên như một con dao bén đâm thẳng vào tim. Tôi thấy nhói đau Như Bình đúng như Thư Hoàn đã nói: “một người con gái yếu đuối và hiền lành, chết thật oan ức! “

Hình ảnh của Như Bình cứ ám ảnh, tôi dùng hết cách để quên. Đưa thử xâu chìa khóa vào các ổ khóa các học tử của cha, thật bất ngờ, một căn tủ mở ra Vậy thì đây là xâu chìa khóa của cha à? Tôi kéo học tử ra định xem trong học tử còn thừa lại một ít tiền lẻ chẳng?

Nhưng trong đó ngoài một chiếc hộp đồ ra không còn cái gì hết. Chiếc hộp đồ này bên ngoài có khắc hình tuyệt đẹp. Định mở ra xem, nhưng nắp lại khóa kỹ không mở ra được. Tìm một chiếc chìa khóa nhỏ nhất trong xâu, thử thời vận xem. May quá lại đúng của nó.

Trong hộp một có sổ giấy tờ, tôi lật từng trang một ra xem, nhưng thất vọng, không có một tờ giấy nào xài được. Sau cùng định đập nắp lại, tôi chợt trông thấy một tờ giấy xếp kỹ, thì ra đó là bằng khoán nhà. Tôi nghĩ ngợi một lúc, thấy rằng nếu muốn đưa cha vào bệnh viện, thì không còn cách nào hơn là đem bán căn nhà này đi Tôi xếp giấy nhà bỏ vào túi.

26. Chương 26: Chương 26

Trong hộp, ngoài đồng giấy trên ra hình như không còn cái gì khác, nhưng tôi vẫn cố lục lọi, hy vọng. Một lúc lâu, vật hiện ra trước mắt tôi là một xâu chuỗi ngọc màu lục thật đẹp. Mỗi hạt đều to gần bằng viên bi của trẻ con, hai mươi bốn hạt tất cả. Đây là một vật đắt tiền, tại sao cha không nhớ mình con xâu ngọc quý giá này Đặt xâu chuỗi xuống tôi xem còn gì khác nữa không, nhưng chỉ thấy một tấm hình đã hoen màu Đó là tấm ảnh một thiếu nữ ngồi tựa lưng trên ghế dựa tròn, trên tay là một chiếc đàn tỳ bà. Thiếu nữ tuyệt đẹp nhưng khuôn mặt trông thật quen. Nhìn đôi mắt to âu sầu tôi tưởng chừng mình đã gặp ở đâu rồi Nghĩ ngợi một lúc, tôi giật mình. Đúng là đôi mắt của mẹ, nhưng chắc chắn đây không phải hình mẹ. Tôi đoán thế, vì nhìn y phục thiếu nữ mặc trong hình, lối trang sức cổ lỗ của những thiếu nữ thời bốn, năm mươi năm về trước. Vậy người trong hình là ai Tôi thắc mắc, lật ngược tấm hình, nơi mặt sau có những hàng chữ:

Mưa rơi từ trời cao

Nước rơi làm sao nhạt

Chuyện buồn bao giờ vơi

Lòng buồn vẫn buồn mãi

Khúc hát không thành tiếng

Đàn cho vơi cơn sầu

Sầu chờ ngày tao ngộ.

Buồn này bao giờ nguôi

Tôi đoán chắc râu chuối ngọc và bức hình thiếu nữ nhất định phải có một sự liên hệ nào Người con gái này chắc chắn có liên hệ với cha Phải chăng đây là một người tình, một người yêu quý, nên người mới giữ ảnh và vật lưu niệm của nàng? Nhưng không lẽ cha lại nặng tình như vậy được sao

Đầu óc tôi rối rắm, tôi không muốn tìm hiểu thêm. Đặt mọi vật vào vị trí cũ, tôi khóa lại, xong đứng dậy đem chìa khóa nhét xuống dưới gối cha Cha vẫn ngủ mê, tôi bước ra khỏi phòng thật nhẹ

Dặn dò cô Lan xong tôi bước ra ngoài Lúc bước qua phòng Như Bình tôi khép nhẹ cửa lại, nhưng mắt không dám nhìn vào trong. Về đến nhà tôi tiếp một cô khách bất ngờ - Phương Du Tôi không còn tâm trí đâu để tiếp đãi niềm nở. Tôi rót một ly trà, nốc cạn. Mẹ tiến đến cạnh tôi nói:

- Y Bình, có lẽ con bị trúng nắng rồi đấy, mặt con sao tái xanh thế?

Tôi ngồi bật xuống thảm, đầu tựa lên thành giường, bao nhiêu biến cố dồn dập, làm sao tôi không thất thần! Tôi đã hoàn tất công việc một cách chu đáo Bây giờ về nhà, tôi cảm thấy mệt mỏi chi lạ, tôi muốn khóc, khóc một trận cho đã đời

Phương Du bước tới cạnh, đưa tay sờ mặt tôi:

- Y Bình, chuyện gì thế? Ai làm mày buồn hả?

Mẹ lo lắng:

- Có phải con lại cãi nhau với Thư Hoàn không?

Tôi lặng lẽ lắc đầu, ấp úng một lúc mới thốt lên được:

- Như Bình chết rồi!

Mẹ nắm vai tôi lắc mạnh:

- Cái gì? Con nói sao Con có mê không?

Tôi đáp:

- Không, không, con tỉnh lắm. Như Bình chết thật rồi, nó bắn súng vào đầu tự tử.

Mẹ khụy chân xuống đất, lảo lảo:

- Trời! Sự thật đấy à?

Có phải đó là sự thật không con?

- Thật đấy mẹ ạ!

Mẹ hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôi òa khóc, những giọt nước mắt như nước lũ vỡ đê, tôi xoay lại, úp mặt vào thành giường. Phương Du bước tới vòng tay qua vai tôi, vỗ về:

- Thôi đừng khóc nữa Y Bình, sống chết có số cả mà!

Tôi vẫn khóc:

- Có số à? Mày làm sao hiểu được, mạng sống của Như Bình nằm trong tay tao, thế mà... Phương Du tao đã giết Như Bình!

Phương Du nói:

- Dù sao chuyện đó cũng đã xảy ra rồi, khóc có ích lợi gì, nó còn làm ình bình thần lại được đâu Y Bình đừng khóc nữa Như Bình chết được là có phước lắm rồi!

Tôi ngẩng đầu lên:

- Mày nói thế là thế nào

- Con người ở đời có hai chữ: Sống và chết. Mày biết cái nào mới đưa con người tới hạnh phúc đích thực không? Như Bình đã được giải thoát, nỗi buồn khổ người sống phải nhận. Ai khổ hơn ả Tại sao chúng ta cứ xem chết như là một việc bi thảm? Trong khi người chết nằm duỗi chân không còn biết đến nỗi buồn khổ sầu lo gì nữa. Vậy thì họ là kẻ đáng được chúng ta chia vui hơn là chia buồn Y Bình ạ.

- Lời của mày chẳng giống ai cả.

- Nhưng đó là chân lý tìm ra được trong tuyệt đỉnh đau thương đấy mày ạ.

Tôi yên lặng. Giữa cái sống và cái chết có một khoảng cách thật dài nhưng cũng thật ngắn. Tôi ngồi nghĩ mông lung. Phương Du không biết đã bỏ đi từ lúc nào Trời tối dần... Ngồi giữa khung trời tan tóe tôi không buồn nghĩ ngợi gì nữa Mẹ đến gần, người nói với tôi một vài câu gì đó, nhưng đầu óc hư vô, tôi không nghe gì cả. Mãi đến lúc Thư Hoàn đến, thân xác mệt nhọc rã rời, khuôn mặt xanh mét, trông chàng thật tội

- Anh định chôn cất Như Bình tử tế.

- Tại sao

- Vì chỉ có cách đó mới giữ cho Như Bình một khoảng không gian bất diệt để nàng yên nghỉ.

Tôi áy náy:

- Nhưng... anh Hoàn, anh cũng biết là... cha em đã hết tiền rồi

- Chuyện đó để tôi lo

Thư Hoàn nói, giọng nói của chàng bình thản, mắt chàng nhìn về phía nệm giường, chàng không nhìn tôi Không khí trong phòng ngưng đọng lại và tôi cảm thấy khoảng cách giữa hai chúng tôi thật vời vợi Khoảng cách đó tuy không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được. Chàng vẫn đứng đấy nhưng xa lạ làm sao! Sự sợ hãi đánh tan cơn buồn ban nãy, tôi nhìn Hoàn nói:

- Cha lại bệnh rồi!

Hoàn chau mày, hình như chàng vẫn còn nghĩ ngợi chứ chưa trở lại thực tại

- Sao

- Cha bệnh và bác sĩ bảo cần phải đưa người và bệnh viện.

- hử?

Mắt chàng lướt nhẹ qua mặt tôi Giọng nói lạnh như người ngoài cuộc. Tôi buồn bã:

- Bác sĩ bảo cha bị trúng gió nặng lắm, có thể đưa đến tình trạng bán thân bất toại

- à!

Hoàn à một tiếng, rồi móc trong túi ra xấp giấy bạc, để lên cái tủ nhỏ đặt cạnh giường của tôi:

- Cứ lấy dùng đi, ngày mai tôi đưa thêm.

Tôi đỏ cả mặt, lòng sượng sùng. Nhưng điều muốn nói đâu phải thế? Tôi đâu có định xin tiền chàng?

Thái độ của Hoàn thật xa lạ, đứng bên nhau mà chẳng bao giờ nhìn thẳng vào mặt tôi Tim tôi nhói đau Anh Hoàn, anh đừng bỏ em. Anh Hoàn! Tôi gào trong tim- - Em cần anh, cần anh lắm! Em đang cô độc.

Tôi muốn van xin. Nhưng chàng đã đứng thẳng người lên, như một nhà buôn vừa thanh toán xong món hàng, quày quả bỏ ra cửa

- Tôi phải về. Suốt một ngày không về nhà rồi Mộ của Như Bình, tôi đã chọn miếng đất ở núi Lục Trương Lệ Trời lúc này nóng, không thể để lâu được, ba ngày nữa phải hạ huyệt!

Tim tôi rối bời:

- Anh đi ngay bây giờ sao

- Vâng, sáng mai tôi sẽ mang thêm tiền đến cho cô

Tiền... tiền... không lẽ giữa chúng ta chỉ có tiền thôi sao Theo chàng ra tới tận cửa, tim tôi như bị dao cắt - anh Hoàn, đừng đi anh! đừng bỏ em đi anh! Tim tôi van cầu, nhưng sao chàng vẫn bất động, thản nhiên như người không quen biết, Đến cửa, chàng đứng lại nhìn tôi:

- Thôi anh về.

Tựa cửa đưa mắt nhìn theo bóng chàng khuất dần trong màn đêm tim tôi tan nát. Chàng đã đi mất, và sẽ không bao giờ trở lại nữa Đứng chết lặng nơi cửa tôi không biết phải làm gì bây giờ. Đến lúc mẹ gọi trở vào tôi mới sực nhớ ra trời đã tối

Ăn một bữa cơm tối vô vị rồi tôi trở về phòng. Bước tới chiếc đàn dương cầm ngồi xuống, úp mặt vào nắp đàn. Mẹ bước tới vịn vai tôi, hỏi

- Y Bình, cha con bệnh rồi à?

- Vâng.

- Bệnh gì?

- Yếu tim và áp huyết cao

- Nặng không?

- Nặng.

Mẹ yên lặng ngồi xuống cạnh giường tôi Không khí trong phòng thật nặng nề, tôi nghe cả tiếng tim đập trong lồng ngực. Mở nắp đàn ra, nhấn nhẹ lên phím, một vài âm thanh rời rạc vang lên làm tôi muốn khóc

Hình như có người gõ cửa Ai vậy tôi bước ra mở cửa Ngoài sự tiên liệu của tôi: Thư Hoàn! chàng mới bỏ đi sao trở lại tôi sung sướng - Thư Hoàn anh về rồi đấy à? Sau cùng rồi anh cũng trở lại Tim tôi reo vui, nhưng miệng tôi mở không ra Mở rộng cửa đón chàng. Khi bước chân chàng đặt lên thềm tôi mới trông thấy vẻ héo hắt trên mặt chàng. Ngồi xuống ghế Thư Hoàn hai tay ôm đầu, không nói một tiếng. Tôi ngồi đối diện chàng. Một lúc Hoàn ngẩng mặt lên. Khuôn mặt điểm những giọt lệ, tôi gọi:

- Anh Hoàn!

- Y Bình! em có biết trước khi tự tử, Như Bình đã đến đâu không?

Tôi lắc đầu:

- Cô ấy đến nhà anh, trong lúc anh bận đến em, Như Bình đã để lại lá thư rồi quay về nhà, có lẽ sau đó mới tự tử.

- Một lá thư à?

- Vâng!

Thư Hoàn móc trong túi ra một bức thư nhàu nát, chàng đưa cho tôi xem, xong bỏ đến cửa sổ nhìn ra ngoài
"Anh Thư Hoàn

Cầm bút lên, tôi không phải viết gì cho anh. Bây giờ đêm đã khuya, trăng bên ngoài thật tỏ. Còn nhớ cách đây chẳng lâu chúng ta đã dạo chơi dưới ánh trăng này trên đường Tân Sanh Nam. tối hôm ấy, anh đã hỏi tôi có muốn làm vợ anh không? Nhưng, bây giờ, anh Hoàn, anh ở đâu anh có còn nhớ tới tôi không?

Tôi không trách cũng không giận anh, so với Y Bình tôi chỉ là một đứa con gái nhỏ nhoi, tầm thường. Vì vậy tôi nghĩ rằng nếu phải chọn giữa tôi và Y Bình. thì có lẽ tôi là người không may hy vọng. Ngay từ buổi đầu khi anh biết tôi, rồi gặp Y Bình, thì tôi đã hiểu rằng số trời đã định, nên cố nguôi ngoai. Nhưng khi bóng hình của anh vừa tàn trong tôi thì anh lại quay trở lại. Anh có biết lúc ấy tôi đã sung sướng thế nào không? Tôi cứ tưởng là nỗi nhớ nhung của mình đã động lòng Trời Phật nên người bảo anh trở về với tôi. Tôi như phát điên vì vui sướng, yêu anh đến độ muốn cúi xuống hôn chân anh. Anh Hoàn! chắc anh không ngờ tôi lại yêu anh đến độ này phải không? Lúc anh bảo anh định cưới tôi, tôi choáng váng khao khát đã lâu bấy giờ sắp thành hình. Tôi cắn thật mạnh vào ngón tay để biết là đây không phải là chuyện nằm mơ. Nhưng cảnh đẹp chóng tàn, Y Bình đến, không cần nói một câu gì anh cũng tung cánh bay đi không một luyến luyến. Tôi chưa kịp vui cái vui bất ngờ là đã rơi trở lại nỗi tuyệt vọng không lối thoát.

Nhưng anh Hoàn, tôi không trách anh, cũng không giận anh, có điều lạ tôi hơi buồn là tại sao anh lại xem tôi như một trò đùa. Anh lừa dối tôi. Đã yêu Y Bình, anh còn quay sang tôi chi vậy. Anh là người cứng rắn, anh mạnh mẽ khó lay chuyển. Còn tôi tôi chỉ là một con bé yếu ớt, tại sao anh đem tôi ra đùa cợt như thế?

Chính anh! phải chính anh là người đã làm cho tôi mất đi tình thương của mẹ, vì mẹ cho rằng việc tôi để mất anh là một chuyện nhục nhã, nhưng đối với tôi chuyện đó không có nghĩa lý gì. Có điều, ông trời tai ác thật, chỉ trong vòng có mấy hôm mà tôi vừa mất anh, vừa mất mẹ, vậy thì tôi còn sống làm gì nữa.

Tôi không bao giờ có ý tranh chấp tình yêu với Y Bình, tôi thích Y Bình vì nó cương nghị và dũng cảm, bị cha đánh mà vẫn không biến sắc. Tôi phục Y Bình chỗ đó và tôi không trách Y Bình. Có điều tôi buồn anh, vì anh nỡ đem tôi ra làm trò đùa, tại sao thế hở anh Hoàn?

Tôi không giận anh đâu, tôi chỉ buồn một chút thôi! mẹ đã bỏ đi, anh cũng bỏ đi... Anh Hoàn, tôi yếu đuối quá, phải chi tôi có được một chút cứng rắn của Y Bình chắc anh sẽ nghĩ đến tôi nhiều hơn, phải không anh? Anh Hoàn, tôi buồn anh nếu thật tình anh chẳng yêu tôi, anh nên nói cho tôi biết, còn hơn là để tôi khổ thế này.

Trăng đã lặn, trời tối sầm lại, tôi không can đảm viết thêm, xin dừng bút ở đây và hy vọng kiếp sau chúng ta sẽ hiểu nhau nhiều hơn.

Chúc anh gặp nhiều hạnh phúc

Như Bình “

Đọc hết bức thư tôi nhìn lên, Thư Hoàn tay trong túi, đang ngó mông ra cửa. Tôi đến đưa thư cho chàng, Hoàn nói:

- Y Bình chuyện báo thù của em cộng thêm việc làm của anh đã đưa Như Bình vào cõi chết, chúng ta là hai kẻ sát nhân, em thấy có đúng không?

Tôi vịn tay lên cửa, không đáp. Hoàn tiếp:

- Y Bình, chúng ta ích kỷ quá!

- Vâng.

- Y Bình, em hãy nhìn xem kia Hoàn nói mắt chàng đăm đăm nhìn về phía trước - Anh có cảm giác Như Bình đang đứng bên ngoài, gương mặt đầy máu, đang buồn bã nhìn chúng ta.

Tôi nhìn theo, ngoài cửa, ngoài những ngọn đèn đường và nhà cửa, tôi không nhìn thấy gì khác. Thư Hoàn vẫn tiếp:

- Đó, Như Bình đứng đấy, lúc nào đôi mắt của nàng cũng theo dõi chúng ta.

Chàng đăm đăm nhìn ra ngoài, tôi chợt cảm thấy trong bóng đêm hình như có đôi mắt buồn bã, trách hờn của Như Bình đang đăm đăm nhìn về phía chúng tôi.

27. Chương 27: Chương 27

Hôm ấy chúng tôi mai táng cho Như Bình.

Buổi sáng nắng tốt, nhưng khi đến nghĩa địa thì trời bỗng u ám lạ thường. Mưa gió bất thường là chứng bệnh của mùa hạ. Những nhánh cây trượng tư thừa thốt run rẩy theo từng cơn gió. Người đến tiễn Như Bình lần cuối cùng chỉ gồm người trong gia đình. Mẹ tôi, Thư Hoàn, tôi và Bi Bị. Cha thì nằm liệt giường nên không đến được. Tôi đã nhấn tin Hảo trên báo, nhưng nay vẫn chưa thấy đến. Chúng tôi không đăng cáo phó cho Như Bình vì xét thấy chẳng ích lợi gì. Lúc sống Như Bình chẳng được ai quan tâm đến, thì khi chết đi cũng không cần phải rầm rộ làm chi. Vả lại chúng tôi cũng không biết mình là bạn hay là thù của Như Bình nữa. Do đó chúng tôi chỉ bước lặng sau quan tài đi đến khi hạ huyệt.

Mẹ là người đầu tiên ném hòn đất xuống huyệt. Những xẻng đất của những người đạo tì làm nên những âm thanh khô như xác định khoảng cách âm dương. Tôi buồn bã nhìn đi đến lúc chiếc hòm khuất hẳn trong lòng đất lạnh. Gió thổi tốc bay phần phật áo tôi, con Bi Bị cứ lẩn quẩn dưới chân tôi kêu “ứ ứ” nho nhỏ. Tim tôi nặng như đeo đá. Tôi muốn khóc, nhưng không khóc được. Không khóc được là phải, vì Như Bình chắc chắn không cần những giọt nước mắt của tôi, cả của tất cả những người có mặt ở đây. Nằm giữa lòng đất lạnh, dù cô đơn, dù lạnh giá, nhưng nàng đã hết khổ đau sầu thảm bằng lúc ở trong gia đình họ Lục này. Gió đến mang đi hết niềm vui. Tôi cắn nhẹ môi, tay vẫn giữ chặt sợi dây da tròng ngang cổ Bi Bị. Như Bình! Như Bình trốn lánh cuộc đời hay Như Bình muốn trả thù tôi? Dù sao đi nữa tôi cũng thấy Như Bình sung sướng hơn, thật tình như vậy.

- Thôi mình đi!

Không biết ai lên tiếng. Tôi giật mình. Vâng, bây giờ ta phải đi Như Bình đâu còn cần thiết sự hiện diện của mình ở đây. Lúc sống tôi đã không đem lại tình bằng hữu, Thư Hoàn chối từ tình yêu, thì bây giờ, đứng đây có ích lợi gì cho nàng? Nhìn nàng một lần cuối tôi quay lưng lại. Hình như mẹ đang khóc, tôi bước tới dìu người đi, cách tay yếu gầy của mẹ bầu trên vai tôi, tôi không dám nhìn thẳng mẹ, vì trong đôi mắt của người hình như có sự trách cứ tôi. Chúng tôi lặng lẽ xuống đồi, không một ai lên tiếng.

Xuống tới núi, chiếc xe của hãng tổng táng vẫn còn chờ. Xe đưa chúng tôi về đến tận nhà tôi, tôi là đứa mở miệng trước nhất:

- Vào nhà nhé?

Hoàn đứng bất động, chàng nhìn tôi thật lạ lùng, một không khí bất thường làm tôi lo lắng.

- Anh không vào nhà à?

Hoàn chống tay lên cổng nhìn thẳng vào mặt tôi không nói lời nào cả. Gió thật lớn, mưa lất phất bay, bóng mây đen âm u cả bầu trời. Im lặng một lúc, chàng nói:

- Y Bình anh có chuyện muốn nói với em.

- Gì vậy anh?

Tôi ngẩng lên nhìn bầu trời giăng mây xám và linh cảm một chuyện chẳng hay sắp đến. Giọng Hoàn trầm buồn:

- Y Bình! chúng ta đã làm một việc tày trời! tôi cắn môi, chàng tiếp - Y Bình, anh mong rằng một tội ác. Giết chết một mạng người! Y Bình! Giả sử lúc xưa nếu em không đoái hoài tới anh, anh vẫn yêu em. Nhưng tại sao chúng ta phải đóng kịch để một người con gái phải bỏ mạng oan uổng như vậy? Nhiều lúc anh bị ám ảnh, anh cứ nghĩ rằng mình chính là thủ phạm trong cái chết của Như Bình. Anh nghĩ rằng có lẽ suốt khoảng đời còn lại của anh, anh sẽ bị giam hãm mãi trong hối hận ăn năn. Anh muốn trốn thoát anh muốn tìm mọi cách để lãng quên.. Và anh mong rằng tâm hồn mình sẽ được bình thản hơn.

Hoàn ngưng lại, bàn tay chàng đặt lên cánh tay của tôi:

- Y Bình, em hiểu ý anh chứ?

- Em hiểu

Tôi đưa lưỡi liếm mép, liếm môi khô héo Thời gian như ngưng đọng. Sự nặng nề vây quanh.

- Y Bình, anh yêu em nhiều!

Lời của chàng làm tôi xúc động, mắt tôi bắt đầu ướt, nhưng tôi cố gắng ngăn lại:

- Anh định....

- Anh định cuối năm nay anh đi Mỹ với điều kiện là thủ tục sẽ hoàn tất nhanh chóng. Hình như lúc trước anh đã có cho em biết là anh được một học bổng toàn phần chứ?

- Vâng.

- Y Bình, em có buồn anh không?

- Buồn à, không đâu

Tôi đáp như cái máy, Hoàn lắc đầu:

- Em phải hiểu cho anh, Bình ạ! Anh không thể nào đối diện với em, vì mỗi lần trông thấy em là hình ảnh Như Bình với các vết thâm thương ám ảnh anh. Anh không chịu nổi làm sao chúng ta có đủ can đảm để bước chân đến hôn nhân. Y Bình, anh khổ quá, anh muốn trốn thoát, xa lánh mọi ám ảnh, hối hận, bất rúc.

- Dạ.....

- Đó là một việc bất đắc dĩ, em hiểu chứ?

- Vâng! em hiểu

- Anh có lỗi với em nhiều, em tha thứ cho anh.

Một câu nói thật khách sáo, thật xa lạ, tôi đưa mắt nhìn đám mây đen trên trời cao trở về, rồi tôi nhìn chàng. Một khuôn mặt quen thuộc nhưng xa lạ. Đôi mắt ngậm đầy nỗi thống khổ. Đây có phải là Thư Hoàn không? một Thư Hoàn mà tôi hằng yêu say mê mất tất cả rồi, nhắm mắt lại, tôi thở dài:

- Anh không cần xin lỗi, em đã hiểu Có phải anh định nói là chúng ta phải xa nhau không?

Chàng buồn bã nhìn tôi không nói Tôi cười cay đắng:

- Cũng được, có bao giờ bè hợp mãi mà không tan đâu

Hoàn cúi đầu nhìn xuống. Một lúc chàng ngược nhìn lên thì lệ đã nhòa

- Y Bình, em can đảm một cách dễ thương.

Can đảm à? tôi cảm thấy ngứa ngáy, có ai biết rằng chiếc vỏ cứng bên ngoài che giấu một sự yếu đuối bên trong. Anh Hoàn, anh đừng bỏ em, anh Hoàn! tìm tôi gào, lòng tôi van xin, anh Hoàn, anh bỏ em, em sẽ cô độc và đau khổ biết chừng nào! Anh không quên được Như Bình thì em có hơn gì đâu! Tôi cắn chặt môi, để những lời van xin không thoát ra ngoài được:

Thư Hoàn cúi mặt nhìn xuống:

- Lần đi này, có lẽ một, hai năm nữa mới có cơ hội trở về. Và lúc bấy giờ có lẽ em đã có gia đình êm ấm.

Tôi cười buồn:

- Vâng, có thể em sẽ mời anh về nhà, lúc ấy có lẽ em đã con cái đê huê!

Thư Hoàn cười, nụ cười nhếch môi, giọng nói bắt đầu thay đổi:

- Anh sẽ sung sướng vô cùng nếu được Y Bình mời, anh sẽ đến để chia vui với hạnh phúc của em chứ...

Tôi cũng cười, tại sao chúng tôi lại nói đến những điều ảm ảm ố như vậy Tôi cố làm ra vẻ bình thản:

- Bao giờ thì anh đi

- Khoảng tháng chín hay tháng mười

- Nghĩa là còn một hoặc hai tháng nữa anh đi chứ gì?

- Vâng.

- Có lẽ lúc ấy em không đến tiễn anh được nên xin chúc mừng anh trước.

Hoàn nhìn tôi, đột nhiên chàng có vẻ xúc động mạnh, bàn tay giữ lấy tôi xiết chặt hơn, chàng định nói gì? đôi môi mở rộng rồi đóng kín. Một lúc chàng quay sang nơi khác, nói:

- Em có cần anh giúp chi không?

- Đủ rồi anh ạ, cảm ơn anh nhiều lắm!

Chúng tôi như đang diễn màn kịch chia ly. Mắt Hoàn đỏ hoe:

- Sẽ không bao giờ anh quên em, Y Bình ạ! Đến bao giờ thế giới hết thù hận, bao giờ bóng dáng của dì Tuyết và Như Bình không còn ám ảnh anh, lúc đó anh sẽ trở về, chúng ta sẽ lại yêu nhau...

- Biết có ngày đó hay không?

- Biết đâu!

- Nhiều lúc thời gian sẽ gọi rửa đi văng, hàn gắn vết thương lòng phải không anh?

- Có thể!

Tôi nhìn chàng cười buồn, Hoàn móc trong túi ra xấp giấy bạc, trao cho tôi:

- Em sắp phải cần đến tiền nhiều hơn.

- Thôi anh ạ, giữa chúng ta không còn nợ tình cảm, thì cũng không nên nợ thêm tiền bạc, chia tay rồi, em không muốn phải dính dấp thêm với anh một cái gì nữa.

- Nhưng bây giờ em đang cần tiền, em cần phải đưa cha em vào bệnh viện.

- Điều đó, em lo liệu được.

- Y Bình, em đừng cố chấp, đây là thiện ý sau cùng của anh.

- Nhưng em cũng mong anh để cho em giữ một chút tự ái còn lại.

Hoàn bỏ tiền vào túi:

- Thôi được rồi, bao giờ em cần, em cứ bảo anh, anh sẽ cố hết sức giúp em. Cũng như lúc anh đi rồi, có chuyện gì cần em cứ đến nhà anh.

- Chắc anh cũng hiểu là chẳng bao giờ có chuyện đó, chia tay nhau rồi, em không muốn để anh bận tâm gì về em nữa.

Mẹ lo lắng:

- Chuyện gì nữa thế con?

- Đời người bao giờ cũng vậy, có hợp thì phải có tan, hoa nở để rồi tàn, có khởi đầu phải có kết thúc phải không mẹ?

- Chúng bay trẻ con thật, có khủng không mà gây gổ nhau hoài thế?

Tôi cười buồn, úp mặt vào lòng mẹ, nước mắt thấm ướt áo mẹ. Mưa gió dồn dập những hình ảnh cũ xưa hiện ra. Khuôn mặt của Thư Hoàn, của Như Bình, Mộng Bình, Hảo, Kiệt, dì Tuyết, của Cha và cả mẹ lần lượt hiện lên, nhập nhòa như những bóng ma trôi.

Trận mưa thật to kéo dài từ chiều tối đến sáng hôm sau. Khi ánh nắng thấp thoáng ngoài cửa, tôi nằm yên không muốn ngồi dậy, nhưng còn quá nhiều công việc phải giải quyết. Tôi miễn cưỡng ngồi dậy thay áo và ăn sáng với chú chó Bi Bị. Dưới một hoàn cảnh bất buộc không thể để nó bơ vơ tôi đành mang về nhà. Nhớ lại cách đây nửa năm, tôi đã mơ ước có một chú chó nhỏ để nuôi, bây giờ đã có, nhưng.... Tôi thở dài, dặn dò mẹ vài điều xong tôi đến đằng kia.

Ra khỏi cửa, nắng thật tốt, cái nắng của “sau cơn mưa trời lại sáng” Cô Lan vừa ra mở cửa đã lên tiếng:

- Cô ơi, em không làm nữa đâu, mỗi lần hầu hạ ông chủ là bị quát mắng, em sợ quá, thôi em không làm nữa được đâu có cho em về nhà em.

Tôi bực mình:

- Thôi đừng ồn, tối nay tôi sẽ tính tiền

Đến phòng cha, cha đang nằm trên giường, mắt ngó trông ra cửa, vừa trông thấy tôi là cha hét lên:

- Y Bình! bộ con định giết cha à?

Tôi bước tới, cầm lấy cánh tay khô cần:

- Có chuyện gì thế hở cha

Cha vùng mạnh đôi tay:

- Tao không muốn con đây tớ ngu ngốc đó chăm sóc cho tao, thứ gì ngu như bò! không biết làm cái gì cả.

- Thôi được rồi, để con cho cô ấy nghỉ việc. Chân cha hôm nay cử động được không?

- Hôm qua còn cử động được, không hiểu tại sao hôm nay lại không. Y Bình con cho cha biết, cha bị bệnh gì?

Tôi không dám nói sự thật:

- Con cũng không rõ, để con đưa cha đến bệnh viện nhé!

- Không! cha hét lên - Không bao giờ tao chịu nằm bệnh viện, nhất định không.

Tôi nhần nại:

- Cha, nếu cha chẳng chịu đến bệnh viện, con e rằng cha phải nằm mãi trên giường. Trong bệnh viện lúc nào cũng sẵn có người chăm sóc thuốc men cho cha, ở nhà thiếu người như thế này lấy ai chăm sóc? Cha lại không thích cô Lan, con biết làm sao

- Tại sao con không mang mẹ con đến ở đây cho tiện?

Tôi khép mắt lại, lửa giận hừng lên tim:

- Khi cha khỏe mạnh, giàu sang, sung sướng cha lại đuổi mẹ con ra khỏi nơi này, bây giờ già yếu bệnh tật cha mới cho gọi mẹ con về để hầu hạ cha!

Cha bưng giận nhưng trong thoáng chốc gương mặt dịu xuống:

- Thôi được rồi Y Bình, cứ xem như lời con nói có lý.

- Vậy để con gọi điện thoại cho bệnh viện, để họ mang xe đến rước cha!

Tôi ra trạm điện thoại ở đầu hẻm. Tháng này là mùa viêm nhiệt, tất cả các bệnh viện công đều chật ních bệnh nhân. Gọi bao nhiêu nơi chỉ nghe câu trả lời “hết phòng” Tôi quýnh quáng cả lên, nhưng sau cùng rồi cũng tìm được một chỗ trống trong bệnh viện của giáo hội Họ hứa sẽ mang xe đến rước ngay Trở về nhà, tôi bảo cô Lan sắp xếp cho cha một va li quần áo

Xe ở bệnh viện đến, cha được cáng ra xe, tôi xách va li theo sau, Khi bước ngang phòng khách tôi chợt rùng mình khi liên tưởng đến hình ảnh của Như Bình cũng nằm trên cáng vài hôm trước đây Một thứ linh cảm làm tôi kinh hoàng. Cha đã lên xe, tôi dặn dò cô Lan xem nhà cẩn thận xong rồi theo cha đến bệnh viện.

Ở bệnh viện sau khi xem mạch kê toa, tôi đưa trước một số tiền phòng. Số tiền Thư Hoàn đưa mấy hôm chỉ đủ để chi phí cho phòng hạng ba thôi Hai chiếc phòng gồm mười giường, cha không quen với cái không khí ồn ào chung đụng với nhiều người nên người quát tháo âm ỉ không chịu nằm giường sắt, đòi đổi giường cây Tôi phải đến nài nỉ với y tá xin đổi nhưng không được đành trở về khuyên cha hãy cố gắng chịu đựng. Cha lại có tật hút thuốc, nhưng vì lý do vệ sinh y tá không bằng lòng để cha phì khói cho cả chín người

xung quanh phải chịu Bao nhiêu chuyện rắc rối xảy ra, cho đến lúc cha mệt mỏi quá mới ngủ yên. Bấy giờ tôi mới rời bệnh viện, không phải để về nhà tôi mà trở về đằng kia

Bây giờ thì không làm sao giữ cô Lan lại được rồi Theo lời bác sĩ cha không thể rời bệnh viện sớm được. Thanh toán tiền công cho Lan xong. Nhìn theo bóng nàng xách gói ra đi mà lòng tôi bồi ngùi Gian nhà rộng chỉ còn có tôi là sinh vật sống, gian nhà thiếu hơi người làm tôi rùng mình.

Chiếc radio phủ một lớp bụi mờ. Hai, ba ngày qua cô Lan chắc không quét dọn chỉ cả nên bàn ghế tủ sách... tất cả trông thật lạnh lẽo Tôi cố gắng hồi tưởng đến những lúc gian phòng ngập đầy tiếng nhạc, tiếng cười nói vui vẻ. Nhưng hình ảnh đó xa vời rồi Ngồi một lúc không khỏi bứt rứt tôi đứng dậy đi về phía hành lang. Tiếng gót giày nện khô trên nền gạch, như một độc thoại cô đơn vang rền khắp ngôi nhà, bước nhanh qua cửa phòng Như Bình, tôi nổi gai ốc khắp người Vào phòng cha, ngồi xuống ghế, tôi nghĩ đến những rắc rối sắp tới

Cha nằm bệnh viện dì Tuyết, Hảo... phiêu bạt ở đâu không rõ. Mộng Bình bị bỏ rơi ở bệnh viện không ai đoái hoài đến. Rồi đây phải lo tiền phòng cho cha và cái ăn ở nhà bằng cách nào đây Tôi ngấm ngấm ngôi nhà, chỉ còn một cách duy nhất là bán quách nó cho xong.

Nhưng bán nhà đi rồi, còn đồ đạc thì tính sao à, phải rồi những rương áo quần sẽ mang về nhà tôi, còn tủ ban ghế thì bán luôn theo căn nhà. Nghĩ xong tôi đứng dậy sắp dọn lại vật dụng trong nhà, nhưng khí rờ tay vào việc, thì tôi lại không biết nên bắt đầu từ đâu Sau một phút suy nghĩ, tôi bước vào phòng cha lấy chìa khóa mở tủ áo sắp xếp hết tất cả vào rương. Quần áo nhiều quá, đụng tay vào mới thấy không làm xuể. Công việc bận rộn bắt đầu xua đuổi sợ hãi Tôi quên hết bao nhiêu phiền nhiễu bủa vây suốt ngày qua

Có tiếng động nhẹ ở cửa, Tôi ngừng tay lắng nghe tiếng giày nện trên nền xi măng, hình như đã vào đến hành lang. Tôi rùng mình, bây giờ trời vẫn còn sáng, nhưng không khí chung quanh quá nặng nề. Khuôn mặt với giòng máu đỏ của Như Bình bỗng xuất hiện. Tôi đứng nhanh lên ôm chầm lấy áo quần của cha đặt lên ngực, mắt mở lớn nhìn thẳng ra cửa đón chờ. Và... một bóng dáng cao lớn bước vào, một đôi mắt lạnh nhìn tôi... Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Anh Hảo!

Người mất tích mấy hôm liền nay đã trở về, nhìn đồng áo quần dưới đất, Hảo hỏi tôi:

- Chuyện gì thế?

- Anh không hay chuyện gì đã xảy ra ử

Hảo đưa mắt nhìn tôi nghi ngờ:

- Đọc báo tôi hay tin mẹ tôi bỏ đi Thế còn cha tôi đâu

- Tôi mới đưa người vào nhà thương sáng nay

Đôi mắt Hảo chau lại Đôi mày sậm của giòng họ Lục.

- Bệnh gì thế?

- Bác sĩ bảo bệnh tim mà áp huyết lại cao

- Có nặng lắm không?

- Có thể.

Mắt Hảo chớp mấy cái rồi ngẩng lên:

- Còn những người khác, Như Bình, cô Lan đâu

Tôi ngập ngừng một chút, mới nói tránh:

- Cô Lan nghỉ việc rồi!

- Còn Như Bình.

Tôi đánh ực nước bọt trong miệng:

- Như Bình.. chết rồi!

Hảo mở to mắt:

- Cái gì?

Tôi máy móc lập lại:

- Như Bình chết rồi, nó lấy súng của cha tự sát. Tôi với anh Hoàn đem mai táng tại thửa đất Lục Trương Lệ

28. Chương 28: Chương 28

Hảo chết điếng, đôi môi run rẩy, ánh mắt sáng quắc:

- Cô nói láo

Tôi lắc đầu, sóng lưng tôi lạnh cứng:

- Không, đó là sự thật, Như Bình đã lấy súng của cha tự sát chết rồi!

Mắt Hảo trừng tôi, đôi mắt của những người mọi ăn thịt người trong phim chiếu bóng. Bất giác tôi ôm chặt áo cha vào ngực, cái lạnh chạy từ sóng lưng lên óc. Hảo đứng bất động trong tư thế đó một lúc thật lâu, rồi anh chàng hiểu ra rằng điều tôi nói là sự thật, đôi tay Hảo buông thõng xuống, nét mặt đau đớn pha lẫn cảm hờn dâm mạnh tim tôi

- Y Bình, cô đã giết chết Như Bình! tôi biết em tôi, nó yếu đuối lắm, một con kiến nó còn không dám giết thì làm gì có chuyện tự sát. Y Bình, cô đã làm gì? Tại sao cô hại em tôi như vậy?

Hảo bước tới trước hai bước, tôi hoảng hốt lùi ra sau Bàn tay Hảo vung lên đe dọa:

- Y Bình! Tại sao cô tàn nhẫn như vậy? Nếu Như Bình linh thiêng nó phải giúp tôi giết cô! Tôi phải giết cô để em gái tôi hả dạ.

Tôi đứng bất động. Nếu Hảo thực tâm muốn giết tôi tôi sẽ đứng yên để hắn giết vì phản kháng cũng không ích lợi gì. Ngôi nhà này ngoài tôi và hắn không còn ai nữa cả. Có la có hét chắc cũng chẳng ai nghe thấy. Hảo tiến tới, tay chụp vào ngực áo tôi (Sự thật áo hắn nắm là phần áo của cha mà tôi đã ôm vào lồng ngực ban nãy) một tay hắn nắm lấy cổ tôi có lẽ định bóp chết tôi. Tôi nhắm mắt lại đợi chờ. Mũi tôi bắt đầu khô, cổ họng tôi rất bỏng. Sự ham sống làm cho trái tim tôi đập mạnh. Nhưng đợi mãi mà tôi chẳng thấy Hảo phản ứng gì cả. Tôi hồi hộp từ từ hé mắt. Hảo đứng chết sững, tuy đôi mắt tóe lửa của anh ta vẫn còn, nhưng nét cương quyết trên gương mặt đã biến thành đau khổ. Tôi có thể nhìn thấy trong mắt Hảo sự cảm hờn đã dịu xuống, bàn tay trên cổ tôi hơi dần. Sau cùng Hảo buông thõng tay xuống.

Chiếc áo trên ngực tôi là chiếc áo lụa của cha hằng mặc, Hảo nắm lấy ngấm ngấm, vẻ khổ sở vẫn lảng vảng trên mặt, sau cùng hắn thở dài nói:

- Có lẽ... có lẽ cha không còn sống bao lâu nữa, phải không?

Cổ họng tôi hơi nghẹn lại, tôi không biết nói gì. Hình như Hảo cũng không cần nghe câu trả lời của tôi, hắn nhìn chiếc gương, hỏi:

- Cô làm gì đấy?

- Tôi định bán ngôi nhà này anh ạ.

- Bán nhà? tại sao phải bán?

- Bán để trả tiền phòng, tiền thuốc cho cha.

Không khí căng thẳng giữa chúng tôi ban nãy đã biến mất, nhường lại là một sự cảm thông. Tôi bắt đầu thấy xúc động. Hảo người anh em cùng cha khác mẹ của tôi, bây giờ không còn là kẻ thù của tôi nữa.

- Bán đi cũng được! Bán để khỏi thấy ngôi nhà lúc nào cũng ngập đầy thù hận, ích kỷ, xấu xa, tôi cũng không muốn trở về đây nữa!

Tôi yên lặng. Hảo nói xong, quay lưng lại định bỏ đi, tôi gọi giật lại:

- Anh Hảo, anh không đến bệnh viện thăm cha sao

Hảo quay đầu lại nhìn tôi, anh chàng bị ray rứt bởi chữ hiếu và lòng sợ sệt:

- Tôi không thể đến đây được. Y Bình cũng biết là hôm đó tôi không cố tình chống cha, tôi chỉ muốn ngăn cha và cứu mẹ tôi, chính vì thế mà tự ái của cha bị thương tổn. Y Bình, chắc Y Bình cũng hiểu tính cha chứ... Khi đã làm cha giận thì khó mà làm cho người quên được, tôi làm sao dám vào đây thăm cha

Vâng, đây là sự thật. Hảo nhìn ra ngoài thở dài:

- Mới nửa năm mà gia đình đã tan nát.. Y Bình có quyền làm những gì Y Bình thích. Định mệnh cay nghiệt thật! Như Bình là đứa con gái yếu đuối, không ngờ lại chết thê thảm thế này, tội quá!

Một câu nói mà Thư Hoàn đã lặp đi lặp lại nhiều lần, tim tôi chợt nhói đau Không khí yên lặng vây trùm chung quanh. Một lúc, Hảo lại thở dài:

- Cuộc đời đối với những anh hùng mạt vận bao giờ cũng thật khắc khe

Câu nói của Hảo khiến tôi hiểu rõ Hảo hơn.

Hảo là con của cha chứ không phải con của dì Tuyết, hân yêu và hiểu cha hơn! Hân cũng biết suy tưởng thế mà lúc xưa tôi lại xem thường hân.

- Bây giờ anh ở đâu

- Ở trọ nhà của một người bạn. Tôi đã tìm được việc làm rồi! Mỗi mùa hè tôi có thể kiếm đủ tiền cho niên học mới

Tôi do dự một chút, nói:

- Tốt nhất anh cho tôi biết địa chỉ của anh, để khi bán được nhà rồi sẽ mang đến cho anh một nửa. Anh có đến thăm Mộng Bình thường xuyên không? tiền thuốc tiền phòng ở đây cũng không phải nhỏ, tôi cũng không còn bao nhiêu tiền, vì vậy chỉ còn cách cuối cùng là bán nhà.

Hảo gật đầu, viết địa chỉ trao cho tôi, tôi tiếp tục công việc và soạn một va li áo quần của Mộng Bình đưa cho Hảo:

- Bao giờ Mộng Bình ra bệnh viện anh nên mang cô ấy theo anh thì hơn.

Hảo tay xách va li, tay mang sách vở, bước ra cửa, anh nói vọng lại:

- Cô thu dọn đồ đạc xong nhớ khóa cổng lại! Lúc này tôi vào cổng không khóa

Tôi gật đầu, Hảo đi mấy bước lại hỏi:

- Thư Hoàn lúc này thế nào

- Chúng tôi đã chia tay!

- Tại sao

- Vì Như Bình!

Tôi đáp thật nhỏ, Hảo nhìn tôi không nói thêm, ngược mắt lên nhìn trời, xong bước nhanh ra cửa. Tôi nhìn theo đến khi bóng Hảo khuất ngoài cửa mới ra đóng cửa lại. Hương thơm của hoa thoảng nhẹ trong vườn, mắt tôi chợt cay với bao nhiêu giọt lệ.

Công việc thu xếp đồ đạc trong nhà kéo dài đến ba ngày mới xong, một phần vật dụng như máy hát, máy thu thanh.... được bán rẻ cho tiệm điện, còn những vật nào có thể lưu lại được thì giữ nguyên. Va li áo quần được mang về nhà tôi công việc đã hoàn tất. Tôi khép kín đôi cổng lại, dán mảnh giấy hồng với hai chữ "Nhà bán" thật to lên đó.

Tôi đứng lặng nơi cánh cổng. Một gia đình êm ấm chỉ trong vòng không đầy một năm là tan nát, một chuyện khó tin đến độ bàng hoàng. Nguyên nhân nào đã đưa đến thảm trạng này? Có phải chăng tại vì tôi?

Bệnh của cha càng ngày càng nặng hơn, tôi hiểu rõ ngày cha bỏ đi sẽ không còn xa nữa. Trong bệnh viện, bản tính nóng nảy của cha làm mọi người khó chịu, y tá cũng như bệnh nhân cùng phòng đều có vẻ không ưa. Chứng bệnh tê liệt lan bất trị. Người nằm yên như trở thành gỗ đá, chỉ có miệng là nhai nhóp nhép được.

Nhà đã ngã giá 1000. Thực ra thì giá có thể cao hơn 200, nhưng vì cần tiền, vả lại người mua cũng biết việc tự sát của Như Bình nên khó bán được giá cao. Giữ đúng lời hứa, tôi mang 50 ngàn đến cho Hảo Gian nhà của anh chàng ở là một ngôi nhà lụp xụp cất bất hợp pháp. Khi tôi đến thì hắn lui cui nấu cơm. Tôi bước vào, trao tiền cho Hảo Hảo cho tôi biết hắn đang cần tiền lắm. Mộng Bình đứng ra đã được xuất viện nhưng vì chưa có tiền để thanh toán nên phải nằm lại trong ấy. Tôi đưa mắt ngắm ngôi nhà lụp xụp ảm thấp, đột nhiên nghĩ tới Mộng Bình, từ đây nàng sẽ sinh sống ra sao?

Hôm nay, khi đem súp mẹ nấu vào bệnh viện cho cha, tôi mới thấy người tiều tụy nhiều lắm. Người yên lặng nhìn tôi. Hôm nay không ai còn nghe thấy cha la hét ầm ĩ nữa. Điều này khiến tôi không vui và linh cảm thấy có điều gì buồn đang đến.

- Y Bình!

- Dạ.

- Con ngồi lại gần đây.

Tôi ngồi xuống cạnh giường, mắt cha không rời khuôn mặt tôi.

- Y Bình, cha không có gì để lại cho con ngoài căn nhà ở đường Tân Sanh Nam, thôi thì coi như của hồi môn của con với thằng Hoàn vậy.

Tôi quay mặt đi để dấu hai hàng nước mắt. Thư Hoàn? Căn nhà ở đường Tân Sanh Nam? Của hồi môn? Tất cả chỉ là những chuyện xa vời. Bây giờ Hoàn ở đâu? Người con gái từng âu yếm cùng Hoàn nắm tay nhau trên đường dài, bây giờ ở đâu? Cha làm sao biết được chuyện chia tay giữa tôi với Hoàn, cha cũng làm sao biết được ngôi nhà kia đã phát mại rồi? Tôi nhìn cha ái ngại:

- Thôi đừng nói đến chuyện đó bây giờ, đợi bao giờ cha lành rồi sẽ tính sau.

Cha có vẻ buồn:

- Y Bình, con cũng bắt chước họ dối cả cha nữa sao? Cha hiểu mình mà, cha đâu còn sống bao lâu nữa?

Sự thú nhận về sức khỏe của cha khiến tôi xúc động. Tôi chỉ biết yên lặng vì có nói gì thì cũng vô ích. Cha nói:

- Chết thì đâu có nghĩa lý gì, ai lại chẳng một lần phải chết, có điều như cha đây mà phải chết trên giường bệnh thì quả đáng buồn.

Nước mắt tôi bắt đầu ứa ra, tôi cúi đầu xuống yên lặng. Cha thở dài tiếp:

- Có điều cha buồn là mình không thể chính tay giết mẹ. Tuyệt khôn nạn!.. Bằng khoán nhà cửa cha để ở trong học tử giữa, con đến lấy đi, còn một chiếc hộp bạc giấu nữa, bên trong có...

Cha đột nhiên ngưng nói, đưa mắt nhìn ra khung cửa như chết lặng đi với hình ảnh xa vời nào bên ngoài. Một khoảng thời gian dài trống vắng... Tôi tăng hắng để mang cha trở lại thực tại.

-.. Trong chiếc hộp đó có chuỗi ngọc màu lục, cha cho con đây, nhưng con phải hứa với cha là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, dù có túng quẫn đến đâu, cũng không bán đi, con hứa nhé!

- Vâng.

- Ngoài chuỗi ngọc ra, bên trong còn có tấm hình, bao giờ chạp. “Đi” rồi, con nhớ bỏ vào túi áo cho cha, để tấm hình đó đi theo cha, con nhé!

Tôi yên lặng, tôi sợ nhất là phải nghe những lời trần trối đó. Cha quay mặt về phía khung cửa, người như có tâm sự gì. người nhắm mắt lại, có lẽ cha lại ngủ. tôi phủ chăn lên mình người, đột nhiên tôi nghe rõ hai câu thơ “buồn đến bao giờ hết, sầu như lá mùa thu” Tôi ngỡ ngàng, câu đó quá quen thuộc, tôi không nhớ ở đâu Đúng rồi, ở mặt sau tấm ảnh hoen màu....

- Cha, cha đọc cái gì thế? bức ảnh đó là của ai

Cha mở to mắt nhìn tôi:

- Bức ảnh của một người con gái Mấy mười năm về trước khi cha còn là một cậu thiếu niên chăn ngựa cho cha nàng... Nàng thích cưỡi ngựa lắm, và cha là người đỡ chân nàng lên ngựa Chính nhờ nàng mà cha biết chữ, hai người cùng tuổi nên dễ thân nhau, có lúc cha đã hôn trộm nàng khiến một hôm cha nàng trông thấy... Sau một trận đòn, cha bị đuổi đi Đến khi vang danh thiên hạ mới về. Phải, mãi mười lăm năm sau, mười lăm năm sau khi cha mang quân trở về, thì nàng đã lấy chồng!

Câu chuyện cảm động và lãng mạn đến như vậy sao lại có một mối tình lãng mạn như tiểu thuyết đối với một người ương ngạnh như cha vẫn tiếp tục kể:

- Chuỗi ngọc màu lục kia là của nàng tặng cho cha, còn bức ảnh thì gửi lại sau đó khi nàng không đợi cha Khi cha đưa quân trở lại, cha đã tìm kiếm khắp nơi, đến khi gặp thì nàng chỉ rưng rưng nước mắt nói rằng lệnh cha nàng không dám cãi nên đành lỗi hẹn. Rồi ngay đêm ấy nàng nhảy xuống giếng tự tử. Khi hay tin, giận quá, cha đã nổ súng giết hết cả nhà nàng. Bắt đầu từ đó cha xử dụng súng ống một cách bừa bãi Đi đến đâu, cha gây chết chóc đến đấy Thế lực của cha càng ngày càng mạnh và cha bắt đầu hồi tưởng đến người yêu ban đầu của mình. Chỉ cần người con gái nào có đôi mày, có cặp mắt, có đôi môi hay sống mũi giống nàng là cha bắt về làm thiếp ngay Đám thê thiếp của cha thì rất nhiều, nhưng không có một người nào giống nàng một cách trọn vẹn.

Tôi bị lôi cuốn vào câu chuyện. Hèn gì đôi mắt trong ảnh giống hệt đôi mắt của mẹ, có lẽ vì đôi mắt đó mà mẹ đã được cha yêu quý một thời gian. còn dì Tuyết? Dì Tuyết giống ở khuôn mặt và đôi mị Cha tôi, một người từng có hàng tá thê thiếp, một người mà bấy lâu nay tôi vẫn nghĩ là trái tim cứng như gỗ đá không ngờ lại là người có một tâm hồn dễ xúc động như vậy!

Nhìn khuôn mặt nhăn nheo mệt mỏi của cha tôi nghĩ nếu không phải chính miệng cha thốt ra có lẽ suốt đời tôi, tôi không bao giờ có thể ngờ rằng có chuyện đó.

- Thôi cha nghỉ đi!

Tôi nói, nhưng cha vẫn mở mắt nhìn tôi

- Y Bình con đừng tưởng chỉ có mình con mới có tình cảm, cha cũng có vậy Có điều, cha khuyên con, bây giờ có tình yêu phải ráng giữ lấy, đừng để nó bay mất, đến khi tiếc nuối thì chuyện đã lỡ làng.

Nước mắt tràn ra mi, tim tôi nhói đau - Cha! Tôi chỉ kêu lên được một tiếng, rồi tắt nghẹn. Tình đã mất, ngày vàng son đã trôi qua, tôi chỉ còn lại những hồi tiếc dỏ dang.

”Đàn kia đã đứt dây rồi

Làm sao nối lại hồi người tình chung?

Những câu thơ tan vỡ... tôi gạt nước mắt quay đầu lại, mắt cha đã khép, người có vẻ mệt mỏi sau câu chuyện vừa kể. Một lúc người mở mắt ra nhìn tôi, tiếp:

- Nàng họ Đặng, tên là Bình Bình. Tâm Bình rất giống nàng!

Cha bắt đầu thiêm thiếp ngủ, tôi đứng dậy kéo chăn đắp lên ngực cho người, xong ngồi bên cạnh suy tưởng. Hèn gì, lâu nay cha tôi đã chọn cho chị em tôi những cái tên có chữ Bình. Cha cũng là người chung thủy lắm đấy chứ.

Bệnh cha tôi kéo dài, càng lúc càng nguy kịch. Đến trung tuần tháng mười thì tôi phải ở suốt ngày bên cha Sự bận rộn làm tôi quên hẳn Thư Hoàn. Tuy thế sự mất ngủ cũng làm tôi ốm gầy đi Thấy mẹ lo lắng cho tôi, lòng tôi thật xót xa... chuyện cũ như giấc mơ không còn trở lại Bao nhiêu đêm dài, bao nhiêu giọt nước

mắt gọi tên người yêu đầu Tiếng động ở cửa phòng làm tim tôi đập mạnh, nhưng đó chỉ là mộng ảo Cha rất chú ý đến vẻ phiến muộn của tôi Một hôm hỏi:

- Tại sao lâu quá không thấy Thư Hoàn đến thăm chả

- Anh ấy... Anh ấy... Tôi lúng túng không tìm ra được lý do che giấu - - Anh ấy có chuyện xuôi về miền Nam nên không hay tin!

Mắt cha nhìn thẳng vào mặt tôi, tôi hiểu người đã đoán biết được phần nào câu chuyện. Sự nhắc nhở của cha mang tôi về với buồn tủi Thư Hoàn, bây giờ có lẽ anh đã xuất ngoại Khoảng cách giữa chúng ta xa quá, một mối tình đã chết như mơ!

Một hôm đến bệnh viện như thường lệ, khi vừa bước vào phòng là tôi đã thấy mấy ông cảnh sát vây quanh nơi giường chạ Tôi bước tới, và được nghe những lời mừng vui của cha:

- Mấy ông.... Mấy ông đã bắt được nó rồi à... Cứ bắn chết nó đi... Mấy ông có hiểu tôi nói gì không?

Tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì, hỏi:

- Có chuyện gì thế hở ông?

Viên cảnh sát quay sang nhìn tôi:

- Cô là ai

Chỉ vào cha, tôi nói:

- Tôi là con ông này

- Bà Tuyết là gì của cổ

- Không là gì của tôi cả, bà ấy là vợ lẽ của cha tôi Nhưng có chuyện gì thế?

Cha có vẻ sung sướng chen vào:

- Nó đã bị bắt rồi con ạ.

Tôi chợt hiểu:

- Mấy ông bắt được bà ấy rồi à?

- Vậy chứ cô không có xem báo sao Chúng tôi khám phá được một ổ buôn lậu Bà Tuyết là một trong những người có liên quan đến tổ chức đó, chúng tôi đang điều tra đây Bên cạnh bà Tuyết có một cậu bé, cô làm ơn cho biết đó có phải là em trai cô không?

- Không. Cậu bé đó không phải là em trai tôi, nó là con riêng của bà Tuyết.

- Nghĩa là sao

- Nó là con riêng của dì Tuyết và gã họ Ngụy Mấy ông có bắt được gã không?

Viên cảnh sát có vẻ bực mình:

- Cô mua báo đọc sẽ rõ tất cả.

Mấy ông cảnh sát đi rồi, tôi mới lật chồng báo cũ rạ Mấy hôm liền vì quá bận rộn công việc đến tôi không có theo dõi báo chí. Lật tờ báo hôm trước ra, tôi thấy nơi trang ba có in:

"Khám phá một ổ buôn lậu tại thương cảng Cơ Long. Tất cả hàng lậu gồm vải vóc, xa xỉ phẩm và độc chất đều bị tịch thu".

Tôi đọc phớt qua và thấy hàng tít nhỏ hơn.

"Kết quả số hàng lậu bị tịch thu lên đến hơn triệu bạc. Chính phạm Ngụy Quang Hùng, Lý Thiên Minh và cả tổ chức đều bị bắt trọn"

Sau khi đọc mấy cái tít trên, tôi mới bắt đầu đọc kỹ tin chi tiết. Không có gì rõ ràng cả, vì hình như họ còn đang phối kiểm. Trong bản tin không thấy nhắc tới tên dì Tuyết, chỉ biết sơ lược là sáng hôm trước nữa,

cảnh sát mai phục trên đường tải hàng lậu đã tóm được trọn ổ với những tang vật trị giá cả bạc triệu Tin tức cũng không nhắc đến cảnh sát đã dựa theo tin tình báo của ai cung cấp. Tôi an tâm, bỏ tờ báo hôm qua xuống, lấy tờ nhật báo hôm nay đọc tiếp. Quả nhiên nơi trang ba có tin tiếp theo:

”Vụ buôn lậu to tát bị khám phá hôm trước đã đưa đến một khám phá mới: số tiền xử dụng trong cuộc là do bà vợ của ông LCH lấy của nhà trốn mang đi”.

Tôi đặt tờ báo xuống, lòng bàng hoàng. Dì Tuyết đã bị bắt! Pháp luật trừng trị Như Bình chết, gia đình tan nát. Đến bây giờ, bao nhiêu lời thề của tôi trong đêm mưa gió đã thành sự thật. Nhìn gương mặt tiều tụy của cha, đột nhiên tôi muốn khóc.

- Y Bình!

Cha lên tiếng gọi, tôi quay sang. Mắt cha đăm đăm nhìn lên trần nhà, người nói:

- Dì Tuyết con bị bắt rồi, cha dù có chết cũng yên tâm.

Tôi bàng hoàng khi mắt cha nhắm lại Thân thể người bất động như một xác chết. Tôi quay mặt đi như sợ phải nhìn thấy cảnh đau lòng...

29. Chương 29: Chương 29

Vụ án buôn lậu đã kết thúc, phiên tòa trung tuần tháng mười một đã tuyên án Ngụy Quang Hùng mười lăm năm khổ sai, dì Tuyết bảy năm tù ở. Báo chí chỉ tường thuật bấy nhiêu nên tôi không rõ thằng Kiệt ra sao Riêng về số tiền dì Tuyết đoạt của cha dĩ nhiên là không làm sao thu hồi lại được. Tôi cũng không lấy thế làm buồn. Tất cả công việc chăm sóc cho cha chiếm trọn ngày dài của tôi, tôi không rảnh rỗi nhiều để nghĩ ngợi về chuyện đó.

Công việc của tôi càng ngày càng mệt nhọc, từ đầu tháng mười một, bệnh cha trở nặng đến độ cứng lưỡi, người không nói được nữa Mỗi lần tức bực chuyện gì, hay định tâm sự điều gì với tôi không được, người chỉ uất ức tròn xoe mắt giận nhìn tôi trông thấy tội

Mỗi ngày cận kề bên giường bệnh, nhìn sự sống tàn tạ theo thời gian, tôi bắt đầu cảm nhận sự khốn khổ của đời Tôi không nhẫn tâm nhìn cha uất hận. Đời sống kéo dài mãi trong trạng thái này thì thật là tàn nhẫn.

Cuối tháng mười một, cha ôm chỉ còn da bọc xương, đôi mắt thật sâu, cả thân hình chỉ còn là một xác thân của người đói lâu ngày Hắc báo Lục Chấn Hoa, người đã từng làm nổi phong ba trên chiến trường, người đã từng uy danh lừng lẫy, bây giờ lại bất động nằm chờ chết!

Nếu đường cùng của đời sống mà phải trải qua giai đoạn này thì thật tàn nhẫn. ý thức và tư tưởng trở thành một kẻ thù cay nghiệt, chính nó đã hành hạ cha nhiều quá. Suốt ngày tôi chỉ nhìn thấy cha hết xoe tròn mắt là lại thở dài Phải chăng người đang hồi tưởng về chuỗi ngày thơ ấu mộng mị hồi tưởng về thời thanh niên vùng vẫy Hoặc những khốn khổ của tuổi già? đời sống quả thật chỉ là một cái nợ khốn nạn....

Một hôm, tôi ngồi cạnh giường cha đọc quyển “Cướp bể” khi tôi đọc hết cốt truyện đột nhiên từ nhân vật trong truyện tôi liên tưởng đến hình ảnh của cha, một con người từng vang danh một cõi, cứng đầu chống trả với bao nhiêu trở ngại trên đời, nhưng vẫn chịu thua trước định mệnh.

Có lần mắt cha xoe tròn, tôi tưởng người cần nước nên mang ly nước lọc đến, nhưng mắt cha lộ vẻ giận dữ, tôi biết mình đã làm cúi xuống hỏi cha:

- Cha cần gì?

Cặp mắt cha chớp nhanh, cha định nói gì với tôi, tôi cố gắng tìm hiểu Nhưng khoảng cách giữa một người nói được và một người không nói được là giòng sông rộng. Tư tưởng không thể bắc cầu cảm thông.

- Cha có điều gì buồn hay khó chịu

Mắt cha trợn trừng lên, sự á khẩu làm cho người bực tức, tôi chau mày, hỏi tiếp:

- Cha muốn biết tình hình bên ngoài à? để con kể cho cha nghe nhé!

Thế là tôi đem tất cả những chuyện mình biết, từ chuyện dì Tuyết bị kêu án bảy năm, chuyện Mộng Bình đã khỏi bệnh, Hảo vừa học vừa làm... Ngoài trừ những chuyện buồn, như nhà đã bán, Thư Hoàn đã xa xôi... còn tôi kể hết cho cha nghe, nhưng không hiểu sao khi tôi ngừng kể, mắt cha vẫn xoe tròn, người có vẻ chưa hài lòng.

Dừng bên cạnh giường, yên lặng nhìn chạ Người định nói gì với tôi một giọt nước mắt ở ven mí Tôi bàng hoàng. Không, tôi đã lầm, làm gì có chuyện đó. Hắc Báo Lục Chấn Hoa không bao giờ khóc được! Tôi xúc động gọi:

- Cha!

Cha mở mắt, đôi mắt lấp lánh qua màn lệ, đôi mắt vẫn đẹp! đôi mắt của Hảo cho biết mắt cha buổi thiếu thời Bức tường thành ngăn cách không còn tôi bắt đầu thấy mình gần gũi cha hơn.

Buổi tối, mang thân xác mệt mỏi trở về nhà vừa bước cổng, tôi đã nghe tiếng đàn vọng rạ Tiếng đàn piano! Nhưng những âm thanh rời rạc không phải của mẹ. Tôi gõ mạnh cửa, người ra mở là Phương Dụ Một sự ngạc nhiên lạ.

- Lâu quá không thấy mày đến chơi!

Phương Dụ cười, chúng tôi bước lên thềm, Phương Dụ tựa lưng vào thành đàn, nói:

- Y Bình, chắc mày ngạc nhiên lắm khi biết tao đã trở thành nữ tu!

Tôi ngạc nhiên:

- Thật à?

- Vâng, chúa nhật sau, tại nhà thờ ở đường Tân Sanh Nam, tao sẽ được phép rửa tội, mày đến với tao nhé!

- Mày điên rồi, Phương Dụ ạ!

- Không chắc!

- Còn vấn đề học.

- Tại sao vậy?

- Sống trên đời ta phải chọn ính một con đường, đúng không? Tao đã chọn và cảm thấy rất hài lòng về con đường mình chọn. Từ đây sẽ được bình yên không còn phải buồn rầu, ghen tức, đau khổ vì tham vọng nữa

Tôi hét lớn:

- Mày đi tu chẳng phải vì tin đạo, mà là vì muốn trốn thoát muốn che đậy một quả tim đang nổi loạn của mày

- Có lẽ thế!

Tôi nắm lấy tay bạn, xúc động:

- Phương Dụ, tao nghĩ đó đâu phải là một giải pháp tốt đâu

- Theo mày thì thế nào mới là giải pháp tốt?

Tôi cứng mồm. Đời sống trống rỗng con người sinh ra là cô đơn, tôi làm sao có thể giải quyết được vấn đề quan trọng thế chứ?

- Tao cũng không biết!

Tôi đau đớn thú nhận, Phương Dụ hỏi tiếp:

- Mày lúc này cũng nghĩ rằng mày chín chắn hơn người, thế tao hỏi mày, việc của mày, mày đã giải quyết xong chưa

Tôi lắc đầu, Phương Du nói:

- Mày chỉ giỏi làm cho việc trở nên rối rắm thêm thôi
- Biết đâu mày chẳng như tao

Phương Du cười, tôi tiếp:

- Phương Du, tao nghĩ mày không nên hành động như vậy, hãy tiếp tục hết bậc đại học!..
- Ở đại học, tao sẽ được thêm cái gì?

Tôi nóng mũi:

- Thế còn ở tu viện, mày sẽ có thêm gì chứ? Trong khi mày chỉ là một đứa thất tình...
- Đó là vấn đề xa xưa rồi. Bây giờ tao đã hiểu được chân lý của đời
- Tao dám chắc ở tu viện chỉ tổ....

Tôi chưa kịp nói hết câu, Phương Du đã kêu lên:

- Y Bình!

Tôi nhìn nó, tôi chợt hiểu Không còn cách nào để thay đổi ý chí của Phương Du, một chút yên lặng, tôi nắm lấy tay bạn, nói:

- Tao mong mày sẽ sung sướng...
- Tao cũng cầu mong mày được như vậy

Phương Du nói, chúng tôi nhìn nhau cười Và tôi cũng hiểu thêm là kể từ giờ phút này, không bao giờ chúng tôi tìm được nguồn vui nữa Chiếc lưới đã tung ra, đã vây chặt và không bao giờ chúng tôi quên lãng được buồn phiền.

Sáng hôm sau đến bệnh viện, trên đường đi tôi cứ mãi nghĩ đến Phương Du Tại sao lại bỏ dở chương trình đại học để đi làm nữ tử Rời lại nghĩ đến mình, nghĩ đến cha, lòng bàng hoàng với bao nhiêu sầu khổ. Bước vào phòng, tôi vẫn nghĩ miên man, khi đến trước giường cha nằm, không khí xa lạ làm tôi ngơ ngác. Chiếc giường cha nằm hơn bốn tháng, hôm nay sao lại trống vắng thế này

- Chào cô!

Một cô y tá trẻ bước đến, đặt tay lên vai tôi như một an ủi Tôi vẫn đứng bất động, đầu óc trống rỗng lạ thường

- Cô Bình, cô đừng buồn, dù thế nào đi nữa thì chuyện cũng đã qua!

Lời của cô y tá như gió thoảng bên tai, dù thế nào đi nữa, chuyện gì đến thì cũng phải đến. Cha đâu Chiếc giường trống trơn thế này Tôi đã hiểu Nó đã đến, và cả Cha đã đi hết quãng đường đời, cha phải ra đi!

Tôi đứng yên, cô y tá vẫn vỗ về.

- Cô Bình à!

Tôi lắc đầu, tôi đã ý thức được sự thật, căn môi, tôi nghe giọng nói mình trở nên xa lạ.

- Cha tôi đi lúc nào vậy cổ
- Ba giờ khuya hôm rồi, người đi thật yên.

Có thật như vậy không? Làm sao biết được cha ra đi rất bình thản. Trong lúc người sắp lâm chung, làm gì có người hiểu được người đã đi không đau đớn chút? Nước mắt lăn chảy qua mi, làm mờ cả mắt, tôi yên lặng bước tới Bây giờ, giường đã thay nệm thay chăn mới, nhưng tôi vẫn có cảm giác như cha vẫn còn nằm trên ấy Ngồi xuống cạnh giường, đưa tay sờ nhẹ lên gối Gối chăn lạnh lùng, tôi khẽ gọi:

- Cha ơi, cha!

Ba tiếng cha ơi, cha, vừa thoát ra khỏi miệng là tôi không ngăn được sự xúc động nữa, tôi khóc to lên, bao nhiêu ẩn ức từ lâu trong người khoát ra mắt. Lần đầu tiên trong đời tôi mới cảm thấy mến cha, mới cảm thấy mất cha là cả một sự mất mát to lớn. Không phải chỉ khóc cho cha thôi mà còn khóc cho nỗi buồn của mình, cha bỏ tôi ra đi, Thư Hoàn với mối tình đổ vỡ, cái chết của Như Bình... Tất cả như một bản án trên vai:

Tôi khóc mãi, tôi muốn khóc mãi, hình như tiếng khóc của tôi sẽ không bao giờ dứt. Bây giờ thì... không hiểu sao tôi lại muốn cha lên tiếng, chỉ cần một, hai câu thôi là tôi mãn nguyện rồi... Tôi muốn có cơ hội, không phải cần đến cơ hội nữa mà ngay bây giờ nếu cha sống lại tôi sẽ ôm chầm lấy người tuyên bố là tôi yêu người, tôi không còn hận người nữa

- Cô Bình, dù sao người đã chết rồi, khóc cũng không làm sao sống lại được, cô đừng buồn quá rồi sinh bệnh nữa thì khổ.

Khóc không ích lợi gì, tôi biết.. Bây giờ dù có hối hận thế nào đi nữa cũng vô ích. Khóc tuy chẳng ích lợi gì, nhưng nó có thể làm cho tôi vơi bớt bao nhiêu sầu khổ, bao nhiêu âu lo Nhờ đến ngày qua, nhớ đến hình ảnh cha muốn nói với tôi mà thốt chẳng nên lời, tim tôi đau nhói Cha định nói gì với tôi Tại sao suốt khoảng thời gian dài mà tôi vẫn chẳng hiểu được người Quẹt ngang nước mắt, tôi hỏi cô y tá:

- Tôi có thể nhìn mặt cha tôi lần cuối không?

Khi cô y tá đưa tôi đến khu nhà trệt, tôi nghe tiếng thở dài của bệnh nhân cùng phòng cha:

- Tội nghiệp, con bé có hiểu thật!

Một con bé có hiểu Đúng thế không? Quả thật là chuyện hoang đường nhục nhã.

Cha nằm yên trong nhà xác, gương mặt lạnh, bình thần của người chẳng bận tâm với đời Ngày hôm qua, đôi mắt còn xoe tròn nhìn tôi Nhưng hôm nay, tất cả chẳng còn gì nữa Chết là hết, một lần tàn lụi khổ đau, không còn biết buồn vui sầu khổ, nằm trơ như đá, mặc ai muốn làm gì thì làm. Dục vọng danh tiếng lấy lừng rồi cũng tan theo tro, theo đất.

Tôi đứng bất động, vị y tá lật tấm vải, đẩy xác cha lại, rồi dìu tôi ra khỏi phòng. Nước mắt đã cạn, tôi xuống lầu đến phòng quản lý thanh toán tiền phòng và tiền thuốc còn lại của cha

Trả tiền xong, túi tôi chỉ còn vòn vện hơn mười ngàn. Không hiểu có đủ để làm đám táng không. Mẹ sau khi hay tin cha mất, vẫn giữ được yên lặng. Suốt một đời sầu khổ vì chồng, sự ra đi kia chắc chắn phải khiến người buồn phiền.

Buổi tối, tôi ngồi trong bóng đêm thẩn thức:

- Cha ơi! cha!

Suốt đêm dài không ngủ tôi buồn thật nhiều trong nỗi ăn năn. Sau nhiều giờ suy tính, tôi quyết định sẽ chôn cha bên cạnh mộ Như Bình.

Hôm cử hành lễ mai táng, tôi đăng một cáo phó nhỏ trên báo Suốt một đời vùng vẫy, tôi nghĩ là người thù của cha sẽ nhiều hơn là bạn, chắc chắn không ai chia buồn với người, ngoài những người trong gia đình. Vì vậy, tôi định sẽ không làm lễ theo nghi thức cũ, chỉ cho đăng một cáo phó nhỏ thông báo ngày giờ và địa điểm hành lễ, đồng thời viết một lá thư vắn tắt cho Hảo là được.

Đó là những ngày cuối của tháng mười một, gió lạnh như cắt da Đứng trước mộ nhìn quanh quả nhiên chỉ có mẹ con tôi bên mộ, người sống là cả một thời vàng son, nhưng chết đi rồi chỉ còn một nắm mồ vàng đất vụn.

Đứng một lúc Hảo và Mộng Bình đến, lâu lắm rồi không gặp cô bé, bây giờ gặp lại, cô ta có vẻ trưởng thành hơn, trầm lặng hơn. Hảo và Mộng Bình đều không mặc áo tang, đến bên tôi, Hảo nói:

- Được tin trễ quá không may áo tang kịp.

Mắt tôi ướt đi:

- Thôi cần gì, miễn có lòng là được cần gì cái hình thức. Chỉ tội một điều là cha chết buồn quá, không một ai đến đưa tiễn.

Mộng Bình đứng đấy, mắt thâm quầng, nét mặt xanh xao Tôi muốn nói chuyện với cô bé, nhưng nó đã quay về phía khác. Nắm mồ của Như Bình bên cạnh, giờ đã xanh cỏ. Mộng Bình đang hận tôi, tôi biết! nhưng.. Tôi chỉ yên lặng.

Mẹ là người đầu tiên ném hòn đất xuống mộ. Bốn tháng trước chúng tôi đã mai táng Như Bình bây giờ đến phiên cha Đất vô tình vùi chôn cuộc đời tài hoa Chúng tôi đứng đấy yên lặng. Giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống mộ, không hiểu đó là của tôi hay của mẹ. Có điều tôi hiểu là mẹ đang thổn thức.

Mộ đã đắp xong, một đời người đã trôi qua Kề vai mẹ định bước về nhà, nhưng mới đi được mấy bước, là tôi chùn chân lại Trước mắt tôi dưới gốc cây đa, một bóng người trong bộ y phục đen đang đứng yên như tượng đồng. Đôi chân tôi đột nhiên như rã rời, cánh tay trên vai mẹ nhẹ buông thõng xuống như chiếc máy tôi bước về phía chàng.

- Anh Hoàn, không ngờ anh cũng đến.

Tôi run giọng nói, chàng nhìn tôi:

- Đọc báo hay tin...

- Thế mà tôi cứ tưởng anh đã xuất ngoại rồi!

- Thủ tục bị chậm trễ nên tôi chưa đi được.

Giọng chàng nhạt nhẽo như người xa lạ.

- Thế bao giờ mới đi

- Mười lăm tháng sau

- Bằng phi cơ à?

- Vâng.

Tôi cắn nhẹ môi, không còn gì để nói thêm một phút yên lặng.

- Như thế có kịp niên học không?

- Không kịp, nhưng tôi định đi làm nửa năm để kiếm thêm số phí đến đầu niên học sau vào học cũng không trễ gì.

Tôi gật gù không hỏi thêm. Mẹ đến bên cạnh lúc nào không hay, người nhìn Hoàn, run giọng.

- Thư Hoàn trước khi đi nhớ đến nhà tôi chơi, để chúng tôi làm bữa tiệc nhỏ tiễn chân.

Hoàn khách sáo:

- Cám ơn bác, tôi nghĩ là khỏi cần phải nhọc lòng bác như vậy

Mẹ nài ép:

- Chịu tôi một lần cuối đi mà.

- Thật tiếc... Hoàn nói, nhưng mắt chàng đắm đắm nhìn về phía mộ của Như Bình.

Tôi hiểu mẹ đang cố gắng giúp tôi nối lại cuộc tình, nhưng chuyện đã qua rồi. Bây giờ giữa tôi với Thư Hoàn không còn một liên hệ tình cảm nào nữa Chuyện cũ như khói mây đã tan rồi Bóng hình của Như Bình là cả một giông tố ngăn cách, tôi buồn buồn nhìn Hoàn. Dáng dấp tiêu tụy của chàng như nhắc nhở tôi những ngày vui đã qua, những nụ hôn nồng cháy đã hết. Mẹ vẫn còn đứng đấy, tôi hiểu người sắp làm một thí nghiệm cuối cùng, tôi không muốn để cảnh ngộ ngang tãi diễn, nên vội nói:

- Thôi chào anh, có lẽ ngày anh lên đường, tôi không thể tiễn được, vậy sẵn đây xin có lời cầu chúc cho anh gặp nhiều may mắn.

- Cám ơn Y Bình

- Mong rằng sau này... Tôi ghen lời - chúng ta còn gặp lại nhau

Đôi môi Hoàn run run:

- Tôi nghĩ rằng, chắc chắn sẽ có ngày đó.

Thế à? ngày đó sẽ ra sao Thư Hoàn từ ngoài nước trở về dùm đề vợ con. Còn tôi tôi có được một mái ấm gia đình chẳng? Mất tôi mờ lẽ, tôi không dám nhìn thẳng vào mặt chàng nữa

- Thôi chào anh.

- Chào bác, chào Y Bình.

Giọng nói chàng thật nhẹ, tôi tưởng chừng như gió thoảng bên tai. Kề vai mẹ tôi bước nhanh như trốn chạy. Hình như Hảo đang bắt tay Thư Hoàn. đôi bạn lâu ngày xa nhau, sau bao nhiêu phiền muộn, tình bằng hữu rồi sẽ nổi lại như xưa chẳng? Mặc, tôi không cần biết, tôi cần phải trốn lánh mọi sự. Gió thu lạnh cóng, những chiếc lá vàng rơi lững lờ. Rồi đây cha tôi sẽ cô độc nơi hiu quạnh này.

Xe vẫn còn đợi dưới chân đồi. Mẹ bước vào trước, tôi vẫn còn ngoái cổ lại nhìn lên đồi, Hảo và Mộng Bình đi xuống theo. Hoàn đâu chẳng thấy. Khi đến gần tôi, Hảo nói:

- Rất tiếc là tôi không giúp gì được cho chị.

Tôi hiểu hẳn muốn ám chỉ về việc chuẩn bị đám táng, nên vội nói:

- Không có chi cả! Hảo ạ, tôi cũng không làm gì cho rườm rà. Người chết đi rồi là kể như không còn gì nữa, có làm rầm rộ cũng thế thôi.

- Vâng.

Hảo đáp, tôi hỏi:

- Di Tuyết bây giờ ra sao?

- Vẫn còn kẹt trong tù, thằng Kiệt thì vẫn còn nằm ở cô nhi viện, tôi không biết làm sao hơn được.

Tôi gật đầu:

- Thôi chào anh.

Hảo vừa quay đi thì Mộng Bình bước tới, cô bé nói với tôi với tất cả sự hân học.

- Y Bình, cô vừa ý chưa? Cô sung sướng lắm thì phải. Nhà chúng tôi tan nát, mẹ tôi bị đuổi đi, cha tôi chết, tôi nghĩ là cô đã thành công. Cô đừng tưởng rằng tôi không biết ai là người đã cung cấp tài liệu cho cảnh sát để đưa mẹ tôi vào tù, cho em tôi phải vô cô nhi viện... Cô độc lắm, tôi biết! Cô tàn nhẫn lắm chỉ trong vòng một năm mà cô đã khiến cho gia đình chúng tôi bị tan nát, chúng tôi phải bơ vơ không nơi nương tựa. Tôi khác với anh tôi, tôi không bao giờ cúi đầu chấp nhận định mệnh, cô nên nhớ là ân trả ân và oán báo oán. Cho cô biết tôi không dễ dàng bỏ qua đâu, tôi sẽ trả thù... Cô phải đề phòng, trước khi chết tôi phải trả mối thù này, bây giờ chưa được, nhưng sẽ có ngày đó.

Hảo kéo Mộng Bình lên xe:

- Thôi đi em!

Mộng Bình vừa đi vừa quay đầu lại nguyên rửa thậm tệ.

- Y Bình! cô là con quỷ, là rắn độc! tôi sẽ không bao giờ tha thứ cô, nếu có chết đi hồn tôi cũng sẽ mãi theo báo thù cô... cô đừng tưởng rằng dễ hiếp đáp con này, cô ráng chống mắt mà xem.

Họ đã bước vào xe, những bánh xe lăn dài, nhưng khuôn mặt thù hận của Mộng Bình vẫn còn ngoái lại nhìn tôi. Những lớp bụi mù cuốn lên, những lời nguyên rửa vẫn chưa tan.

- Y Bình, cô nên nhớ là món nợ giữa chúng ta chưa thanh toán đâu, bàn tay vấy máu của cô rồi sẽ có ngày đền tội!

Xe họ đã khuất xa, tôi mới lên xe, trên đường sự yên lặng vây phủ nặng nề. Những lời nguyên của Mộng Bình mẹ đã nghe rõ cả.

Tôi bàng hoàng nhìn qua khung kính, lớp bụi mù che khuất mọi vật “Món nợ giữa chúng ta chưa thanh toán” Mỗi thù sẽ kéo dài đến bao giờ? một ngày một tháng hay một năm? “Bàn tay vấy máu của cô” Tay tôi vấy máu thật sao Tôi đã làm gì mà đến nỗi ghê gớm thế?

Mẹ đặt tay lên tay tôi, người quay lại chăm chú nhìn vào mắt tôi Khuôn mặt mẹ trông thật hòa nhã. Trái tim của mẹ với lòng khoan dung như thế thì làm gì có thù hận? Tôi quay mặt đi, đột nhiên tôi thấy mình yếu đuối như trẻ thơ

- Mẹ, con mong mình sẽ được bình yên như Như Bình.

Mẹ xiết chặt tay tôi, người không nói gì cả.

Về đến nhà, bước vào phòng tôi thấy chú Bi Bi đang nằm trước đàn đưa đôi mắt biếc nhìn tôi, con chó gọi nhớ Như Bình! Tôi ngồi xuống... Như Bình, Mộng Bình, Y Bình... Tên chúng tôi liên hệ nhau như một định mệnh, giòng máu chảy đều trong châu thân.. “Món nợ chúng ta chưa thanh toán xong”... Tôi rùng mình... Giữa tôi và Mộng Bình dù sao cũng còn nửa giòng máu giống nhau!

Hàng chữ trên nắp đàn đập mạnh vào mắt:

”Cho con gái yêu thương của tôi

LỤC CHẤN HOA”

Tôi đưa tay sờ nhẹ hàng chữ nổi “con gái yêu quý” tựa đầu lên nắp đàn. Nắp đàn cứng lạnh. Nhắm mắt lại, tôi khẽ gọi:

- Cha ơi! cha ơi!

Nhưng bây giờ cha có nghe được con gọi không?

30. Chương 30: Chương 30

Ngồi trong giáo đường trang nghiêm, tôi theo dõi phép rửa tội của Phương Du Chiếc áo tu màu trắng choàng lên người nàng trong thật thánh thiện. Dưới giọng kinh buồn của cha chủ lễ, bản thánh ca êm đềm của đám chuông sinh, buổi lễ đã diễn ra một cách trang nghiêm, bình lặng. Gương mặt Phương Du không hẳn lên nét buồn nào Buổi lễ chấm dứt, Phương Du và hai cô gái cùng chí hướng yên lặng nối đuôi nhau bước vào bên trong giáo đường. Tôi nhìn theo với đôi mắt mờ lệ.

Mẹ Phương Du đang ngồi đằng kia thút thít khóc, cha Phương Du thì yên lặng như pho tượng. Còn Phương Du Một người con gái có một khoảng thời gian dài sâu khổ, buồn bã, tư lự với mối tình đã chết, mệt mỏi với bao nhiêu vật vớ của đời... nay đã chọn được con đường... Nhưng liệu là con đường đó có đúng không? Tôi không biết, có điều từ đây... Phương Du sẽ không buồn bã như tôi

Tôi cũng hiểu mình sẽ không bao giờ chọn con đường Phương Du đã đi, vì tôi không đồng ý với sự lựa chọn đó. Nhưng tôi cũng hiểu cho bạn. Nếu từ đây, Phương Du tìm được bình thản cho tâm hồn mình thì đó cũng là một cách chọn đúng, nói theo ngôn ngữ tôn giáo, thì Phương Du đã được cứu rồi

Đám người dự lễ đã tan, tôi bước ra khỏi giáo đường, lòng bàng hoàng như vừa mất mát một cái gì. Con đường trước mặt vẫn tấp nập với bao nhiêu người qua lại, nhưng hồn tôi sao nặng trĩu Đời sống tại sao lắm buồn rầu và mâu thuẫn thế này Bao nhiêu cạm bẫy, bao nhiêu oan trái, tôi phải chọn một hướng đi nào đây

Hình như có người nào kéo lấy áo tôi, tôi quay lại thì ra là mẹ của Phương Du, đôi mắt già đau khổ, miệng mếu máo:

- Y Bình, cháu là bạn của Phương Du, cháu làm ơn cho bác biết tại sao Phương Du nó phải đến thế này. Bác tuy là mẹ nó, nhưng vẫn không làm sao hiểu nó được.

Tôi không biết nên trả lời thế nào, ngập ngừng một lúc, tôi nói:

- Có lẽ Phương Du muốn chọn một đời sống bình thản.

- Không lẽ không làm nữ u là không bình thản được à? Bình thản là do tâm sinh ra chứ đâu phải cần hình thức bề ngoài. Chiếc áo đầu làm nên nhà tử.

Đột nhiên, tôi như bừng tỉnh, lời của bác đầy ý nghĩa, tôi yên lặng bước với bao ý nghĩ trong đầu. Bé Kỳ nắm lấy tay tôi nói:

- Chị Bình, bao giờ chị với cái anh hôm trước đến nhà em chơi.

Bao giờ à? ngày ấy chắc không bao giờ đến... Nghĩ lại hình ảnh ngày nào tôi, Phương Du, Thư Hoàn cùng bé Kỳ đến Viên Thông Tự... Nghe tiếng chuông chiều, ngắm trăng khuya với bản đồng dao vui vẻ... “Hết hát ngược ta lại hát xuôi, đá dưới lòng sông trèo lên dốc...” Ai làm sao biết được... Một ngày nào đó đá sẽ lăn lên bờ dốc. Trên đời này không có chuyện gì là không có thể xảy ra được.

Mẹ của Phương Du và bé Kỳ đã bỏ đi lúc nào không biết, tôi đứng bất động bên lề đường... Gió lạnh thổi đến, kéo cao cổ áo, tôi chợt nhớ đến Hoàn. “Chẳng bao giờ thấy em nhớ mang theo khăn quàng...” Sờ nhẹ lên cổ áo, hình như hơi ấm của chiếc khăn quàng ngày nào vẫn còn vương vấn...

Mùa mưa đã bắt đầu. Trời tháng mười hai ở Sài Gòn thường hay có mưa phùn. Đường phố ngọt ngào, người đi đường không thể rời chiếc dù và áo tơi. Mưa... mưa mãi không dứt. Những đêm dài buồn tênh, tôi thường cảm thấy lạc lõng trong những con ngõ hẹp... Trời hôm nay lại mưa... Tôi tựa người bên dầm, ánh đèn tỏa nhẹ khắp phòng. Buổi chiều thật buồn... Bên góc nhà, chiếc va li cũ của cha mang từ đằng ấy đến với tấm thẻ bài hai mặt “Hành lý của ông Hoa” có lẽ nó đã được cột dính vào va li từ ngày rời Hoa lục sang Sài Gòn. Đăm đăm nhìn chiếc rương cũ, mùi mốc tỏa nhẹ ra, đột nhiên tôi cảm thấy... hình như cha đang phảng phất có mặt trong phòng.

- Y Bình!

Có tiếng gọi làm tôi giật mình. Quay đầu lại, tôi hoảng người, cha đang đứng cạnh cửa, đăm đăm nhìn tôi. Đột nhiên đầu óc tôi rối loạn hẳn. Cha chưa chết ư? Tại sao lại đứng đây? Tôi nhìn người, ánh mắt kia như ngập đầy bao nhiêu câu nói cần tâm sự.

- Cha... cha... đến đây có việc chỉ.

Cha không trả lời, vẫn đưa mắt nhìn, tôi lấy hết can đảm bước tới.

- Cha... cha về đây rồi... sao cha không ngồi xuống ghế đi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy mình muốn nói rất nhiều với cha. Đúng rồi, cha đã đến đây... có nghĩa là người có rất nhiều điều cần tâm sự... Tôi bước thêm một bước, tay vịn chặt vào thành dầm để giữ cho đôi chân khỏi quỵ xuống... Con có rất nhiều chuyện muốn nói với cha... Nhiều uẩn cần tỏ bày... Tôi mở miệng, nhưng đã một lúc thật lâu tôi vẫn không nói được, ngoài hai tiếng gọi:

- Cha ơi!

Nhưng... không hiểu sao cha không thèm nhìn tôi nữa... Người chậm rãi đi về phía cửa - Cha định đi đâu? Con có nhiều chuyện muốn nói lắm, cha đừng đi! đừng đi cha! tôi gọi theo.

Hình như cha không hề nghe tiếng gọi, người tiếp tục bước tới trước, tôi hốt hải:

- Cha... cha... cha đừng đi, hãy đợi con... Con, có nhiều điều cần tâm sự với cha lắm.

Nhưng... không còn nữa, bóng cha đã biến mất bên ngoài trời. Tôi hét to:

- Cha... cha... cha đừng bỏ con... Cha, con nói cha nghe này...

Trong lúc hốt hoảng, tôi nhảy tới trước, định chụp lấy vạt áo của cha... Tôi nắm được áo người, hét to:

- Cha... cha... cha

Nhưng người được tôi giữ chặt vạt áo lại là một khuôn mặt xanh xao với đôi mắt buồn bã. Tôi giật mình, thụt lùi ra sau Không phải cha, mà là Như Bình, Như Bình! tôi lùi dần về phía bàn, lấp bắp:

- Như Bình... Như Bình...

Đột nhiên, Như Bình bước tới, đôi mắt buồn vẫn nhìn tôi Như Bình! Như Bình định làm gì thế? Tôi đã mất Thư Hoàn rồi, Như Bình còn đến đây đòi lại nữa sao, tôi cắn môi, run rẩy... Như Bình đột nhiên bước tới gần tôi hơn:

- Y Bình! Y Bình cứng cỏi hơn tôi, Y Bình hơn tôi quá nhiều... Tôi không trách Y Bình, có điều tôi... khổ quá.

- Như Bình!

- Y Bình! tôi không trách Y Bình đâu, Y Bình coi tôi như chị em ruột, Y Bình tốt với tôi quá. Chúng ta lúc nào cũng vẫn là chị em nhé!

Tôi cắn môi, cắn thật chặt, thật đau:

- Như Bình!

- Có điều tôi khổ quá, tôi chịu không được... tại sao mấy người đem tôi ra làm trò đùa Tại sao

Như Bình từ từ tiến tới tôi, khuôn mặt xanh xao với dòng máu đỏ chảy dài từ thái dương xuống mặt. Những giọt máu đỏ càng lúc càng gần. Tôi hét to lên. Tất cả biến mất. Trước mặt tôi không có cha, cũng không có Như Bình, mà chỉ có một người không ngờ đến... là Thư Hoàn.

Tôi thở phào toàn thân mê mẫn, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, đầm ướt trên lưng. Thư Hoàn bằng xương thịt đang đứng trước mặt tôi

- Anh... anh... anh cũng đến nữa à?

Đột nhiên, Thư Hoàn nhìn tôi với nụ cười khinh bỉ.

- Phải, tôi đến đây tôi đến để xem dưới khuôn mặt đẹp đẽ của cô còn chất chứa bao nhiêu mưu mô thâm độc, trái tim cô tàn nhẫn đến độ nào... Bây giờ tôi đã hiểu rõ cô Cô độc thật, cô đã đánh mất tình người, cô tàn nhẫn như loài thú dữ... Tôi đã hiểu rõ cô, cô đừng hòng gạt tôi nữa

Tôi run rẩy:

- Anh Hoàn... anh Hoàn em! Không bao giờ như thế, anh đừng hiểu lầm...

Thư Hoàn ngược mặt lên cười to:

- Ha! ha! ha! không ngờ Thư Hoàn này lại bị sắc đẹp làm mù cả mắt!

- Đừng! đừng nghĩ vậy anh Hoàn!

- Y Bình! cô đừng tưởng, cô đã làm nhục tôi, tôi sẽ trả lại các nhục đó cho cô!

- Anh Hoàn! Anh Hoàn!

Tôi chỉ biết kêu lên, tim tôi tan nát, tuyệt vọng, nước mắt chảy như mưa, tôi lắc đầu vật vờ:

- Anh Hoàn! anh Hoàn! anh Hoàn!

Có người lay mạnh vai tôi, rồi tiếng gọi:

- Y Bình! tỉnh dậy đi Y Bình! con làm sao thế này?

Tôi giật mình, mở mắt ra, đèn trong phòng vẫn sáng tỏ. Mẹ đang đứng trước mặt. Còn tôi không hiểu mình đã tỉnh rồi hay vẫn còn nằm mơ Tay mẹ thật ấm, còn tay tôi đang lạnh.

- Y Bình, tại sao con ngủ ở đây Trời lạnh quá, về giường ngủ con nhé?

Đầu tôi vẫn còn nặng trĩu Nhìn mẹ, tôi nói:

- Thư Hoàn đâu mẹ?

- Y Bình!

Mẹ gọi tên tôi, rồi úp đầu tôi vào ngực người Lòng mẹ thật, nhưng... tôi chợt đứng dậy lắng tai nghe Mẹ hỏi:

- Con làm gì thế, Y Bình?

- Có người đang gọi tên con.

- Aỉ

- Thư Hoàn.

Mẹ nắm lấy tay tôi:

- Y Bình, con mệt quá rồi phải không? Bây giờ là một giờ khuya rồi, vào giường ngủ đi chứ.

Nhưng tôi không vào giường, ngược lại, tôi chạy về phía cửa sổ. Bên ngoài, những giọt mưa rơi trên tãi lá chuối, tạo nên một bản hợp tấu trầm buồn. Trục cột đèn xa xa đứng bất động trong mưa trông thật cô độc. Mưa gió làm cả khoảng trời cô liêu Tựa người vào cửa sổ tôi nhìn ra đường... Một chiếc xe nhà chạy vụt qua, đồng thời tiếng còi xe hỏa vọng lại như tiếng thét dài trong đêm.

Mẹ bước tới lo lắng nhìn tôi:

- Y Bình, con làm gì thế?

Tôi không trả lời, đêm buồn làm tôi cảm động, lắng tai nghe, ngoài tiếng mưa rơi ra, tôi nghe hình như còn có tiếng gì khác. Nhẹ nhẹ đẩy mẹ qua một bên, tôi bước về phía cửa, mẹ đuổi theo hỏi:

- Con định đi đâu thế hở Bình?

- Anh Hoàn đang đứng đợi con ngoài cửa

Một sức mạnh vô hình đẩy tôi về phía cửa Bước đến thềm, tôi máy móc mang giày vào, tôi như kẻ mộng dụ Mẹ bước theo, người có vẻ xúc động:

- Khuya lắm rồi, bên ngoài mưa, trời lạnh lắm, con đi ra ngoài ấy làm chi thế?

Vâng, ngoài trời mưa đang rơi, gió rất lạnh. Bỗng người qua sân nhỏ, mưa phủ vây quanh. Mở rộng cổng, gió lạnh cắt da, tôi co ro trong chiếc áo ngủ không đủ ấm, đứng yên nhìn ra ngoài

Dưới ngọn đèn đường, cũng như ngày nào Thư Hoàn như tượng đá đứng đấy, chàng không có áo mưa, một chiếc áo blouson khoác trên vai, một tay thọc sâu trong túi Dưới ánh đèn, hình như những giọt mưa đang lấp lánh trên đầu chàng. Tôi không biết nên khóc hay nên cười

Khoảng cách giữa tôi và chàng chỉ hơn năm bước. Sương khuya và mưa tạo nên một màn khói cách ngăn tôi và Thư Hoàn. Tôi bước tới đứng cạnh Hoàn. Một giọt mưa lẩn nhẹ từ trán chàng rơi xuống ngưng lại trên cằm... Và bàn tay chàng... Bàn tay chàng đưa ra vòng ngang người tôi, tôi không còn giữ vững mình được nữa, tôi ngã vào lòng chàng. Đôi mắt chàng ngập đầy đau khổ và xót xa... hình như đang tìm kiếm cái gì trên khuôn mặt tôi Chàng cúi xuống hôn lên mắt lên má tôi... Nụ hôn trơn nhẹ trên da và ngừng lại bên tai

- Y Bình!

Tôi run lên cổ họng nghẹn lại không biết phải nói gì. Hoàn không hôn lên môi tôi, đôi tay chàng nâng cằm tôi lên:

- Y Bình! em ra đây làm chi vậy?

- Em nghe tiếng anh gọi em.

- Thế à? Vâng, anh có gọi, nhưng làm sao em nghe được?

Tôi không đáp. Không hiểu tại sao tôi nghe được tiếng gọi thầm của chàng, có điều... Hoàn có ở đây, thật sự hiện diện nơi đây Vâng tôi nghe, nghe thật mà! Anh Hoàn, em yêu anh biết chừng nào, không lẽ yêu anh thế mà vẫn phải xa anh sao Ngẩng mặt lên nhìn chàng, tôi không thốt lên được những lời đang thổn thức trong tim. Chúng tôi cứ thế yên lặng nhìn nhau, mặc cho gió mưa tầm tã, mặc cho bao chuyện đổi dời Một lúc, đột nhiên chàng đẩy mạnh tôi ra, buồn bã nói:

- Tại sao ta không thể quên được hình bóng đó vậy? Sao nó cứ mãi ám ảnh anh thế?

Tôi hiểu chàng dùng chữ hình bóng đó để chỉ ai? Đúng rồi, lúc nào chiếc bóng kia cũng ám ảnh bên chúng tôi và làm cho chúng tôi bị chia lìa đau khổ. Những giọt mưa rơi trên mặt, thấm vào cổ áo. Lạnh thật. Bàn tay Thư Hoàn đã rời khỏi thân tôi, chàng buông thõng một câu với lời chúc tụng khách sáo:

- Y Bình, mong rằng em sẽ được sung sướng.

Chàng xoay lưng lại, bước nhanh ra khỏi hẻm, tôi nhìn theo, bóng chàng xa dần. Cẩn chặt môi, tôi thu hết can đảm để khỏi phát ra tiếng hét:

- Anh Hoàn! Anh Hoàn! đừng bỏ em!

Nhưng, chàng đã đi mất.

Mái tóc của mẹ đọng những hạt mưa lóng lánh, người chạy ra chậm rãi dìu tôi vào nhà. Tôi ngồi xuống thêm, hai tay ôm lấy mặt mệt mỏi. Hôm nay là ngày mười bốn tháng mười hai. Phải rồi, chàng đến để chào già từ... Phi cơ sẽ mang chàng vượt Thái Bình Dương đến vùng trời xa tít. ngày mai... mười lăm tháng mười hai!

Tôi khoác áo đi mưa, đội thêm chiếc nón, ra khỏi nhà. Bầu trời xám xịt, những hạt mưa phún lất phất bay, tôi leo lên xe buýt để đến Tổng Sơn. Phòng khách phi trường, chật ních người đưa tiễn. Những chiếc áo đi mưa đủ màu, những cánh dù khoe sắc, đi đến đâu cũng chỉ thấy toàn là hạt lệ trời... Thư Hoàn đang đứng đấy, yên lặng giữa đám người vây quanh. Chàng mặc bộ âu phục màu xám nhạt, thắt cà vạt xanh sọc trắng. Dù người có ồn ào, dù cảnh có huyền ảo như hội chợ, Thư Hoàn vẫn đứng cô độc như một cánh chim lạc đàn. Tôi đứng yên nhìn chàng, khoảng cách tuy ngắn nhưng thật xa vời. Chung quanh Hoàn, anh chàng, mẹ chàng cùng những người thân đang... Hình như có cả người con gái có khuôn mặt tròn... Một vòng hoa màu đỏ choàng lên vai chàng, những tiếng cười, những lời chúc tụng của bạn bè... Hình như Thư Hoàn cười, tôi thấy nơi môi chàng nụ cười ẩn hiện. Mắt chàng... vì đứng hơi xa nên tôi không thấy rõ được, dù tôi rất muốn nhìn xem bây giờ mắt chàng có còn xanh như ngày nào nữa không?

Chiếc loa trên trần nhà thông báo cho hành khách chuẩn bị đến phòng quan thuế để kiểm soát hành lý. Thư Hoàn chạy theo đám đông về phía phòng kiểm soát, bây giờ bóng chàng đã vượt khỏi tầm mắt tôi.

Bước đến khung cửa kính, nhìn cánh chim sắt phôi mình trong mưa, chỉ còn nửa tiếng đồng hồ nữa thôi nó sẽ mang Hoàn vượt đại dương đi về phương trời lạ, khoảng cách giữa tôi và chàng sẽ trở nên ngàn trùng.

Hoàn đã ra khỏi phòng quan thuế. Đám đông tràn ra khỏi hàng lan can sắt, họ vẫy tay chào kẻ ra đi. Tôi vẫn đứng bất động bên trong khung cửa kính. Chắc không ai nhìn thấy tôi đâu. Hành khách đã trèo lên phi cơ, hình như Hoàn chỉ quay mặt lại có một lần rồi thôi. Tôi không nhìn thấy rõ nữa, mắt tôi thấy cảnh trước mặt mờ mờ.

Máy bay cất cánh. Trong cơn mưa, bóng con tàu càng lúc càng nhỏ dần rồi mất hút. Lòng tôi man mác với bao nỗi xót xa. Đám người đưa tiễn tan dần, để lại trên sân bay một khoảng trống buồn hiu với bầu trời đen kịt.

"Ngày mai xa cách nhau rồi

Cuộc đời hai ngã cho người nhớ nhung"

Thật ra thì từ lúc Hoàn chưa đi, giữa chúng tôi cũng đã có một bức tường ngăn cách rồi. Phòng khách bây giờ vắng lạnh, chỉ còn một mình tôi trong phòng.

- Anh Hoàn, em đến tiễn anh đây này!

Tôi thì thâm, cổ tôi tắt nghẹn, những giọt nước mắt tràn ra khỏi mí. Tôi chậm rãi quay đi bước ra khỏi phi trường. Nơi bến xe không còn bóng một chiếc taxi nào cả. Tôi là kẻ ra đi nên không còn xe đợi. Cho hai tay vào túi áo tôi lầm lũi đi trong mưa. Gió lạnh lất phất bay, nón đi mưa không buồn đội, cứ thế tôi bước trên đại lộ dài. Hình như tôi đã có lần bắt gặp hình ảnh này... Lúc ấy... đúng rồi, Hoàn đã bỏ tôi để trở về với Như Bình... cũng một lần tôi đã đi trong mưa về phía hồ Bích Đàm... Bây giờ Hoàn sẽ không còn trở lại với tôi nữa, chàng không còn dìu tôi về nhà... Ngày gặp nhau, chắc còn xa lắm.

- “Nếu cuộc đời không thù hận, không có dì Tuyết, không có Như Bình, thì có lẽ tình yêu chúng ta sẽ không bao giờ tan vỡ”

Lời nói của chàng, như cơn lốc xoáy trong tim

Lê thân xác mệt mỏi trở về nhà, vừa đến cổng tôi nghe tiếng đàn vọng ra thật quen thuộc. Tiếng đàn của mẹ. Tựa lưng vào cửa tôi thần thờ. Lại bản “Long long ago” (ngày nào năm xưa)... Phải rồi, đã lâu rồi... lâu lắm rồi... không biết ở thời xa xưa kia, mẹ cũng có những ưu tư ột cuộc tình đã vỡ chăng?...

”Nói chi nhiều, nhắc chi nhiều đến lời thề xưa cho lòng tan nát

Chuyện đã qua rồi... bao giờ tìm lại được người ọ.”

Vâng chuyện đã qua rồi làm sao tìm được. Chiếc thuyền con trên hồ Bính Đàm, ánh đèn màu trong vũ trường, bài hát ngày nào của Hoàn... “Sợ rồi ngày xuân chóng qua, mưa gió u sầu hoa sẽ tàn... Em ơi hãy nhớ, ngày dài rồi cũng qua, tình người rồi cũng trôi theo ngàn mây”

Buổi tối tôi ngồi dưới ánh đèn tư lự. Mưa vẫn rơi, nước vẫn đọng trên giấy điện, đèn vẫn sáng... Cảnh cũ của một ngày nào... Nhưng bây giờ không còn, “đằng kia” nữa rồi, vì tôi đã phá nát, đã xóa nhòa hết với lòng thù hận. Đầu tôi trống rỗng, tim tôi rối bời... Tôi không còn là tôi của năm xưa

- Y Bình, đi ngủ đi con!

Nghe tiếng mẹ gọi, tôi đáp nhanh.

- Vâng, con sẽ đi ngay!

Bốn bề yên lặng, yên lặng một cách lạ lùng. Hình như mẹ đang trở mình trên giường với tiếng thở dài Tôi tắt đèn, leo lên giường. Hai tay gối đầu nghe mưa rơi trên lá, tiếng mưa đơn điệu, bản nhạc trầm buồn như kéo dài từ ngày này qua ngày khác. Trong tiếng mưa tôi trở về với dĩ vãng với cảnh lẻ loi trên sân bay Tương lai tôi sẽ mịt mù như đêm mưa này chăng? tim tôi rã rời theo giòng nước cuốn.

”Người ngồi bên cửa buồng khuâng

Mưa rơi trên lá hay trong lòng mình”

Mưa vẫn rơi, làm sao không tỉnh lại đi hử Y Bình? Ngày tháng rồi sẽ trôi đi bao nhiêu tình sâu... Hối tiếc gì, chuyện sẽ vào dĩ vãng.

Chiều lại đến, buổi chiều có mưa thật buồn, tôi nhớ đến một câu nói trong một quyển sách nào đó “Mưa khóa chặt cửa, ta sợ hoàng hôn, sao hoàng hôn lại dài mãi thế này”

Tôi cũng ở trong trạng thái đó. Buồn mà ở mãi trong nhà thì chỉ tổ buồn thêm. Bây giờ thật rồi rảnh, không còn những buổi hẹn hò với Thư Hoàn, không còn phải hận thù khi nghĩ đến “đằng kia” cũng không còn phải đến bệnh viện để chăm sóc cha, những tháng ngày của tôi là những khoảng thời gian trống vắng.

Mẹ lại đàn, cũng bản nhạc cũ, ngày nào năm xưa... Tiếng nhạc thánh thót cô đơn như khơi động đám tro tàn. Chuyện cũ đã qua rồi, sao mãi nhớ thế này Tôi bước đến cạnh đàn, ngồi xuống yên lặng nhìn mẹ Lúc này mẹ có vẻ gầy và xanh xao Những ngón tay nhăn nheo lướt nhanh trên phím đàn. Mái tóc bạc trắng nhưng mắt vẫn còn sáng long lanh. Đôi mắt đẹp, đẹp như mắt của người trong ảnh. Phải rồi! Người con gái mà cha đã mang theo xuống tuyến dài Lúc mẹ còn trẻ, chắc mẹ đẹp lắm. Chuyện đã rồi... Mẹ ơi! mẹ cũng có dĩ vãng đau buồn lắm phải không mẹ?

Đột nhiên, mẹ quay sang nhìn tôi:

- Nghĩ gì thế, Y Bình!

Tôi ngập ngừng một chút, nói:

- Con nghĩ đến mẹ, con không hiểu tại sao mẹ lại chỉ đàn có một bản này thôi vậy

Mẹ yên lặng bàn tay người lướt nhẹ trên phím, một thoáng ưu sầu hiện lên mắt

- Không vì sao cả, mẹ thích là đàn thế thôi

- Thế thuở xưa mẹ đã yêu ai chưa Hình như có một lần, mẹ đã nói với con việc đó...

Mẹ mỉm cười trốn lánh:

- Thế à? mẹ quên mất rồi!

- Con còn nhớ hình như mẹ có bảo là mẹ yêu một người Ai đấy mẹ? Mỗi tình đó chắc cũng bi đát lắm hở mẹ?

- Con đọc tiểu thuyết nhiều nên lắm tưởng tượng

Mẹ cúi đầu xuống, một khúc nhạc khác lướt nhanh, bản “Khúc nhạc hái hoa” của Debussy

- Mẹ, mẹ kể cho con nghe đi!

- Kể gì chứ?

- Kể lại câu chuyện tình của mẹ.

Mẹ ngừng đàn, đóng nắp lại, người yên lặng nhìn tôi Thái độ người thật lạ lùng, mắt tràn ngập khổ đau

- Mẹ không có chuyện gì để kể. Y Bình, đời của mẹ bình thản lắm, bình thản đến độ không thể kết thành chuyện. Ừ, mẹ cũng có yêu một người, chỉ một người duy nhất mà con đã biết.

Tôi kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ không lẽ...

- Ừ! đấy là cha con. Mẹ bình thản đáp, người thở dài, nhắm mắt lại - trước khi gặp cha con, chưa hề có một người đàn ông nào đi qua đời mẹ Mẹ còn nhớ lúc ở Cáp Nhĩ Tân, ngay trước cửa giáo đường, cha con trên lưng ngựa cúi xuống nhìn mẹ, lúc ấy vóc dáng người thật oai nghi... Thuở xưa cha con đẹp lắm, đôi mắt bên đã thu hồn mẹ từ đấy... Sau đó, cha con cho người đến bắt mẹ về làm thiếp, mẹ sợ và khóc suốt ngày, nhưng cha con vẫn nhẫn nại vỗ về. Thái độ đó khiến mẹ cảm động... đó chính là những chuỗi ngày đẹp nhất, hạnh phúc nhất... Cha con đã cưng chiều mẹ như cưng chiều một đứa trẻ. Cha con hào phóng vui vẻ và đa tình, lúc ấy mẹ nghĩ rằng mẹ đang thật sự ôm hạnh phúc trong vòng tay... Chỉ có sau này cha con bỗng đổi tính, người trở nên nóng nảy khó chịu Mẹ biết cha con đang rối lòng. Nhưng dù sao, đối với mẹ, cha con vẫn là một người chồng tốt!

Tôi ngơ ngác. Sự thật chỉ có thể thôi à? Mẹ yêu chả khó tin thật. Tôi lắc đầu:

- Thế đến bây giờ... Mẹ vẫn còn yêu cha ử

- Ừm!

- Nhưng mà... Con không hiểu gì cả.

- Đó là sự thật, cha con là người đàn ông duy nhất trong đời mẹ.

Mẹ lặp lại như để xác định lời nói của mình, tôi vẫn ngạc nhiên.

- Thế mà con tưởng mẹ thù cha lắm, vì cha đã tìm hết cách để cưỡng đoạt rồi bỏ rơi mẹ.

- Chuyện tình cảm làm sao nói được hở con, mẹ lúc nào cũng mong mỗi một ngày nào đó cha con sẽ hiểu được nỗi oan ức và rước mẹ con ta về, để gia đình đoàn tụ vui vẻ, nhưng không ngờ... Mẹ thở dài, lắc đầu nói tiếp - Không ngờ cha con lại quá cố chấp, hoặc cũng có thể là cha con đã quên mẹ, quên đi chuỗi ngày vui đã qua... Sự thật thì mẹ cũng không mong mỗi gì hơn, mẹ chỉ ao ước được như vậy...

Lời của mẹ đều đều bên tai Tôi chết lặng, tôi muốn ngất xỉu ngay tại chỗ. Mẹ mong ước đoàn viên cùng cha ử Mẹ yêu cha đến thế à? Sự thật như vậy sao Thế mà tôi nghĩ rằng mẹ phải căm thù cha lắm. Tôi quả thật hồ đồ! Nhớ lại lúc cha đề nghị mẹ con tôi trở về chung sống, tôi đã khẳng khái cự tuyệt, thật là ngu! Thật là hồ đồ! Tại sao tôi trả lời như vậy Tôi quả thật là dại! thế mà cứ tưởng mình thông minh, cái gì cũng biết.

Mẹ tiếp tục thở dài

- Nếu có mẹ chăm sóc, chắc cha con không đến nỗi mất sớm như vậy đâu...

Tôi đứng thẳng lên, bước đi lảo đảo như người say rượu, rồi ngồi xuống giường yên lặng. Mẹ bước tới đặt tay lên vai tôi hỏi:

- Con làm sao thế hử Y Bình?

Tôi cố gắng chấn tĩnh lại

- Mẹ, bây giờ con mới thấy con hư hơn con tưởng, làm việc gì cũng không suy nghĩ trước sau...

Đầu óc tôi vẫn rối loạn, không hiểu mẹ có hiểu được ý câu nói của tôi không? Cha đã nằm yên trong lòng đất lạnh, không thể sống lại được xum họp với mẹ. Niềm mong mỏi duy nhất của mẹ cũng bị chôn theo Ngang đầu lên, nhìn đôi bàn tay lạnh, tôi chợt nhớ đến lời nguyện rủa của Mộng Bình:

"Y Bình, bàn tay vậy máu của cô rồi sẽ có ngày đền tội".

Tôi nhắm mắt lại không dám nhìn thêm, cái lạnh len vào xương sống tôi rùng mình.

- Y Bình, con không khỏe phải không?

- Dạ không có chi cả mẹ.

Tôi đáp rồi đứng dậy, buộc lại mái tóc, tôi định ra cửa thì mẹ bước theo

- Y Bình con đi đâu đấy

Bước tới thềm nhà, mang giày vô chân tôi đáp.

- Con muốn đi ra ngoài một chút.

Khoác áo mưa bước ra ngõ. Mưa bay lất phất trên lộ Tân Sanh Nam. Bước ngay qua cổng trường đại học sư phạm, tôi đi về phía đồi Lục Trương Lê, những cành cây cô độc rồi rạc nằm trên đồi, phơi mình trong gió mưa Trời lạnh thật. Đưa tay sờ lên mộ bia của cha, tôi nhắm mắt lại với bao nhiêu thổn thức. Tiếng hát của mẹ ngày nào vang trong tim tôi

Nước mắt tràn ra má, hòa lẫn với mưa làm buốt lạnh khuôn mặt. Màn đêm càng lúc càng bao trùm quanh mộ. Gió thổi tốc áo mưa lên, chiếc áo ẩm màu đen bên trong đầm nước. Bốn bề yên lặng như chết, tôi đứng yên quên cả không gian lẫn thời gian. Tôi thấy mình thật lạc lõng trong vũ trụ này Mưa càng lúc càng to Những núi đồi lân cận bắt đầu khuất mờ trong đêm tối Mưa dầm ướt cả mái tóc, nước chảy dài xuống cổ.

- Bao giờ em cũng quên mang khăn quàng...

Ai vừa thốt lên tiếng nói tôi quay mặt nhìn quanh, nhưng chỉ đối diện với đêm tối Trời đã khuya rồi, tôi không thể đứng đây mãi được, tôi phải xuống đồi Bùn lầy trơn trượt làm tôi muốn vấp ngã. Phải cố gắng đứng vững, đừng để vấp nữa

Xa xa hình như có ánh đèn, tôi đi về phía đó. Đến gần mới biết là chiếc quán quen thuộc trong nghĩa địa Đi khỏi đoạn đường này sẽ đến khu phố bên cạnh. Tôi là người từ cõi chết trở về. Địa phận của người sống trước mặt. Chen chân giữa đám người ồn ào, tôi nghĩ đến ngày mai Ngày mai sẽ ra sao Tôi phải cố sống, cố gắng đối diện với thực tại Nếu ngày mai này vẫn chưa tìm ra việc làm thì phải cố mà hạ mình xuống... cha không còn nữa, ai sẽ cung cấp chi phí cho đời sống, ẹ con tôi Ngày mai... rồi ngày mai sẽ đến.

Tôi trở về trong cơn mưa đêm. Một lá thư màu xanh nằm trên bàn viết. Trời! Anh Hoàn! tôi không ngờ lại nhận được thư anh. Bây giờ phải gấu ghềnh từng chữ cho quên nỗi buồn. Trong thư Hoàn chỉ nói đến đời sống ở nước ngoài ra sao, vật giá mắc mớ thế nào... Chỉ có đoạn cuối thư mới là những giòng chữ quen thuộc ngày nào

"... đến Nữ Ước đã hơn tháng, sống ở thành phố to nhất thế giới, nhìn nhà cửa cao ngất, xe cộ dập diu như mắc cửi nhưng lòng anh vẫn cô đơn. Y Bình! chúng ta là những con người khổ nạn nhất trên đời phải không em? Nhiều lúc anh nghĩ là định mệnh an bài như vậy Lời nói của em cũng đúng phần nào Thời gian biết đâu lại chẳng chưa lành vết thương? Mong rằng, vài năm sau, khi ta quên được hết phiền muộn biết đâu... trời lại chẳng giúp ta hạnh phúc..."

Lá thư rời khỏi tay tôi Tôi ngược đôi mắt nhòa lệ nhìn ra ngoài trời Ngày ấy sẽ đến hay không? làm sao biết được.

Bên ngoài trời vẫn mưa như trút...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-song-ly-biet>